

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

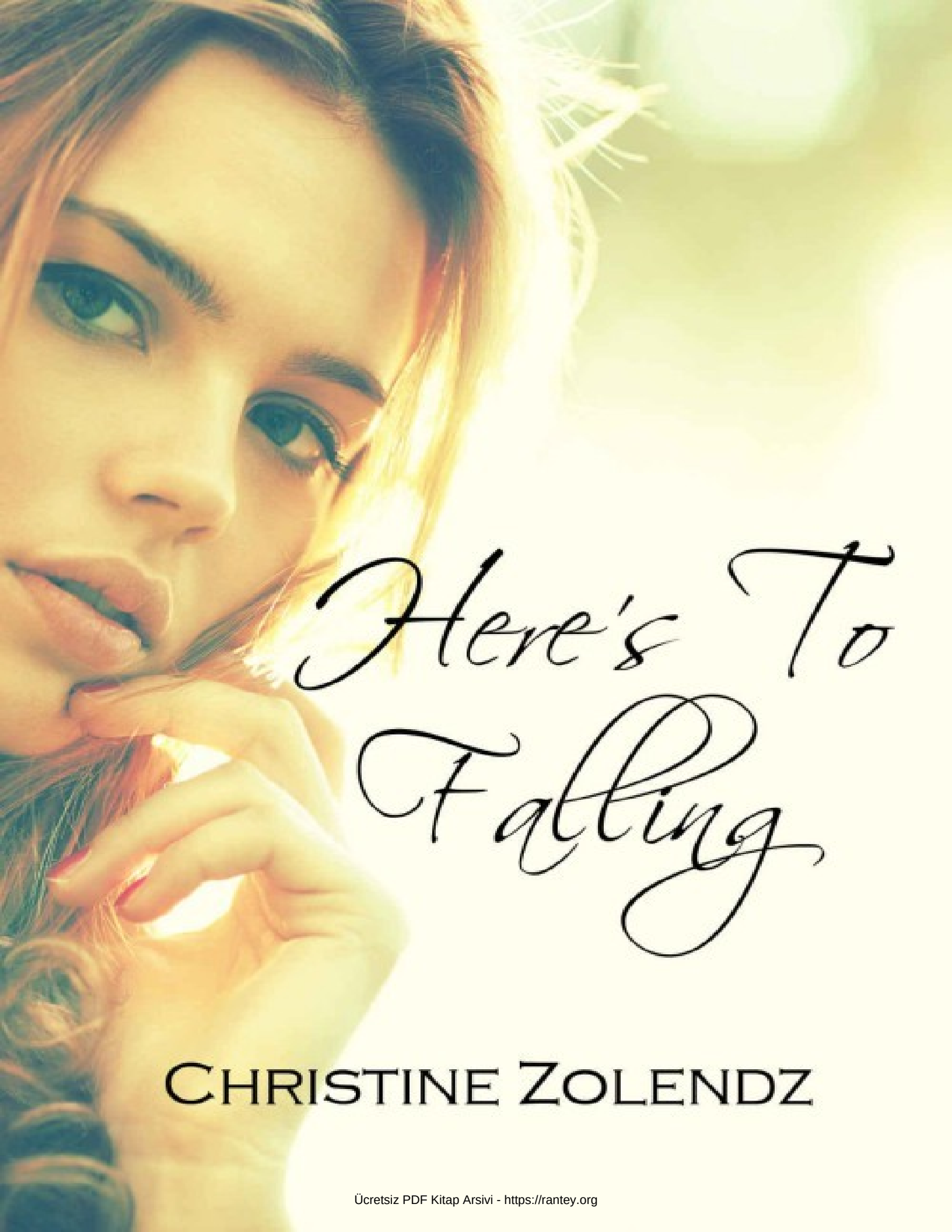
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Here's To Falling

CHRISTINE ZOLENDZ

Düşmenin Şerefine

Christine Zolendz tarafından

OceanofPDF.com

Düşmenin Şerefine

Telif Hakkı © 2015 Christine Zolendz

Kapak Tasarımı Christine Zolendz

Stok Fotoğraf 123rf.com ve Shutterstock.com
üzerinden satın alınmıştır

Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş herhangi bir gerçek kişi, olay veya yerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Gerçek J'm için.
Seni her gün özlüyorum.

Bu hikaye
İlham verici
Tarafından
Gerçek Olaylar

Yazarın Notu

Bu hikayeyi ortaya çıkarmak yirmi yıldan fazla zamanımı aldı. Yıllar boyunca azar azar yazdım, her şeyi yazıya dökmeye çalıştım. Okuyucularım muhtemelen uzun zaman önce yazdıklarımla daha yakın zamanda yazdıklarımla arasındaki farkı anlayabileceklerdir. Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen gerçekten yazdığım ilk hikaye. Bunu yapmanın çok zor olduğunu söylediğimde bana güvenin. Yaşadığım olaylardan ilham aldım. Olayları okuduğunuzda anlayacaksınız. Hikayeyi *bir hikaye* haline getirmek için kurguyu hikayenin içine ördüm. Sadece bu sayfalarda size kendimden bir parça verdiğimi fark edin. Umarım sözlerim yeterince güçlüdür.

OceanofPDF.com

Önsöz

Sonsuzluğun kıyısındaydı.

Genç halimi görebiliyordum. Parmak uçlarım yıpranmış, ciltsiz bir kitabın etrafında sıkıca kıvrılmıştı. Kelimelerin yoğunluğuyla elimi sıkıyor, kitabı *yutuyor*, sayfaları cehennemde *yanıyormuşum* gibi yakıyordum. Kirli beyaz sayfalar kırıışmış ve yıpranmıştı; her gerçek sıkı okuyucunun kabul edeceği gibi, onların kokusu *cennetti*. Cennet! Dokuz yaşındaki zihnimde Judy Blume gelmiş geçmiş en yetenekli yazardı ve *Blubber da* bir kitabın kapakları arasında hayal gücüme hayat veren en parlak kelime koleksiyonuydu. *Kitap bir klasikti*. Joey, *tüm evrendeki* en iyi arkadaşım, yanıma oturmuş, son eskiz defterimi karıştırıyor ve yüksek sesle ve kabul edelim ki fazlasıyla dramatik bir *şekilde* iç çekiyordu. Yine de okuma kurallarımı biliyordu - bölümü bitirene kadar beni rahatsız etmeyeceksin. Kitabımın gazabını kafasında çok kez hissetmişti - kaderi bir kez daha riske atmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Yatağımın koyu gri yastıklarına sırtını yaslayan Joey (çünkü pembe aptal kızlar içindi) çizimlerimi bir kenara fırlattı, Barbie bebeklerinden birini kaptı ve platin sarısı saçlarından tutarak salladı. Babamın sekreterinin bana verdiği daha yeni bir oyuncaktı. Beş yaşında *falan* olduğumu sanıyor. Babam ona Barbie bebeklerden ya da herhangi bir oyuncak bebekten nefret ettiğimi söyleme zahmetine hiç girmemişti. Henüz Barbie'nin aptal saçlarını kesmemiş ya da kalıcı kalem dövmeleeri yaptırmamıştım. Havaya fırladığında küçük bir vınlama sesi çıkardı ve duvara çarptı. Zavallı Barbie halımın üzerine düştü; kafası vücudundan tamamen ayrılmıştı ve ayaklarına çarptı. Gülmek *istedim*, çünkü komikti. Ama daha fazlasını okumak *istiordum*. Dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Kural kuraldır. Bölümlerin bitirilmesi gerekir.

"Tüh," diye kıkırdadı Joey.

Gözlerimi isteksizce bölümün son cümlesinden kaldırdım ve ona diktim. *Teenage Mutant Ninja Turtles'ı düşüyordu!* Kesinlikle mikrodalga fırında Ninja Kaplumbağaları yiyeceğimiz türden bir Cuma öğleden sonrası olacaktı.

"Charlotte!" diye seslendi annem kısık bir sesle yatak odamın kapısından. Yabani, siyah saçlı kafası içeri girdi, buruşuk kıyafetleri

Kanepede gün boyu kestirdi. "Görünüşe göre biri yandaki evi satın almış. Dışarıda bir nakliye kamyonu var ve görünüşe göre bir çocukları var," dedi esnemeye çalışarak.

Joey yatağımdan fırladı ve koşarak odamdan çıktı.

Oğlu

m." *Ne? Olmaz, Jose!*

Orada mısın, Tanrım? Benim Charlotte... Lütfen, lütfen, lütfen, izin ver.

Bir kız olsun. Sokağımdaki diğer **tek kızlar olan** Jenson kardeşler gibi kız gibi kızlardan değil (onlar konusunda sana hala biraz kızgınım). Rebecca ve Rachel Jenson her gün okula giderken güzel, pembe, firfırlı elbiseler giyer ve parlak rugan ayakkabılar giyerlerdi. Parlak, *yüzümü görebileceğim* kadar parlak! *Canlanmış* porselen bebeklere benziyorlardı, *zombi-Chucky-bebeklere* ve parlak, *kırmızı rujlu dudakları* ve onlardan on metre uzakta olsam bile **her zaman** gözlerime kaçan ışıltılı simleriyle beni çok korkutuyorlardı. Hiç gözünüze sim kaçtı mı? *Acıtır! Bence bu eski günlerden kalma bir işkence şekli.* Hayır, Tanrım. Bana güzel, normal, sessiz, akıllı, okumayı seven ve kokulu çocuklarla oynamaktan korkmayan (Joey gibi: *olağanüstü en iyi arkadaş*) bir kız lazım, tıpkı benim gibi. Amin.

Annem, kırmızı ve cam gibi gözleriyle, küçük bedenini kapıma yasladı ve gömleğinin cebinde sakladığı paketten bir sigara çıkardı. Sigarayı yakarken dudağına yapıştı ve derin derin içine çekerek güldü. Yanından geçerken bana göz kırptı.

Joey ve ben ön verandadan sessizce dört iri adamın büyük, kahverengi bir kanepeli yeni komşumuzun evine taşınmasını izledik. Annemden çok daha genç bir kadın tekerlekli sandalyede neredeyse hareketsiz bir şekilde oturuyor ve yavaşça vızıldayarak kaldırımdan komşunun önündeki yürüyüş yoluna çıkıyordu. Kolçağın üzerindeki küçük bir kolu hafifçe hareket ettiren kadın, bembeyaz, narin ellerinden biriyle sandalyeyi kontrol ediyordu. Yanımızdan geçerken dudaklarından küçük, sıkı bir gülümseme geçti ama anında kayboldu. Vücudu tuhaf görünüyordu, biraz *korkutucu bir tuhaflıktı bu*, çünkü bacakları vücudunun geri kalanına kıyasla gerçekten çok küçük görünüyordu. Ürperdim. Siz bir şey söylemeden önce, bunun hoş olmadığını *biliyorum* ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, bu yüzden... bu beni biraz korkuttu. Ve unutmayın, sadece dokuz yaşındaydım ve oldukça etkilenebilirdim. Hâlâ gece lambasıyla uyuyordum ama bunu kimseye söyleme, tamam mı?

Arkasında, bir basketbol topunu sektiren, uzun boylu, koyu kahverengi saçları esen rüzgârla çılgınca dalgalanan bir çocuk vardı. Yüzü dikkatle yere odaklanmış bir şekilde topu sahanın arka tarafına doğru

sektiriyordu.

Kadının tekerlekli sandalyesi ona doğru uçuşunda her seferinde iki eliyle yakalıyordu. Bu beni rahatsız etti, çünkü bu tekerlekli sandalyedeki birine yapılacak en **kaba** şey değil miydi? Joey yanımda *biraz fazla yüksek sesle* "Ah-oh" diye fısıldamadan önce top üç kez daha sandalyeye ve yürüyüş yolunun parke taşlarına çarptı.

Çocuğun kafası anında yukarı kalktı ve gözlerini doğrudan benimkilere kilitledi. Bedenim irkilerek geri çekildi. Bu çocuğun yüzünde çok kötü bir ifade vardı ama karnımı bulandıran şey bu değildi. Gözlerinin tuhaf rengiydi. Daha önce hiç böyle bir renk görmemiştim. Mavinin o tonundaki gözler gerçek olamazdı. Onun gözleri benimkilere bakana kadar mavinin böyle açık bir tonunun var olduğunu bile bilmiyordum.

Bence o bir uzaylı.

Aklım hemen *Star Wars'a* gitti ve bir an için ben, Prenses Leia, bu uzaylı varlıkla arkadaş olacaktım, böylece bana gücü nasıl kullanacağımı öğretebilecekti. Ama karanlık tarafı değil. Bir Jedi olacaktım!

Sonra çocuk orta parmağını bana doğru kaldırdı ve
Ev.

O yaptı!

Uzaylı **orta parmağını bana doğru** uzattı ve **çekip gitti**.

Yüksek sesle soluklandım. Bu hareketin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama çok kötü bir şey olduğunu biliyordum çünkü babamın araba kullanırken bu hareketi yaptığını ve yolunu kesen insanlara küfrettiğini görmüştüm. ***Tanrım, bu beni öldürmek istediği anlamına geliyordu, değil mi?***

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Uzaylı çocuk benden nefret ediyordu. Ve orta parmağını bana doğru uzattı! Bu dünyada başıma gelen en kötü şeydi. Gerçekten, gerçekten, gerçekten ciddiğim. Dünyanın en kötü şeyiydi. Gözlerim yaşlarla doldu.

Evime ve yatak odama doğru tepinirken alnımdan terler boşandı. Joey hemen arkamdaydı, yatak odamın kapısını kapattı ve pencereme doğru koştu. "Bu çocuk tam bir baş belası," diye fısıldadı perdelerimin arasından bakarak.

Ellerimi yumruk şeklinde açıp kapatarak yatağımın önünde volta attım. "Bu çok kabaydı! Ne oldu? Neden? Ve *o parmak şeyinin* ne anlama geldiğini anlamıyorum!" Kekeleyerek penceremin önüne kaydım ve Joey'i iterek yolumdan çektim.

"Senden nefret ediyor ve parmağıyla gözüne çok sert bir şekilde dürtmek istiyor demek. Duh," dedi ellerini sinirli bir şekilde siyah saçlarında gezdirerek.

Uzaylı çocuğun **aptal** evine bakan yatak odamın penceresinden, o **aptal, kaba** uzay manyağının tam olarak nerede durduğunu görebiliyordum. Kutularla dolu bir odada, onlardan birinin üzerinde durmuş, bir posterini bantlıyordu. *Umarım düşer. Umarım düşer ve aptal, aptal, kaba parmağını kırar, böylece bir daha asla bana vermez!*

Gözlerimi kısarak posterde ne olduğunu anlamaya çalıştım. Aptal bir grup süper kahraman. İşte o zaman fark ettim: Burası *onun yatak odasıydı!* O aptal parmak veren uzaylı çocuk, benim yatak odamın hemen karşısındaki küçük bir ara sokaktaki yatak odasında olacaktı. *Oh, snapdragonlar! Bu şimdiye kadarki en kötü gün. Benim tarihimdeki en kötü gün!*

Joey perdelerimle benim arama girerek perdeleri ardına kadar **açtı ve tabii ki** bu aptal uzaylı çocuğun penceresinde ona **BAKTIĞIMIZI** fark etmesine neden oldu. Gözlerini bize dikti ve bir şey aramak için hızla bir kutuyu açmaya başladı. Beni lazer gözleriyle vurup yerde çıtır çıtır bir kül yığını haline getirmeden önce eğilip saklanmak istedim ama Joey yoluma çıktı, yerde *saklandığı* yerden kafasını kaldırıp bakıyordu.

Joey, "Bu sabah annemle markete gittiğimde, o çocuğun şeker alıp parasını ödemedi cebine attığını gördüm," dedi ve şu anda büyük bir beyaz kâğıda bir şeyler yazan aptal uzaylı çocuğu işaret etti. "O bir suçlu," diye fısıldadı Joey. "Ve senin hemen yanında yaşıyor! Ne yapacaksın?"

Joey'e cevap verirken gözlerimi huysuz çocuktan ayırmaya cesaret edemedim, "Kesinlikle onunla oynamayacağım. Umarım bu yıl bizim sınıfta değildir. Sence bizimle aynı yaşta mıdır? *Freddie Krueger'in* sınıfında bizimle birlikte olacağını düşünümüyorsun, değil mi?"

Joey cevap veremeden, huysuz uzaylının penceresine **korkunç bir** kafatası ve çapraz kemik çizimini bantlamasını izledik. Kafatasının üstünde "**BENİMLE UĞRAŞIYORSUN**", **çapraz kemiklerin** altında ise "**ÖLECEKSİN!**" yazıyordu.

"Vay canına, bizi öldürecek," diye bağırdı Joey. "Eminim o kutularda bir sürü ölü çocuk cesedi vardır. Polisleri aramalıyız!" İri kahverengi gözleri *parlak bilgeliğim ve rehberliğim için* bana baktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve **korkunç** kafatası çizimi ve **aptal** tehdidiyle huysuz çocuğa baktım. O aptal **çizimiyle** uzaylı olacak kadar bile havalı değildi; o sadece **aptal bir çocuktü**. Karalama defterlerime doğru ilerleyerek en büyüğüne kaldırdım

ve tam olarak ihtiyacım olan şeyi bulana kadar sayfaları karıştırdım. *Fantastical Cup O' Markers*'ımdan kalın siyah bir keçeli kalem alarak kötü çocuğa küçük bir not yazdım. Sonra da kendi kafatası ve çapraz kemik resmimi şu sözlerle birlikte pencereye yapıştırdım: **BU KORKUTUCU DEĞİL AMA BU KORKUTUCU!!!! BENDEN UZAK DUR!!!**

Hırsız.

Sana çizebildiğimi söylemiş miydim? Gerçekten çok iyi. Kafatasım gerçek bir kafatasına benziyordu; hatta boş göz çukurlarından kan damlıyordu. Ve arka planda yuvarlanan bir göz küresi vardı. Huysuz çocuk benim *müthiş* çizimime şaşırmış gibi baktı. Sonra tekrar bana baktı. İşte o zaman ona orta parmağımı uzattım ve perdeleri pencerenin arkasına ittim.

"Bu *çok kötüydü!* Eminim gerekirse onu dövrebilirsin!" Joey yatağıma atladı.

Yatağıma, *tüm evrendeki* en iyi arkadaşımın yanına tırmandım ve onunla birlikte zıplamaya başladım. "Umarım onu bir daha görmek zorunda kalmam, çünkü bizi rahatsız ederse onu dövmek zorunda kalabilirim!" İçten içe öyle olmamasını umuyordum. Sınıfımızda Joey'e her zaman kötü davranan iki çocuk vardı: Slate Marshall ve Drake Fischer. Joey'i rahatsız etmesinler diye Slate ve Drake'le sürekli kavga ederdim. Ama onlardan birini hiç dövmek zorunda kalmamıştım, bu yüzden dövüp dövemeyeceğimi gerçekten bildiğimi sanmıyordum. *Umarım bunu hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmam, ki bu da beni kötü çocuğun bir uzaylı olmadığı için üzdü. İnsanlar Joey'e sataştığında gücü ya da bazı havalı Jedi zihin numaralarını gerçekten kullanabilirdim.*

Yaklaşık bir saat boyunca yatağımda zıpladık. Evet, bir yatakta zıplamaktan kesinlikle yorulamazsın, değil mi? Asla. Asla. Hükümet bunu olimpiik bir spor haline getirmeli; Joey ve ben muhtemelen bunun için tüm madalyaları kazanırdık. Sadece saat beş olduğu ve acıktığımız için durduk.

Annem, parmaklarının arasında tamamen yanmış bir sigarayla kanepede uyumaya devam ediyordu. Ucundan sarkan uzun bir kül çizgisi vardı, düşmek üzereydi. Joey ve ben onun başında durmuş birbirimize gülüyorduk. Karnını dürttüm. "Anne, yemek ne zaman?" Yüksek sesle sordum.

Gözlerini kırıştıtararak açtığında bana odaklanması bir dakika sürdü. "Ah, tatlım, özür dilerim. Saat kaç?" diye esneyerek sigarasını yerde duran kül tablasına attı.

"Saat 5:06. Ve karnım gurulduyor," dedim kül tablasından yükselen kül bulutunu izlerken.

Joey yanımda guruldayan sesler çıkardı. O da acıkmıştı.

Uzun bir iç geçirdi ve buklelerle dolu kafa derisini kaşıdı. "Canım yemek yapmak istemiyor; bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. Buzlukta dondurma var." Sesini alçalttı ve gülümsedi, "Bu bizim sırrımız olacak, tamam mı? Akşam yemeğinde dondurmalı sundae, tüm malzemelerle birlikte. Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun Charlotte. Baban görmesin diye ortalığı temizlediğinden emin ol. Muhtemelen bu gece *yine* geç saate kadar çalışacak." Sonra yuvarlandı ve kollarını başının altına sıkıştırarak hemen uykuya daldı.

Akşam yemeği için dondurma. Sanki şikayet edecekmişim gibi.

İşte bu! Annem harikaydı!

Joey ve ben birbirimize beşlik çakarak mutfığa koştuk ve **gelmiş** geçmiş **en iyi akşam yemeği** için ihtiyacımız olan her şeyi çıkardık. O aptal çocukla ilgili tüm düşüncelerim, gizli dondurma sundae'lerinin heyecanıyla birlikte yok oldu ve en kötü günüm hızla en iyi günüme dönüştü.

Her birimizin kasesine beş top vanilyalı dondurma düştü ve hemen tatlı, şekerli, karamel şurubuyla kaplandı. Joey benimkinin üzerine fazladan fındık dökerken ben de onunkinin üzerine fazladan vişne attım. Benim için gökkuşağı serpintileri, onun için çikolata ve biraz da ikimizin ağzında.

Çabucak temizlendikten sonra elimize peçeteleri aldık ve arka kapıdan çıkıp bahçeme koştuk.

Arka bahçemin sağ köşesinde, aptal ve kaba çocuğun arka bahçesinin hemen yanında, oturduğum mahallenin en uzun ağacı vardı. *Ve* sokağımdaki en uzun ağacın dallarında, insan eliyle inşa edilmiş en büyük ve en iyi ağaç ev vardı. Ve hepsi benimdi.

Joey ve ben içeri girdik ve lezzetli akşam yemeğimizi yedik, ikimizin de beyni dondu ve acı içinde inleyip güldük. Sorun değildi. Komşunun *aptal çocuğu gibi beyni osuran biri olmaktansa beynimin donmasını tercih ederdim.*

Gecenin geri kalanını orada geçirdik, her zaman yaptığımız gibi ejderhaları aradık, zombilerden ve canavarlardan saklandık, Slate ve Drake gibi ve tabii ki 13. *Cuma*'dan Jason Voorheesth (evrendeki en iyi film).

∞

Hatıralar o kadar gerçek ve canlıydı ki, sanki uzanıp bize dokunabilirmişim gibi hissettim. Ağaç evin pencerelerinden esen serin esintiyi hâlâ hissedebiliyor, yüzüme cesurca sürdüğüm karpuzlu dudak parlaticısının kokusunu hâlâ alabiliyor ve Joey ile ikimizin dondurmalarımızı bitirdikten sonra çiğnediğimiz yaban mersinli *Hubba Bubba* sakızının tadını hâlâ alabiliyordum. *The Goo Goo Dolls'un Iris'i* gibi sevimsiz bir 1999 şarkısı çaldı ve anılar canlandı.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve nefesim boğazımda sert, kalın bir düğüme dönüşüyor. Charlotte ve Wilbur, Pooh ve Piglet, Calvin ve Hobbes ya da dokuz yaşındayken aklıma gelebilecek diğer harika edebi arkadaşlıklar gibi çok iyi arkadaşlık.

Keşke anılarımızı kaydetmek için beynimize yerleştirilmiş bir cihaz olsaydı, böylece onları eski ev filmleri gibi istediğimiz zaman oynatıp izleyebilseydik. Çünkü bazen, hatırladığımız şeylerin gerçek olanla kıyaslandığında soluk kaldığını düşünüyorum ve ince, soluk hayaletler yerine *gerçek* görüntüleri görmeyi çok isterdim.

Bir yetişkin olarak hatırladığım şeyler ya da bir anıyı ateşleyen garip şeyler bana çok komik geliyor. Bir ömür boyu birbirini takip eden ve geride kalan günlerin altında gömülü kalmış bir anı, bir anda canlanıveriyor. Bir keresinde çocukluğuma dair tüm anıları bir günlüğe yazmaya çalışmışım ama tek başardığım onları mahvetmek, soğuk ve duygusuz hale getirmek oldu.

Cansız.

Bazen anılar bana bir ateş gibi saldırıyor ve tek yapmak istediğim zihnimi onlardan saklamak, kalbimi saklamak; ondan geriye kalanları korumak.

Bazı insanların, hatırladıklarınızın gerçeğin tamamı olmadığını; hatırlanmasını istediğimiz şeylere dair düşüncelerimiz olduğunu söylediklerini duydum. Anılarımızı değiştirdiğimize, onları yaşayabileceğimiz geçmişler haline getirdiğimize inanıyorlar. *Ben buna inanıyor muyum?*

Hayır. Her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar hatırladığıma inanıyorum.

Anılarım gerçektir. Sadece benim bakış açımdan olabilirler, ancak hatıralarımı olduğundan daha fazla veya daha az göstermek için asla süsleyemem. Anılarımın ağır, elle tutulur bir ağırlığı var. Onların yükünü o kadar uzun zamandır hissediyorum ki; neredeyse katlanılabilir hale geldiler. Artık beni aşağı çekmiyorlar.

Hala canımı yakmadıklarını ya da bana neşe vermediklerini söylemiyorum.

Onlar beni daha güçlü kılan şey oldular.
Ben.
Kahretsin, sana şiiirsel davrandım, değil mi?

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Charlotte

Bren köşede durmuş taksi çağırmaya çalışıyordu, bir kez daha araba kullanamayacak ya da anahtarlarını nereye koyduğunu bile hatırlayamayacak kadar sarhoştı. Önemsemediği tek şey, geceleri hiç bitmeyen partisine zamanında yetişebilmektir. "Geliyorsun, değil mi?"

"Yarın erken kalkacağım," dedim saatime bakarak. İhtiyacım olursa diye kafamda daha fazla bahane sıraladım. *Kramplarım var, başım ağrıyor, gıda zehirlenmesi, okunacak başka bir bölüm...* O hep sordu, ben hep reddettim. Zamanımı bir avuç sarhoş serseriyle geçirmekten hoşlanmıyorum.

Bir taksi kaldırıma yanaştı ve Bren kapıyı çekerek açtı. "Neyin var senin? Herkes nerede olduğunu soruyor. İnsanlar hayali bir kız arkadaşım olduğunu düşünüyor," dedi sert bir ses tonuyla.

Bir elini sırtımın küçük kısmına koydu, eskiden vücuduma sıcaklık veren bir jestti bu. Şimdi ise beni ürpertmekten başka bir işe yaramıyor.

"Bren. Saat on bir. Çok yorgunum. Bütün gün çalıştım," dedim.

"Oh, anlıyorum," diye tersledi. "Bütün gün hiçbir şey yapmadım, değil mi? Birdenbire bok çuvalı." Nefesi bira kokusuyla ağırlaşmıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Evet, ağızımdan çıkan kelimeler aynen bunlardı," diye tıslayarak onu susturdum.

Takside aramızda hiçbir kelime geçmedi. Tek yaptığım kafamın içinde ona bağırmaktı. Beni her zaman ne kadar üzgün ve boktan hissettirdiği hakkında. Her şeyi ne kadar berbat ettiğini. Son birkaç aydır hayatımı ne kadar stres ve gerginlikle doldurduğunu. Kendimi sadece o yokken daha iyi hissettiğimi. Ama birlikte bir işimiz vardı ve mutlu olmayı hak ettiğime kendimi gerçekten inandırmayalı yıllar olmuştu.

Taksi binasının önünde durduğunda, veda etmeden ya da bana doğru dönüp bakmadan kapıyı çarptı.

Eve geldiğimde, pijama giyme zahmetine bile girmeden sütyen ve külotuma kadar soyundum ve hemen yatağıma düştüm. Vücudum yere indiği anda uyuyakalmıştım.

Şafak sökerken, sıcak bir beden yatağına girip arkama sokulduğunu ve güçlü kollarını bedenime doladığını hissettim.

karnımı sıkıca sararak. "Mmm, bebeğim. Uyandın mı?" Bren fısıldayarak elini ağır ağır göğsüme götürdü ve sıktı. Yıldızları gördüğüme yemin edebilirim; içerken ne kadar sert davrandığının farkında bile değil. Yüzünü saçlarıma gömdü, sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken tekrar fısıldadı, "Bebeğim?"

"Az kalsın göğsümü koparıyordun, şimdi öyleyim."

Tüm bunların en üzücü yanı ne biliyor musun? Bren ve ben yalnızken olacakları daha gerçekleşmeden önce size kelimesi kelimesine anlatabilirdim. Senaryoyu yazıp haklarını satabilirdim. Bren'in üç hareketi vardı, hepsi bu. Meme uçlarını iki ya da üç kez çimdikler, parmaklarını bir kadının vücudundaki en önemli nokta olduğunu *düşündüğü* ama olmayan yere sürer (bir santimle kaçırırdı, bu yüzden her zaman iç uyluğumla oynardı), sonra kendini pantolonundan çıkarır ve elini yukarı aşağı pompalar, ben soyunana kadar beklerdi. Sonra üzerime atlardı.

Ya da daha iyisi, son dört aydır olan şey: *hiçbir şey*. Ne kadar zorlarsa zorlasın, erkeklik organları çalışmıyordu.

Merhaba viski siki. O noktada genellikle uyuyakalırdı, elinde gevşek bir penis, yüksek sesle horlardı.

Tanrım, çok üzücüydü.

Eskiden seksi severdim, seksle ilgili her şeyi. Beklentisini, flört etmeyi ve alay etmeyi severdim. Öpüşmeyi ve tadına bakmayı, eğlenceyi, kahkahaları ve cüretleri severdim. Bir erkeğin size bakışını sevdim, sanki evrende ona böyle hissettirebilecek tek kişi sizmişsiniz gibi. Yavaş, sıcak okşamaları ve hızlı, sert ihtiyaçları sevdim. Hatta kızgınlıkları, kavgaları ve makyajlı seksi bile sevdim. *Sevmediğim* şey ise ikimizin de birbirimize karşı bu kadar ilgisiz ve kopuk olmamızdı.

Bren o yatakta yanımda yatan tamamen bir yabancı gibiydi; yanımda iki yüz kiloluk ölü bir ağırlık, beni aşağı çekiyordu.

Bren'le denedim, gerçekten denedim. Başlangıçta, sadece arkadaş olduğumuzda ve onun nasıl hissettiğini bildiğimde, bunun aşk olmasını istedim. Ama şu anda, sadece bir yük gibi geliyor; sıkışıp kaldığım bir zorunluluk; boynumda kurtulamadığım bir albatros. Sevdiğim o kızgınlık dolu kitaplarda yazdıkları o çılgın aşk olmayacağını biliyordum, ama o tür bir aşk yaşadım ve gittiğinde asla eskisi gibi olamıyorsunuz. Bahsettiğim aşkı biliyorsunuz, değil mi? Ateşler saçan öpücüklerden,

Ruhunuzu ateşleyen dokunuşlar ve sizi *uçabileceğinize* inandıran fısıltılar, *Tanrım fısıltılar*. Bu aşkla ilgili sorun, hala küller, yanmış küçük közler, *olabilecek* şeylerin kömürleşmiş kalıntıları içinde kalmış olmamdı. Dudaklarıma hafif ve ılık gelen, kalbimi yakmayan o aşklardan biriyle yetinmem gerekiyordu. Tekrar yanmak istemiyordum. Bunu asla atlatamazdım.

Bren bu sefer siki elinde uyuyakalmadı. Sadece yanıma uzandı, sırtlarımız birbirine dönüktü. İkimiz de karanlık odada birbirimizin bedenlerinde sıcaklık aramak istemedik, çünkü bilmiyorum, belki de çok fazla çaba harcamak gerekecekti. Ya da belki ikimiz de kendimizi zaten reddettiğimiz kadar reddedilmiş hissetmek istemiyorduk.

Hayatımdan tamamen bıkmıştım ve sadece yirmi yaşıdaydım.

Dört.

Bren hafif bir iç çekiş yaptığında ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık.

Keşke uyuyakalsa da ben de yataktan çıkıp ondan uzaklaşabilsem. Ama yapamayacağımı biliyorum. Burada, ona, görmezden gelemeyeceğim yükümlülöklere ve sözlere zincirlenmiş durumdayım.

"Buraya gel, bebeğim. Ağzını üzerime koy," diye mırıldandı.

Öfkeyle gülerek yataktan çıktım, "Bren, uykumun on beş dakikasını sertleşemeyecek kadar sarhoş, gevşek bir aleti emmek için harcamayacağım. Ayrıca, her an bayılabilirsin."

Komodinin üzerinden cep telefonumu kaptığım gibi kapıya doğru yürüdüm ve ona bağırıma başlamak için döndüm.

Bren çoktan horlamaya başlamıştı.

Artık onun sevdiğim tek bir yönünün bile kalmadığını düşünmekten nefret ediyordum. Bir tane bile.

Birdenbire küçük dairemin duvarları bana boğucu gelmeye başladı ve bir tür kaçışa ihtiyaç duydum. Boğucu, ezici umutsuzluk hissi, düğömlenmiş pençelerini kalbimin etrafına sıkıştırdı; ilişkimiz haline gelen kayıtsızlığı, kırgınlıkları ve sessizliği düzeltmemizin bir yolu var mıydı?

Ona daha fazla bakmak istemedim. Beni iğrendiriyordu.

Omzuma astığım postacı çantamla apartmandan çıktım, caddeye indim ve kalabalık kafeye girdim. Ayağımı sabırsızca yere vurarak on dakika boyunca çatlak siparişi vermek için sırada bekledim. *Yani kahvemi. Pekâlâ, merhaba... Benim adım Charlotte Stone ve ben bir kahve tutkunuyum. Kitaplarım gibi kahvem de kesinlikle benim çatlağım.*

Tanrım, keşke benim hayatım da kitaplarım gibi olsaydı.

Kasaya gittiğimde resmen ağzım köpürüyordu, ben de iki tane sipariş ettim. Ve tam bu sırada Bay Doğru'nun tezgâhın arkasından içeri daldığını, dükkânın, hayır, dükkânlar *zincirinin* sahibi olan zenginin ve benim onun yeni aşkı olduğumu düşündüğünüz an. Beni kafenin arkasına çekti ve vücudumdaki her noktayı yaladı, bir yandan da bana içinde yıkanabileceğim kadar bedava karamelli latte vaat etti, değil mi? Tıpkı aşk romanlarımdaki gibi.

Ah, hayır.

Delik deşik, pembe saçlı bir genç kız ona ne kadar borçlu olduğumu gösterişli bir şekilde söyledi ve sabahın bu erken saatinde bana hizmet etmekten son derece mutlu bir şekilde etrafta zıplarken şımarık, geniş gülümsemesini gülümsedi. Kahvelerimi bana uzatırken kışının yanaklarından güneş ışınlarının fişkırmasını bekledim.

Evet, o da olmadı.

Tezgâhtan oraya geldiğimden biraz daha depresif bir şekilde ayrıldım. Kitaplarım gerçekliğimden çok daha iyiydi.

Ön kapının üzerinde ücretsiz Wifi hizmetiyle övünen kocaman, sarı, neon bir tabela asılıydı. Çantamı iPad'imle birlikte içeri sokma öngörümüne gülümseyerek bir masaya oturup kitap okumaya karar verdim. Kahvemi yudumlarırken, çılgınca kahve siparişi veren günlük çalışan insanların ve yorgun gözlerinin altındakilerle aynı büyüklükte dev anne çantaları taşıyan SUV büyüklüğünde bebek arabalı annelerin arasına karışmaya çalıştım. Aralarına karışma konusunda uzmandım. İnsanlar artık bana bakmıyordu; sadece içime bakıyorlardı. Tam bir görünmezlik. Bazı insanlar fark edilmemekten muzdaripti; ben, insanların sizi tartıp ölçmemesinin ve sizi gördükleri anda hakkınızda fikirlerini oluşturmamasının değerini biliyordum.

Kitabımın birkaç bölümünü okuduktan ve bir kahve içtikten sonra telefonum cebimde usulca çaldı. Mesajı açtım ve gülümsedim.

Selam. Hayat nasıl gidiyor?

Ben: Şikayet edemem. Sen nasılsın? 😊

İşte berbat bir geceydi, yeni geldim. Telefonumda senin küçük gülen yüzünü görmem gerekiyordu.

Ben: Peki o zaman... 😊😊😊😊

Ve işte böyle, zihnim geri döndü ve yıllar boyunca düşüncelerimin etrafına ağır zincirler gibi yapışmış olan *keşkelerin* çıkıntısının tam üzerinde durdu. Yanımdaki masada oturan biri

Yaban mersinli çörek yiyorum ve yine dokuz yaşındayım, en iyi arkadaşım Joey ile okulun ilk gününe yürüyoruz, her birimiz üç parça yaban mersinli sakız çiğniyoruz - annem boğulmamıza neden olacağını söylese de.

Dördüncü sınıf, 404 numaralı oda, Bay F. Krueger'in sınıfı (biz ona Freddie Krueger derdik, gerçek adı da bu olabilirdi. Asla öğrenemedik).

İlk gün, tüm sınıflar okul bahçesinde, sınıf numaralarını tutan gülümseyen öğretmenlerin arkasında sıralanmıştı - muhtemelen o sabah kahvaltıda yeterince çocuk yemediği için kaşları çatık olan Bay Krueger hariç hepsi.

Çılgık atan ve ağlayan öğrencilerden oluşan kalabalığın arasından ilerlerken Joey çantamı sertçe çekti ve ben de kollarımı sallayarak geriye doğru sendeledim. Başımı hızla çevirdiğimde Joey'nin gözlerinin korkudan kocaman olduğunu gördüm, "Bu o çocuk, bak!"

O haklıydı. Bizden birkaç adım ötede, yeni öğretmenimizin hemen yanında kötü uzaylı komşum duruyordu. *Harika*. Bu şimdiye kadarki en kötü okul yılı olacaktı! Sanırım vurgu yapmak için ayağımı yere vurmuş olabilirim, ama yine de havalı görünüyordum, çünkü zaten kimse beni fark etmemişti.

"Hadi Joey. Sıraya girelim ve onu görmezden geelim."

Bay Krueger'a gülümseyerek Ava Marie Trebisky'nin arkasında sıraya girdim. Uzaylı çocuk lazer ışınlarını bana doğrulttu ve dik dik baktı. Bu normal bir bakış da değildi, çünkü gözlerini hiç kaçırmadı. Doğrudan gözlerimin içine baktı. Ben de ilk zil çalana ve Bay Krueger'ı yeni sınıfımıza kadar takip etmek zorunda kalana kadar ona baktım. Bay Krueger, beni **dehşete düşürerek**, uzaylıyı (adı Jase Delaney'di, muhtemelen Uranüs gezegeninden geliyordu) benim **karşımdaki** sıraya oturttu. Bu, okuma gruplarında, matematik takımlarında ve bize yaptırdıkları diğer tüm takım kurma paylaşma/karşılama/Kum-ba-ya-la-de-da şeylerinde birlikte çalışmamız **gerektiği** anlamına geliyordu.

Okulun ilk günü boyunca ona ne zaman baksam gözlerini kısarak bana baktı ve ağzı o kötü, kıvrımlı şeyi yaptı. Ondandır nefret ediyordum. *Ondan çok kötü nefret ediyordum*. Bu sınıftan, bu öğretmenden ve hatta yanımda oturup burnunu karıştıran, küçük sarı-yeşil hazinelerini toplayıp altın yaldızlı yıldızlı kalemine sevgiyle yapıştıran aptal Rachel Jenson'dan bile nefret ediyordum.

Daha da kötüsü, Joey tüm okuldaki, hayır, *tüm New York eyaletindeki en kötü* ve **EN KÖTÜ** çocuk olan Slate Marshall'ın yanında oturmak zorundaydı. **Ben** de anlamıyordum, çünkü Slate Marshall'ın sınıfımda olduğu her yıl (anaokulundan beri), öğretmenlerimiz onun sırasını öğretmen masasının yanına, diğer çocuklardan uzağa çekti. O **kadar** kötüydü. Babasının hapiste falan olduğunu duymuştum. Sanırım Bay Krueger bunu henüz bilmiyordu.

O ilk günün sonunda Slate "yanlışlıkla" Joey'nin saçına sakız koymayı, kızların tüm atıştırmalıklarını çalmayı (kimse onu görmemiş olsa da o yapmış olmalıydı. Yaklaşık beş milyar kez tuvalete gitti ve her seferinde ağzının etrafında bir peynir halkasıyla geri döndü!) ve Jase Delaney ve ben spor salonundaki bayrak yarışlarında ortak olmak zorunda kaldık.

Orada mısın, Tanrım? Benim, Charlotte. Benden nefret mi ediyorsun?

Evet, bence de öyle!

Çünkü Eylül ayının geri kalanında HER GÜN aynı şeyler oldu! Kayrak Joey'in saçına "yanlışlıkla" sakız ya da yapışkan nane şekeri yapıştırdı. Bu o kadar çok oldu ki annesi saçlarını kestirmek zorunda kaldı. Tüm uzun, sarkık, güzel, siyah saçları tamamen tıraş edilmişti. Slate daha sonra Juliana Crispin'in saçına "yanlışlıkla" sakız yapıştırmaya başladı ve saç kesimi berbattı. Onun sınıfa yeni gelen bir çocuk olduğunu sanmıştım! Jase Delaney ise hâlâ her gün bana surat yapıyor ama benimle konuşmayı reddediyordu. O da Slate **kadar kötüydü**. Sınıfta hep yaramazlık yapardı. Hiç kimseyle çalışmazdı. Yemekhaneden atıştırmalıklar (ve Bay Krueger'in sadece **İYİ ÖĞRENCİLER** için olan çikolata kavanozunu) çaldı ve hatta danışmanla bile görüştü! Sadece kötü değil, **ÇILGINDI da!**

Ayrıca, ben ağaç evde ödevimi yapmaya çalışırken o aptal topu her gün çitlerime doğru zıplatıyor ve büyük bir gürültü çıkarıyordu. Jase Delaney'nin ödevini teslim ettiğini bile görmemişim! Ve eğer basketbol topunu yüksek sesle çarpmıyorsa, müziğini gerçekten, gerçekten, gerçekten yüksek sesle çalıyor.

Ondan nefret ediyordum!

Sürekli tekrarladığımı biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu yeterince söyleyemiyorum. *Sanırım tampon çıkartmaları yapmalıyım.*

Sonra, okul yılına üç hafta kala, o korkunç 'Öğretmenle Tanışma Gecesi' geldi; öğretmenlerinizi tanışabilmeleri için *gece velilerinizle* birlikte okula gittiğiniz *gece*! Tüm velilerimiz sınıfımıza doluştu ve

Yetişkin bedenlerini çocuk boy sandalyelerimize sıkıştırdılar ve Freddie Krueger'in öğrenci hedefleri, doğru davranışlar ve eyalet standart testleri hakkındaki konuşmasını dinlediler. Sınıf arkadaşlarım ya ailelerinin yanında durdular ya da sınıfın arka tarafında takılıp Bay Krueger'in ailelerimiz için bıraktığı şekerlemelerle karnımızı doyurduk. Ben dört tane çikolatalı çörek yedim, Joey ise üç tane. Hemen midem bulandı.

Annem benim yerime oturdu ve rujunu yeniden sürmek için aynasını çekip durdu-öğretmenimin ne kadar sıkıcı olduğunu gördünüz mü? Yetişkinleri bile eğlendiremiyordu. Jase Delaney anne ve babasının yanında duruyordu. Annesi tekerlekli sandalyesinde oturmuş, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı; babası ise şık bir takım elbise giymişti. Jase ile aynı renkte uzaylı gözleri vardı. Anne ve babası diğer tüm ebeveynlerden çok daha genç görünüyordu. *Belki de onlar gerçekten uzaylı bir aileydi!*

Slate'in annesi bile geldi. Kucağında sürekli *susmasını* söylediği ağlayan bir bebek vardı ve göğsünün tamamında bir adamın yüzünün dövmesi vardı (gerçekten dekolte bir *tişört* giymişti, diğer tüm annelerin dudak büktüğü ve kafalarını salladığı *tişörtlerden* biri).

Ama Slate annesinin yanına gitmedi; kenarda durup Joey'e baktı ve parmaklarını çıtlatarak herkesi çöreklerden uzaklaştırmaya çalıştı. Kendimi ne kadar hasta hissedersen hissedeyim, çöreklerden **uzaklaşmıyordum** ve eğer saçıma sakız yapıştırmaya kalkarsa, ona kremalı bir çubukla vuracaktım!

Bay Krueger velilerimizi uyutmayı bitirdiğinde, müdürümüz Bayan Beverly'nin hepsiyle konuşabilmesi için okulun konferans salonuna oturmaları istendi. Bazı öğrenciler esneyen ebeveynlerini takip etti, bazılarımız ise koridorlarda dolaşarak panolara ve ilan tahtalarına baktı. Yani, hadi ama, gece okuldaydık. Etrafa bakmak istedik!

Joey'le birlikte ana ofisin önünden geçip müzik odasına girdiğimizde gözlerim üst sınıfların bando takımının davul setine takıldı. Hep davul çalmak istemiştım ama herkes bana çok gürültülü olduğunu söylemişti.

"Hey, Drake, bak kim gelmiş. *Piss Pants* ve kız arkadaşı *Four Eyes!*" Slate'in sesi müzik odasının akustiğinde yankılandı. *Olamaz.* Joey'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim.

Joey ve Slate anaokulundayken, Joey tuvalete yeterince hızlı gidemedi ve bir kaza geçirdi. Slate hala onunla bu konuda dalga geçiyordu. Slate herkesle her konuda dalga geçerdi. Bana dört göz derdi çünkü

öğretmenin sınıfın önünde ne yaptığını görebilmek için gözlük takmak zorundaydım. Yine de umurumda değildi, çünkü geçen yıl üçüncü sınıfta gözlüklerimi ilk aldığımda öğretmenim Bayan DeMarco bana büyüdüğümde görme yetimi düzeltmek için ameliyat olabileceğimi söyledi. Böylece her zaman gözlük takmak zorunda kalmayacağım ama o her zaman kötü olacak. Slate Marshall ve küçük yardımcısı Drake Fischer, gelmiş geçmiş en aptal, en kaba serserilerdi.

İki çocuk bize yaklaştı, her biri yanımızda yürüdü ve daire çizdi. "Güzel saç kesimi, Piss Pants. Siz burada ne yapıyorsunuz? *Kız arkadaşını* öpmeye mi çalışacaksın?" Slate alay etti.

Joey'nin önüne geçtim, eşofmanımın kollarını kollarımdan yukarı ittim ve önümde çaprazladım. "Her şeyden önce, ben onun kız arkadaşı değilim. Ben onun en iyi arkadaşıyım. İkincisi, ikiniz de bizi yalnız bırakmalısınız yoksa sizi ele vereceğim!" Ölmek üzere olduğumu biliyordum ama ona en azından bir tekme atmayı ihmal etmeyecektim.

Slate beni iterek yoldan çekti ve Joey'i gömleğinin yakasından yakaladı. Geriye doğru uçarken ona tekme atmaya çalıştım ama tek yapabildiğim bacağının arkasına vurmak ve kırımın üzerine düşmek oldu. Yanımda Drake öyle bir gülmeye başladı ki, aptal ağzından gürültülü hıçkırıklar çıkarken eğilip karnını tutmak zorunda kaldı.

Slate yumruğunu kaldırdı ve Joey'nin yüzünün önünde, sanki ona yumruk atacakmış gibi tuttu. Yerden sıçradım ve ileri doğru hamle yaparak yumruğunu tutup geri çekildim. Drake hâlâ yerde yuvarlanıyordu, o kadar çok gülüyordu ki.

"Bunun *o kadar* da komik olduğunu sanmıyorum," diye seslendi arkamızdan bir ses.

Dördümüz aynı anda başımızı çevirdiğimizde Jase Delaney'nin o çirkin kaşlarını çatarak bize baktığını gördük. Olamaz, şimdi karşımızda üç erkek vardı. Joey ve ben ölecektik.

Slate, sulu gözlerle yere yığılan Joey'yi bıraktı ve Jase'in önüne doğru yürüdü. "Ne düşündüğün umurumda değil," dedi Slate.

"Bence onu ittiğin için seni dövmesi komik olacak. Ben de bunu görmek istiyorum," dedi Jase, beni işaret ederek ve bir adım daha yaklaşarak.

"Defol git buradan, ezik. İçeri, *ucube anne* ve babanın yanına dön."

"En azından hapiste olmayan bir babam var," dedi Jase.

"Evet, en azından benim bacakları çalışan bir annem var!"

Jase'in gözleri önce bana, sonra Joey'e kaydı ve ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. Saf kötülüktü. *Şaka yapmıyorum.* Sonra yumruğu bir *anda* ortaya çıktı ve Slate'in burnunun ortasına bir yumruk indirdi.

"Hey, sana vurduğumda bacakları olan bir anneye sahip olmanın sana hiç yardımı oldu mu? Hayır, sana zerre kadar yardımı olmadı, değil mi?" Jase, Slate'in üzerinde dururken öfkeyle hırladı.

Slate çığlık atıp ağlıyordu ve burnundan kan fişkırıyordu.

Şimdiye kadarki en havalı şey.

Gürültüyü duyan Bay Krueger koşarak geldi ve neler olduğunu öğrenmek istedi. Okulda kavga etmek otomatik olarak bir hafta uzaklaştırma cezası demekti. Hem de bütün hafta evde kaldığınız eğlenceli cezalardan değil; hayır, bir hafta boyunca başka bir okula gitmek için özel bir otobüse binmek zorundaydınız. Slate'in uzaklaştırma alması umurumda değildi. Bunu hak etmişti ve bir hafta boyunca onsuz okulda olmak harika olurdu. Ama Jase Delaney, Joey ve beni rahatsız ettiği için Slate'in suratına yumruk attı. Uzun az önce hayatımızı kurtardı.

Kafam çok karışmıştı.

"Bir cevap bekliyorum!" Freddie Krueger, Slate'in yüzüne beyaz bir mendil tutarken bize bağırdı. *Eww, bu burnunu silmek için kullandığı mendil mi?*

Bir adım öne çıktım, "Bay Krueger, Slate'in ayağı takıldı ve yüzünü... masanın kenarına çarptı." *Aman Tanrım, yalan söyledim.*

Bay Krueger'ın gözleri bana bakarken küçük ince yarıklara dönüştü. "Gerçekten böyle mi oldu?"

Herkes başını salladı.

"Tamam o zaman, seni hemşire odasına götürelim, olur mu?" dedi Slate'e ve onu kapıya doğru yürüttü. Drake de hemen arkasından onu takip etti. "Geri kalanınız gidip ailelerinizi bulsun ve evlerine dönsün."

Jase, Joey ve ben müzik odasında yalnız kaldık.

"BU ŞİMDİYE KADARKİ EN HAVALI ŞEYDİ!" Joey, Jase'in önünde zıplayarak "BÖYLE yumruk atmayı nereden öğrendin?" diye bağırdı.

"Annem," dedi Jase ve bize tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti.

O gece okuldan eve döndüğümde, çizim yapmak için tek başıma ağaç evime tırmandım. Puf koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapattım ve yolda gördüğüm minik ateşböceklerini hayal etmeye çalıştım

ve yaz sonu güneşi batarken küçük parlak bedenlerini nasıl da parlatıyorlardı.

Bir şey ağaç evin ahşap döşemelerine ağır bir gümbürtüyle çarptı ve tahtalar boyunca titreşimler yaydı. Gözlerimi açtığımda Jase Delaney hemen yanımdaydı ve uzaylı gözleriyle beni izliyordu.

"Buraya nasıl çıktın? İp merdiveni çektim, başka yolu yok..."

"Garajımın çatısına tırmandım ve üzerinden atladım," dedi Sessizce.

Açık pencereye koştum ve kafamı dışarı uzattım, "Ama bu bir milyon mil uzakta!"

"Evet, biliyorum. Bir an öleceğimi sandım ama yine de atladım," diye kıkırdadı. "Ben sadece... Krueger'a bir şey söylemediğin için teşekkür etmek istedim. Bu oldukça havalıydı." Benden çok daha yaşlı biri gibi konuşuyordu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim sessizce, gözlerinin içine bakamıyordum. "Biliyor musun, Charlotte'a hiç benzemiyorsun," dedi.

Gözlerimi onunkilerle buluşturdum, "Evet, biliyorum. Bana babamın büyükannesinin adını vermişler. Bu isimden nefret ediyorum. Bana *Charlotte'un Ağı'nı* hatırlatıyor ve örümceklerden nefret ediyorum."

"Sürekli okuyorsun... *Charlotte'un Ağı* gibi kitaplar falan."

"Evet, okumayı gerçekten seviyorum."

"Örümceklerden nefret ettiğin için sana Charlotte demeyeceğim. Sana Charlie diyeceğim."

Bu beni gülümsetti. Charlie. Hoşuma gitti. "Annen sana gerçekten birine nasıl yumruk atılacağını öğretti mi?"

"Hayır, bana birini engellemenin ne kadar önemli olduğunu öğretti," diye fısıldadı.

Kahve dükkânının sesleri kulaklarıma dolarken ve hamur işlerinin tatlı kokusu diğer duyularıma saldırırken anı yavaşça kaybıldı. Gençliğimize dair görüntüler zihnimden kaybolurken son düşüncem, birbirimizi hala tanıyıp tanıyamayacağımızı merak etmek oldu, yoksa hayat üzerimizde parçalanmış izler bırakmış ve bir zamanlar olduğumuz çocuklar artık görülemez hale mi gelmişti?

Oturduğum yerde biraz daha dik oturdum, zihnimdeki örümcek ağlarıyla örülü düşünceleri kovdum ve arkamdaki masada oturan kişinin omzumun üzerinden iPad'imın ekranını okuduğunu fark ettim. Kadın bir sonraki sayfaya geçmem için boğazını temizleme cüretini bile gösterdi. O kadar

Bana o kadar yakındı ki kahve aromasının kokusunu alabiliyordum -
Balkabağı Baharatı.

Yaramazca, Jase'i düşünerek, dudaklarımın ağzımın kenarlarından çekildiğini hissettim, ekranımı hızla en sevdiğim fotoğraflara kaydardım ve siyah beyaz erotik resimlerden oluşan slayt gösterime bastım.

Arkamdaki kadın yüksek sesle soludu ve kahvesi masanın üzerine döküldü. Gitmek için ayağa kalktım, genişçe gülümsedim ve ayrılmadan önce ona küçük bir göz kırptım.

Yavaşça dükkâna geri dönerken, neredeyse on yıldır evim dediğim yere doğru attığım her adım gülümsememin düz, sıkı bir çizgiye dönüştüğünü hissedene kadar duraksamasına neden oldu.

Çünkü geleceğime yaklaştıkça
geçmişimden uzaklaşıyordum.

Ve bazen geçmişiniz sizi bırakmaz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Polis Raporu

Soruşturma: Kontrollü Maddenin Suç Amaçlı Satışı

Tarih: 17 Eylül 2014

Saat: 1634 Saat.

Konum: Bleecker ve Barrow Street'in köşesi

John Doe "Doc" [DAVA KONUSU] Erkek/Kafkas, Yaklaşık 25-30 Yaşlarında. Yaşlı. 1.80 - 1.70 BOYLARINDA, 200 KILO. Giyinik: Siyah takım elbise ceket, beyaz elbise gömleği ve siyah takım elbise pantolonu.

17 Eylül 2014 tarihinde, saat 16:34 sularında, 16. Bölge sınırları içinde bir vaka satın alma operasyonu yürüten Teğmen Masterson'ın gözetimi altında gizli görevle uzun süreli bir operasyon yürütürken, I Undercover (UC) #C5192, John Doe "Doc "tan yaklaşık 25 gram kokaini belirlenen 880.00 \$ fiyat karşılığında almıştır. Yukarıdaki olayla ilgili durum aşağıdaki gibidir:

Şahsım John Doe "Doc" [Dava Konusu] ile yukarıda belirtilen yerde buluşmadan önce, dün cep telefonu aracılığıyla John Doe "Doc "tan yukarıdaki miktarda kokaini almak için konuşmuş ve düzenlemeler yapmıştım. Yukarıda belirtilen yere ulaştığımda John Doe "Doc "u cep telefonundan tekrar aradım ve orada olduğumu söyledim. "Doc" "Geldin mi?" diye sordu. Ben de "Evet, buraya gel" diye cevap verdim. Yaklaşık 2-3 dakika bekledikten sonra "Doc "un 420 numaralı binanın ana kapısından benim bulunduğum yöne doğru yürüdüğünü gördüm. "Doc" bana yaklaştığında el sıkıştık. Bu noktada "Doc" onu üst kata kadar takip etmemi istedi. Ama ben ona "Her zaman yaptığımız gibi yapalım" dedim. Bleecker Sokağı'na doğru yürürken "Doc" binanın çıkıntısındaki kameraları işaret etti. Bleecker ve Barrow'un köşesine vardığımızda "Doc "un sağ pantolonunun cebinden içinde kokain olduğunu düşündüğüm şeffaf plastik bir poşet içinde beyaz toz/taşımssı bir madde çıkarıp bana verdiğini gördüm. Karşılığında ben de "Doc "a 880.00 \$ USC/PRBM verdim, o da bunu ön pantolonunun cebine koydu. Daha sonra o hafta sonu geçen seferki gibi büyük bir parti vereceğimi söyledim (100 gram alım) ve Oxycontin de istedim. "Doktor" haplar için bana şu kadar tutacağını söyledi \$2000. "Doc "a ertesi gün teyit etmek için onu arayacağımı söyledim. Ayrıca onu partiye davet ettim. Daha sonra elini sıktım ve olanları komisere bildirdim. Tutuklama yapılmadı. Dava satın alındı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Charlie

Yorgun gözlerimi ovmak için gözlüklerimi çıkarıp dükkânın gotik tarzda boyanmış cam kapılarının önünden geçtim. Serin, klimalı oda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ve omuzlarımda küçük bir ürperti belirdi.

Hinder'ın solisti Austin Winkler'ın hışırtılı sesi galerinin son teknoloji ses sisteminden "Better Than Me" şarkısının sözlerini döküyordu ve burnuma çamaşır suyu ve limonun steril kokusu doluyordu.

Parmaklarımı, New York'un en iyi dövme sanatçılarının en yetenekli sanat eserlerini içeren, özenle süslenmiş gotik portföylerle kaplı tezgahın uzun, pürüzsüz mermerinde kaydırdım. Hatta ülkenin en iyisiydik. Dükkân benim olduğu için önyargılı davranmıyordum. *ForeverArt Dergisi* tarafından "Amerika'nın en iyisi" olarak tanımlandık. Stone Caresses Dövme Galerisi geleneksel bir dövme stüdyosundan çok daha fazlasıydı; gelmiş geçmiş en iyi kadın dövmecilerden oluşan 5.000 metrekarelik bir sanat galerisiydi.

Hiç.

Kızlarım ve ben stüdyoya bir güzel sanatlar müzesi gibi davrandık. Dükkânın katedral benzeri tavanları ve çıplak tuğladan uzun duvarları vardı ve bunlar yerden tavana kadar dövme fotoğrafları, orijinal çizimler ve yağlı boya tablolarla kaplıydı. Hatta bazı turistler duvarlara göz atmak ve kızlarla fotoğraf çektmek için içeri giriyordu. Burada kendi payımıza düşen ünlüleri bile gördük.

Stone Caresses'e genellikle ayak bileğinize küçük bir uğur böceği yazdırmak için gelmiyordunuz, her ne kadar kız arkadaşım Sky bunu yapmak için orada olsa da. Buraya yetenekli bir sanatçıyla samimi bir deneyim yaşamak için gelir ve teninizde *sonsuz dek kalacak* otantik, orijinal, güzel bir sanat eseriyle ayrılırdınız. Randevular için genellikle iki aylık bir bekleme listemiz vardı, sadece Sky ve onun küçük uğur böcekleri veya kafataslarıyla tanışmak için gelen bir avuç insan dışında.

Dükkân her zaman bu kadar lüks değildi. Altı ay önce bana devredilmeden önce adı Under The Gun-My New Addiction'dı ve gelmiş geçmiş en harika kadın olan Auburn Tequila Rose buranın sahibiydi.

Auburn onun gerçek adı değildi, ama Tequila Rose'du, bu da beni her zaman ailesini ve o doğduğunda hangi saçmalığı içtiklerini merak ettirmiştir.

Tequila, gözlerinin koyu, kahverengimsi turuncu rengi nedeniyle kendisine Kumral lakabını takmıştı. Herkese gözlerinin ya da saçlarının rengine göre lakap takardı; bu yüzden artık herkes bana "Bilge" diyordu. Beni kurtardığında on yedi yaşındaydım; ve *gerçekten de* kurtardı. Beni dünyadan, şeytanlarımdan ama en çok da kendimden kurtardı. *"Bana daha havalı bir takma ad ver, Yeşim ya da Avcı Yeşili gibi. Sert bir şey olsun," dedim.*

"Hayır, bebeğim. Adaçayı öyle," dedi bana sırtarak.

"Ama Sage bana sarkık memeleri olan, derin şeyler söyleyen ve hayatın anlamını bilen yaşlı bilge bir kadını düşündürüyor. Bu ben değilim."

"Sage sana yakışıyor Charlotte, göreceksin," dedi.

Dükkanın ana galerisinden geçerek özel stüdyoma doğru ilerledim. Saat daha ondu ve dükkanın kapılarını resmen açmama daha iki saat vardı. Bir süre ağır çantamla uğraşabilirim diye düşündüm.

Uzun arka koridorda ilerlerken Hazel'in stüdyo kapısının açık olduğunu fark ettim ve ona merhaba demek için başımı içeri uzattım. Dört çift kırmızı çerçeveli, gözyaşı dolu göz bana baktı.

Lanet olsun, biri mi öldü?

Çantamı tezgâhın üzerine atarak küçük odayı geçtim ve doğruca diğer üç kızın ortasında duran ve en yüksek sesle hıçkıran Violet'e yöneldim. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış siyah rimelle kaplıydı; uzun, gece yarısı siyahı saçları (menekşe rengi çizgiler vardı) o kusursuz, kabarmayan at kuyruklarından biriyle geriye doğru toplanmıştı. Bunu nasıl yaptığını gerçekten merak ediyordum; benim saçlarımda o kadar çok kırık vardı ki her yere uçuşuyorlardı.

"Olamaz, ne oldu? Kimin kıcını tekmeliyorum?" enesini avucumun içine alarak sordum. Bir gözü ve elmacık kemiği şişmiş görünüyordu ve mide bulandırıcı morumsu mavi bir renge dönüşmeye başlamıştı. İçimde bir öfke parladı.

Hıçkırarak ve nefes nefese, elleriyle yüzünü kapatmadan önce neredeyse tam bir cümle kurdu. Ne yazık ki cümle benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, arşafllara sarılmış sürpriz bir domuz kuyruğuyla ilgili bir şeydi.

"Biri tercüme edebilir mi?" "Biri tercüme edebilir mi?" diye sordum. Sandalyeler.

Yanımda uzun bir nefes üfleyen Hazel, Violet'e sempatik bir gülümseme verdi ve içini çekti, "Dün gece Matt'e sürpriz yapmaya gitti ve Matt odasında çarşaflarına sarılmış çıplak bir kızı saklıyordu. Vi oradaydı, on beş dakika boyunca onunla uğraştı, sonra yatak odasında bir gürültü duydu ve odasına girebilmek için onu itmek zorunda kaldı."

Violet'in yanında yerde oturan Ginger, iri kahverengi gözleriyle bana bakıyordu: "Küçük sürtüğün saçları örgülüydü, sıcak pembe fiyonklarla tutturulmuştu ve okul kıyafeti yerde buruş buruştu. Violet ikisine de kızınca adam onu *yumrukladı*," dedi Ginger, Vi'ye sempatiyle bakarak. Başını sallayarak ekledi: "Bence hemen şimdi ikisinin de kıcına tekmeyle basalım, sonra da polisi arayalım." Pixie saç kesimi ve dövmele kollarıyla belalı bir peri gibi görünüyordu; Ginger'ın tek ihtiyacı olan siyah kanatlardı.

Violet daha yüksek sesle hıçkırdı ve yumruklarını kalçalarına vurdu, "İki yıl, Sage! O aldatan orospu çocuğuna iki yılını verdim! Ve evlenme teklifi almak yerine, cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmayı düşünmek zorundayım!" Derin, titrek bir nefes aldı ve tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ne yapacağım ben?" diye feryat etti. Fark ettim, *hepimiz* fark ettik, üzüldüğü şey adamın yüzüne vurduğu büyük pembe fil değildi. Doğrusu, bir süredir onu bazen hırpaladığına dair içimde gizli bir şüphe vardı ama ne zaman onunla bu konuda konuşmaya çalışsam, her şeyi inkâr ediyordu. Hep birlikte çalışmamıza rağmen kızlarla çok yakın değildim. Daha çok yalnız biriydim.

"Onu öldürebiliriz," diye omuz silkti Sky, bana gülümseyerek. Mükemmel bir şekilde yontulmuş kara kaşları kemerli, cevabımı bekliyordu.

Parmaklarımı Violet'in bileklerine dolayarak onu nazikçe yerden kaldırdım, "Bir saniye benimle gel Vi."

"Onu nasıl affedebilirim ki?"

"*Onu affetmek mi?* Hayatta olmaz. Vi, *onu unutmalısın*. Seni fiziksel olarak inciten birini affedemezsin. Bunu hak etmezler ve tekrar yaparlar."

Onu stüdyoma çektim ve şeker kabımdan bir lolipop uzattım. İşler ters gittiğinde hep yiyeceklere koşarım.

Ya da sağa git.

Ya da sadece git.

Kapa çenenin, beni yargılama.

Her neyse, o şekerleri açarken ben de boks eldivenlerimi antrenman köşemde kum torbamın yanında asılı duran kancadan aldım. Eldivenleri yüzünün önünde sallandırdım ve ona gülümsedim.

Yuvarlak, pembe lolipopu kaldırdı, ona baktı ve tekrar ağlamaya başladı, "Lolipoplar bana hep Matt'le seks yapmayı hatırlatıyor."

"Ne? Ciddi misin?" Güldüm. "Ne? Gerçekten yuvarlak, küçük bir aleti mi var?"

"Hayır. Sadece artık lolipopunu yemem için yanımda olmayacak. Haftada en az dört gece lolipop yemeye alışmıştım," diye sızlandı, her kelimesinden dürüstlük damlıyordu.

İşte bu, tam orada, bu cümle Violet'in üzgün, küçük ağzından çıkıyor ve benim zavallı yalnız kız parçalarım azgın kaltağı boğma hayalleri kurmaya başlıyor. Haftada dört gece! Bren'den *hiç* haftada dört gece almamıştım.

"Hey, biliyorsun lolipop yemenin en sevdiğim yanı ısırarak, kenarlarını kemirmek ve dişlerimle ezmektir. Özellikle de aldatma ve aile içi şiddet aromalıysa," diye alaycı bir şaka yaptım.

Violet bana baktı ve güldü. "Kendimi ezik gibi hissediyorum, sanki popülerlik yarışmasını kaybetmişim gibi. Okul kızı gibi giyinmiş bir hooch'tan daha iyi değildim."

"Vi, ilişkilerde kazanan yoktur, sadece hayatta kalanlar vardır. Şimdi sana o torbayı sanki o pisliğin suratıymış gibi nasıl yumruklayacağını göstereceğim, çünkü eğer sana bir daha vurursa, ona karşılık verecek güce sahip olduğunu bilmeni istiyorum."

Her iki eline de boks eldivenlerimi geçirdim ve o ağzında parçalara ayırırken ben de eldivenlerin cırt cırtlarını sıktım. Evet, pek çok normal kadının elinde kum torbası ve boks eldiveni olmadığını biliyorum ama bu benim stres atmak ve egzersiz yapmak için yaptığım şeylerden biri. Ve birisi bana uzun zaman önce her kızın nasıl yumruk atılacağını öğrenmesi gerektiğini gösterdi. Ve iyi atmalı. Her darbenin arkasında öfke ve intikam olmalı.

"Tamam, Vi. Yumruklarını sıkıca kavra ve bileklerini bükme." Ellerimle gösterdim. "Ellerini bu şekilde yüzünün önünde tut ve bana bu şekilde yavaşça vur..." Sol elimi yüzümü kapatacak şekilde tutarak sağ elimle çantaya hafifçe vurdum.

Violet benim duruşumu taklit etti ve çantaya hafifçe vurdu.

"Şimdi biraz daha sert vur, Violet."

Çantayı aynı nezaketle tekrar yumrukladı ve içini çekti, "Bunu yapamam, Sage; ben kötü biri değilim. Matt bana vurmak istemedi ve o kadar uzun zamandır benden küçük bir okul kızı gibi giyinmemi istiyor ama ben yapmadım ve... bu bir hata olmalı..."

Violet'in tüm bu berbat durumu tersine çevirmesini ve tüm suçu kendi üzerine yıkmasını izledim. Çaresizce onu kollarımın arasına almak ve içindeki aptallığı silkelemek istedim. "Birini aldatmak bir seçimdir, hata değil Vi. Matt onunla seks yapmayı *seçti*. Ama onu bu yüzden unutmamalısın. Onu unut çünkü o da sana vurmayı *seçti*. Sen onun için kum torbasından başka bir şey değildin."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Çantaya vur, Vi." Yüzüne yaklaştım. "Bu ilk kez oluyormuş gibi davranma. Sen çiçekleri ve şekerleri hak ediyorsun Violet, yumrukları ve çürükleri değil."

Çantaya daha sert vurdu ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. "O bir piç kurusu," diye hıçkırdı torbaya tekrar tekrar vururken, her seferinde daha sert yumruklar indiriyordu. "Ondan nefret ediyorum!" diye bağırды, eldivenli yumruklarını torbaya vurarak.

Onun yanına bir yumruk attım. "Biliyorsun, Matt seni hak etmiyor, Vi. Aldatılmak acı verir ve kendini yalnız hissettiğini biliyorum ama seni hak ettiğin gibi sevmeyen bir adam için daha fazla gözyaşı dökme. Bu biraz zaman alacak ama güven bana, onu unutacaksın ve bir gün artık canın bu kadar yanmayacak..."

Sonra çantama Rambo gibi davrandı ve onu tekmeledi. Geri çekildim ve her şeyi çıkarmasına izin verdim. Çantanın asılı olduğu zincirdeki titreşimleri duvarlarda yankılandı ve raflarımdaki tüm küçük biblolar zıplayıp düşmeye başladı. Düşen bir resmin gürültüsü onu öfkesinden koparana kadar adını haykırarak ona tezahürat yaptım.

"Kahretsin, Sage. Üzgünüm," dedi çerçeveyi yerden kaldırırken. Garip bir şekilde cam kırılmamıştı. "Sana hep bu resim hakkında soru sormak istemiştim," dedi ağır pantolonunun altından.

Kalaylı çerçevesindeki eski fotoğrafı taradım ve göğsümün etrafında kalın bir çelik bant sıkıştı. Altıncı sınıftan önceki yaz tatilinin son tam günüydü ve üçümüz de ağaç evde oturuyorduk. Hepimiz on yaşıydık ve birbirimizden ayrılamazdık. Bir yanımda Jase duruyordu, elini havaya kaldırmış

Orta parmağını kameraya doğru uzatmış, diğer tarafımda da gözleri şaşkı ve dili dışarıda Joey duruyordu. Kollarım her ikisinin de omuzlarındaydı ve yüzümde kocaman şapşal bir gülümseme vardı. Fotoğraf bizi mükemmel bir şekilde yakalamıştı, birbirimize karşı şiddetli bir sevgiyle doluyduk, her zaman birlikte gülüyor ve şakalaşıyorduk. Üçümüz arasında hayranlık uyandıran bir ilişki vardı, tıpkı hayatlarında herhangi bir karanlık olmadan önce masum çocuklarda her zaman olduğu gibi.

Bu fotoğrafın çekildiği gün babam bizi Long Island'daki bir lunaparka götürdü, Adventure Land ya da başka bir klişe lunapark ismi. Babam, *evrendeki en iyi baba olarak*, bize on (on!) adet yirmi dolarlık banknot verdi ve parkın önündeki banklardan birine oturup eğlenmemizi söyledi. Dört saat sonra tekrar orada buluşmamızı söyledi ve bizi elleriyle kovaladı.

On yaşındaki üç çocuk için dört saat ve iki yüz dolar, piyango vurmakla aynı şeydi. Rollercoaster'dan başladık ve her tura iki kez bindik. Patlamış mısır, corndog, huni kek, pamuk şeker yedik ve tekrar Tilt-A-Whirl'e bindik. Joey kustu. Hem de çok. Sonra Gravitron'un altına tırmandık ve Jase babasından çaldığı bir paket sigarayı çıkarıp bize nasıl içileceğini öğretti. Zavallı Joey yine kustu ama umursamadı. Sigarayı bir kez daha ağzına götürdü.

"Sen bir aptalsın! Her tarafına kusacaksan içmeyi bırak," diye güldüm.

Joey, Jase'in ona öğrettiği gibi duman halkaları üfleme çalıştı ama çok fazla gülüyordu. Gülüyor ve tükürüyordu.

Tanrım, bazen erkekler çok iğrenç oluyor.

"Hey, Charlie," diye seslendi Jase, sigarasını baş ve orta parmağının arasında ustalıkla gezdirirken, "hiç küfür etmiyorsun."

"Evet, babam küfrettiğimi duyarsa beni öldürür," dedim sigaramdan küçük bir nefes çekerek. Başım dönmeye başladı.

"O zaman onun önünde küfretme! Bir *bok* söyle," diye kıkırdadı

Jase. "Hayatta olmaz," diye başımı salladım.

Joey de onunla birlikte kıkırdadı: "*Pislik* de,"

dedi. "Nuh uh."

"*Siktir* de," dedi Jase, bana doğru yaklaşp yanlarımdan kavrayarak saldırdı. "Hadi Joe, gıdıkla onu!"

Gülerek ve çığlık atarak onlardan kaçtım. "Bok herifler, aptallar, bok çuvalları, bok yığınları!"

Joey koşunun ortasında dondu kaldı ve gülerek, "*Göt eli ve bok çuvalı* mı? Senin ağzından çıkınca Charlie, küfürleri kız gibi ve güzel yapıyorsun."

İlk kez birinin 'güzel' ve 'Charlie' kelimelerini bir cümlede bir araya getirdiğini hatırlıyorum ve yüzümün ısınıp terlediğini hissettim.

Hemen hiç olmamış gibi davrandım. Garip bir şekilde, sadece söylediğim sözleri değil, güzel olduğumu da duymak istiyordum. O garip duyguyu göz kırparak uzaklaştırdım.

Neredeyse üç saat, bir paket sigara, yedi ayak boyunda dev, mavi, doldurulmuş bir zürafa kazandıktan ve ani bir fırtınadan sonra, babamı ön kapılarda bulmak için koştuk. Hepimiz korkunç zürafanın kimde kalacağı konusunda kavga ettik; iki çocuk da onu taşıırken görülmek istemiyordu ve şahsen ben buna sevinmişim, çünkü bu çirkin şeyi kesinlikle seviyordum.

Babam ilk başta onu bıraktığımız yerde değildi ama iki dakika içinde otoparktan çıkıp ön kapıdan içeri girdi. "Hey, eğlendiniz mi?" diye sordu nefes nefese.

"Evet, ama gitmeden önce büyük trene tekrar binmek istedik; yağmur yağması berbat," diye surat astım.

Babam sırttı ve parkın sahibiymiş gibi rollercoaster'a doğru yürümeye başladı. Biz de sözsüzce onu takip ettik. Görevlinin dikkatini çekmek için parmak eklemlerini rollercoaster sırasının girişine vurdu. "Affedersiniz, kızım ve arkadaşları bir kez daha binmek istiyorlar, sorun olur mu?" diye seslendi yaşlı adama sağanak yağmurun içinden.

"Üzgünüm efendim. Elektrik fırtınaları sırasında seferleri durdurmak zorundayız."

Babamın pantolonunun yan cebine uzanıp cüzdanını çıkarmasını izledik. Adama iki tane elli dolarlık banknot uzattı, "Küçük, hızlı bir gezintiye ne dersin?"

Lunapark treni adamı gülümsedi, bana göz kırptı ve gökyüzüne baktı. "Görünüşe göre biraz hafifliyor. Muhtemelen sadece geçici bir sağanaktır."

Dev zürafayı babama vermeye çalıştım ama o bana onu gezintiye çıkarmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Joey ve Jase arkamda otururken, ben de şimşekler gökyüzünü aydınlatırken rollercoaster'ın ilk vagonunda devasa mavi pelüş zürafamın yanında oturdum.

"Baban en havalısı," diye bağırdı Joey arkamdan, çığlıklar atarak ilk döngüye daldığımızda. *Evet, öyleydi.*

Daha sonra babam bizi eve bıraktı; tüm yolculuk boyunca babam, yaşadığımız eğlence hakkında birbirimizle konuşmamızı dinledi.

Joey'i evine bıraktı ve sonra bir blok aşağı inip arabasını bizim garaj yoluna çekti. Jase arabadan atladı, babama teşekkür etti ve arabanın kaputunun üzerinden bana bir beşlik çaktı.

"Charlotte, benimle pizza sipariş etmek ister misin?" diye sordu babam, ön kapının kilidini açarken.

Elim karnımda yüzen lunapark tuğlalarını sıktı, "Ahh. Hayır teşekkürler baba. Sanırım parkta çok fazla yedim. Arkaya gidip bugün gördüğümü hatırladığım bazı şeylerin resmini çizeceğim."

Bana gururlu bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı. "Tamam ama orada uyumaya karar verirsen pencereyi kapatmayı unutma. Sabahın altısında başka bir örümcek öldürmek için oraya koşmayacağım," diye kıkırdadı.

"Elimde değildi! Örümcek beni öldürmeye çalışıyordu ve sonik çığlığım kendimi savunmamın bir parçasıydı!"

"Ah, son zamanlarda bilim-kurgu okuyormuşsun, anlıyorum."

Başımı sallayarak cevap verdim ve arka kapıdan çıkıp ağaç evime yöneldim. İp merdiveni tırmanıp içeri çıktım, *böylece hiçbir kaçıran ya da korku filmi karakteri beni almak için tırmanamazdı*, küçük çizim lambamı açtım ve puf koltuğumda rahat ettim. Eskiz defterimi dizlerime dayayarak gözlerimi kapattım ve bilinçsizce kalemimi parmaklarımın arasında salladım. Başımı arkaya yaslayarak, sokaklardan geçen arabaların ve çöken karanlıkta birbirlerine seslenen birkaç cırcır böceğinin sadece duyulabilen seslerini dinledim.

Gözlerimi açtığımda ellerim boş beyaz kâğıdın üzerinde kayıyordu ve parmak uçlarımda altında çizgiler oluşuyor, dans ederek rollercoaster ve şimşek görüntülerine dönüşüyordu. Kafam berraklaştı, tek bir düşünce bile geçmedi; sadece hayal gücümün tüylü açık gri çizgileri kâğıtta canlandı.

Dışarıda bir yerde bir kapı çarptı. Sert tonlu sesler bilincime girdi ve elim çizim yapmayı bıraktı.

"Sigaraları nereden aldın? Ben sana ne demiştim? Sakın bana yalan söyleyip sigara içmediğini söyleme, kül tablası gibi kokuyorsun!" Bay Delaney'nin sesi sert ve acımasızdı. "Umursamıyormuş gibi omuz silkmeyi bırak! Senin çocukça maskaralıklarına katlanmayacağım."

artık, Jase. Seni askeri okula *göndereceğim*. Geleceğin için ne istediğimi biliyorsun; berbat olma!"

Sürünerek pencereye gittim, *tabii ki açık* bırakmıştım, kafamı kaldırdığımda Jase ve babasını arka bahçelerinde gördüm. Bay Delaney, karısı üzülmesin diye Jase'i bağırması için hep dışarı çıkarırdı. Her gece. Her gece Jase dışarıda bağırıyordu. Ve bu bazen Jase'in tokatlanması ya da itilip kakılmasıyla son bulurdu. Bay Delaney'den nefret ederdim. Annem onun Jase'e bağırıldığını çünkü çok genç olduğunu ve bir ergenle nasıl başa çıkacağını bilmediğini söylerdi, özellikle de karısı ona hiç yardım edemezken. Jase'in anne ve babası on altı yaşlarındayken Jase'i doğurmuşlar ve annesi okulu falan bırakmak zorunda kalmış. Ama babası bırakmadı; üniversiteye ve hukuk fakültesine gitti ve şimdi büyük bir avukat oldu. Annemin söylediği buydu. Ayrıca Jase'in çok kötü olduğunu ve tokatlanmayı hak ettiğini söyledi ama ben bunu anlamadım. Ayrıca annemin, Bay Delaney'nin onu her an tokatlayabileceğini, çünkü çok yakışıklı olduğunu söylediğini de duymuştum. Bunu da anlamamıştım.

Bay Delaney'nin elini kaldırıp Jase'in omzuna sertçe vuruşunu izlerken içim burkuldu. "Ne oldu? Neyin var senin? Şimdi de bebek gibi ağlıyor musun? Eğer ceza almak istemiyorsan, aptalca şeyler yapma!" Babası onu tekrar itti ve Jase'i arka bahçede yapayalnız bırakarak hışımla eve girdi.

Sırtını evin dışına yasladı ve gözlerini gece gökyüzüne dikti.

"Şşşt," diye fısıldadım ona. Başımı dışarı çıkardım ve ona aptal bir surat yaptım. "Gel buraya seni bok çuvalı!" Garajına tırmanıp üzerinden atlamasını ve ağaç evin üzerine gürültüyle inişini izledim.

"Sen iyi misin?" Pufun yumuşak malzemesine sırtımı yaslayarak sordum.

Jase homurdandı ve açık pencereden içeri tırmandı. İçindeki fırtınayı yansıtan parlak mavi gözleriyle bana baktı ve başını salladı. Kendini yanımdaki puf koltuğa attı ve yine homurdandı.

"Burada bir kapım olduğunu unuttun mu?" Kıkırdadım.

"Evet ama ben yapmam gerekeni asla yapmam, duymadın mı?"

Başımın üstündeki rafa uzanarak bir paket barbekü patates cipsi aldım, poşeti yırtıp açtım ve ona uzattım. Almak çantayı kucağına bıraktı ve gözlerimle buluştu.

"Sana söylediklerini ve yaptıklarını birine anlatamaz mısın, Jase? Annene söyleyemez misin?" Umutsuzca ona yardım etmek isteyerek fısıldadım.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi, gözleri acıyla dolmuştu. "İkisi de onun Tanrı olduğunu düşünüyor. Ayrıca, annem benden çok daha kötü durumdaydı; öfkesini ondan değil de benden çıkarmasını tercih ederim."

"Bu hiç adil değil. Sen onun söylediği gibi biri değilsin ve o senin baban, Jase. Babaların çocuklarını koruması ve onlara göz kulak olması gerekir. Ben bunu anlamıyorum. Neden sana karşı böyle davranıyor?" Öfkenin karnımın derinliklerinde kıvrıldığını, kalbimin en iyi arkadaşım için acıdığını hissettim.

"Birinin neden kötü şeyler yaptığı önemli değildir. Nedenlerini anlasan da anlamasan da bu onları durdurmayacak. Sen onun gibi değilsin Charlie, bu yüzden onu anlayamazsın," dedi yumuşak bir sesle. "Ayrıca, annemi rahat bıraktığı sürece bana ne verirse kabul edeceğim. Ona zaten yeterince zarar verdi."

"Annenin tekerlekli sandalyede olmasının sebebi o mu?"

Jase ağzına birkaç cips tıktırdı, başka tarafa baktı ve omuz silkti. "Annemle babam hakkında size dürüstçe söyleyebileceğim tek şey, asla onlar gibi canavar olmayacağım, *ikisi de*."

Omuzlarını büktü ve bana baktı. Omzu usulca benimkine dokunduğunda yere baktı ve çizimime gözlerini dikti. "Charlie, bu işte gerçekten çok iyisin. Bir gün ünlü bir ressam olacaksın."

Omzuna benimkiyle vurarak ona katıldım, "Evet, teşekkürler. Bir gün ne olmak istediğini düşünüyorsun?"

"Ben bir süper kahraman olacağım," diye güldü.

"Tam bir ahmaksın."

"Benim bir bok çuvalı olduğumu söylediğini sanıyordum," diyerek bana gülümsedi.

"Üstünde bir sürü boklu krema olan kocaman, aptal bir boklu kek," diye kıkırdadım. "Hey, telsizden Joey'i ara ve buraya gelmesini söyle. Biz

Boktan süper kahramanların geleceğin ünlü sanatçısını örümceklerin minik bacaklarından koruması gerekiyor."

İkisi de beni her zaman korkunç örümceklerden korudu. Ayrıca onlardan korktuğum için benimle acımasızca dalga geçtiler, ama en iyi arkadaşlar böyle yapar, değil mi?

Resmi raftaki yerine koymadan önce, gözlerimi yaşartarak bir süre ona baktım. Violet yanımda durmuş, ne yapacağımı bekliyordu.

resmi ona açıklamak. Sanırım aklını ayrılıktan uzaklaştırmak için dedikodulu bir şeyler istiyordu. En azından ben onun ayrıldığını umuyordum. Bir insanın yalnız kalmamak için neleri göze alabileceğini asla tahmin edemezsiniz. "Bu, en iyi arkadaşlarımla çocukken çektiğimiz çok eski bir fotoğraf. Sanırım on yaşındaydık."

"Artık ikisiyle de görüşmüyor musun?"

Boğazımda düğümlenen kalın yumruyu yuttum ve resmi geldiği rafa, kimsenin görmesine asla izin vermediğim hantal mektup albümünün hemen yanına yerleştirdim. "Hayır, bazen geçmişi orada bırakmak en iyisidir, biliyor musun?"

Violet omuzlarını silkti ve boks eldivenlerini çıkardı, "Beni... daha iyi hissettirmeye çalıştığın için teşekkürler, kızım."

Onu kollarıma aldım ve sarıldım. "Sana söz veriyorum, onsuz daha iyi olacaksın Vi," diye fısıldadım.

Sessizce eldivenleri astı ve stüdyomdan çıkıp gitti. Ona söyleyecek ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak doğru kelimeleri bulamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama şu anda söyleyeceklerim iyileşmesine yardımcı olmayacaktı. Sadece Matt'ten uzakta geçireceği zaman iyileşmesine ve hayatına onsuz devam etmesine yardımcı olabilirdi. *Bu kadarını kesinlikle biliyordum.*

Kendi lolipopumu kaptığım gibi dükkânın arkasına doğru yürüdüm ve merdivenlerden daireme çıktım. Bütün lolipodu ağzıma atmadan önce küçük plastik ambalajı zar zor çıkardım. Acı ekşi elma tat alma tomurcuklarımda patladı, gözlerimde yaşlar yanarken çenemin altını kulaklarıma kadar ağrıttı. Sessizce, dudaklarımı büzerek, sessizce yatak odama girdim. Işığım hâlâ açıktı ve Bren beş saat önce onu bıraktığım pozisyondaydı. Beş saat! Gülmek istedim ama çok iğrenmişim. İşte size dersim: Parlak zırhlı bir şövalye dilemeyin. Zamanınızın çoğunu cilalamakla geçirirsiniz. Ve o zırh yeryüzündeki diğer maddelerden daha hızlı kararır; bunun yerine o zamanı kendinize harcayın.

İşe hazırlanmak için duşa girdim. Saçlarımı kuruttum, uzay mekiği kalkışıyla aynı desibelde biraz Avenged Sevenfold çaldım ve daha da yüksek sesle şarkı söyledim. Bren hâlâ uyanmamıştı. Bahse girerim bir kutu bira açsam, *bu* ses onu uyandırır.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dükkânı açtım ve günün ilk randevusunu aldım; bu randevu benim için çok değerli bir sanat eseri: Michael Storkes'un sırtı. Adamın kararlı gülümsemesini görür görmez, hayal kırıklıklarım eriyip gitti

ve vücudumu bir sakinlik kapladı. Michael ve karısı Stone Caresses'i on yılı aşkın bir süredir, belki de daha uzun bir süredir ziyaret ediyorlardı. Auburn dükkânı işletirken günü burada geçirir, sohbet eder ve birlikte içerlerdi.

İki ay önce, dördüncü evre göğüs kanseriyle altı ay süren acı dolu bir savaşın ardından Michael'ın eşi Susan vefat etti. Onu toprağa verdikten bir gün sonra Michael gözyaşları içinde dükkana geldi, stüdyoma daldı, küçük koltuğa yığıldı ve sırtına takmak üzere Susan'ın bir portresini çizmemi istedi. Titreyen parmaklarıyla bana Susan'ın bir dizi fotoğrafını uzattı ve gitmek için ayağa kalktı. Ama elimi nazıkçe omzuna koydum ve onu geri çektim.

Her dövme bir hikaye anlatır. İster sarhoş bir geceden asla hatırlamayacağınız aptalca bir hikaye olsun, ister hayatınızın aşkının anısının hikayesi olsun, her *zaman bir hikaye* vardı.

Çizim masamın yanına bir sandalye çektim ve ondan oturup bana karısıyla yaşadığı en güzel anılardan bazılarını anlatmasını istedim. Çünkü yakalamak ve sırtına kazımak istediğim hikaye buydu, ona duyduğu aşk. Bana lisede bandoda çalarken bir dansta nasıl tanıştıklarını ve eşinin onun önünde sevgilisiyle dans ettiğini anlattı. O dansta sevgilisini bıraktığını ve onun yerine kendisini eve bırakmasına izin verdiğini anlatırken gülüyordu. Yoğun bir flört dönemi geçirdiklerini ve sonra Vietnam'a savaşmaya gittiğini anımsadı. Gitmeden hemen önce Susan'ın ona baktığını ve "Gerçek aşk her zaman geri gelir" dediğini anlattı.

Hikâyesinin sonunda, Susan Storkes nefes kesici bir güzellikle gazetemden başını kaldırdı, etrafı onun için değerli olan her şeyle çevriliydi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Michael omzumun üzerinden. "Onu uzun zamandır bu kadar canlı görmemiştim. Sage, o çok zarif. *Biliyordum.* Onu benim için hayata döndürebileceğini biliyordum."

Bugün, garip bir zafer duygusuyla onun sırtındaki portresini bitirdim. Kanser onu orada asla etkilemeyecekti; ne onun anısında, ne de benim resmimde. Canın cehenneme kanser, her yerde kazanamazsın.

Michael teşekkür ederken bana sıkıca sarıldı. Onun babacan kolları etrafımdayken, böyle sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sizin için bir savaşta bekleyen, sizi evlenmek isteyecek kadar seven, sizinle birlikte kanserle savaşan, sizi hiç yargılamadan ya da değiştirmeye çalışmadan yanınızda yürüyen bir aşkı hissetmek. Aldatmaları ve vurmalarıyla Matt'inkine benzemeyen ve kesinlikle kayıtsızlığı ve kırgınlıklarıyla Bren'inkine benzemeyen bir aşk. Doğrusu, az önce "aşk" kelimesini bir araya getirdiğime inanmadım.

ve "Bren" aynı düşüncede. Artık birbirimize tahammül bile edemiyorduk.

Gerçeğin var olduğunu biliyordum. Bunu Michael'ın gözlerinde görmüştüm ve uzun zaman önce bir kez ben de hissetmişim. Ama Violet'e daha önce de söylediğim gibi, bazı şeyleri geçmişte bırakmak en iyisidir. Sırlarınla birlikte derinlerde saklı kalmalı. *Ve bana sırların olmadığını söyleme; herkesin vardır. Sadece hepimizin onlara karşı farklı şiddet seviyeleri ve onlarla başa çıkmak için farklı yolları var.*

Kafamı kaldırdığımda Bren dükkâna giriyordu. Elbise gömleği ve tasarım pantolonuyla mükemmel görünüyordu. Sadece saçları dağınık görünüyordu, ama Bren her zaman saçlarını ölesiye karıştırmış gibi görünürdü.

Kızlara selam vererek ve elinde tükürmek için yarı dolu bir su şişesi, dudaklarının altında kocaman bir çiğneme tütünü şişkinliğiyle dükkânın içinde dolaştı. Bana doğru yürüdü ve dostça-hey-buddy-how's-it-going bir şekilde omzumu sıktı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye mırıldandı kulağıma.

Bir sonraki randevuma yaklaşık otuz dakika vardı, ben de onu daireme kadar takip ettim. Beni doğruca yatak odama götürdü.

İtiraf etmeliyim ki, belki de kızlık organlarımı çıkarıp biraz eğlenebileceğimi düşünerek karnımın alt kısmında kelebekler uçuşuyordu.

Bren ve ben romantik bir ilişkiyi denemeye ilk karar verdiğimizde, tatlı ve sevimli olduğunu düşündüğüm yavaş, tembel bir yakınlaşma temposu belirlemiştik. Hiçbir zaman çılgınca bir tutku ya da öfke olmadı, beni duvara çarpmadı. Her şey sadece güzeldi. Sakindi. Güvenliydi.

Tam o sırada kendimi bir duvara çarpmak ve ona nasıl yapılması gerektiğini göstermek istedim.

Kendimi yatağıma attım ve sanki dört aydır seks yapmamışım gibi kıyafetlerimi çıkardım. *Oh, bekle, yapmamıştım. Ve şuraya bakın, kendi lanet gömleğimi yırttım. Kahretsin, çok iyiydim.*

Bren dudaklarını yaladı.

Bu iyiye işaretti, değil mi?

Şeytani bir gülümsemeyle üzerime çıktı, pantolonunu açtı, prezervatifi taktı, eliyle kendini pompaladı ve içine daldı.

Evet.

Tekrar oku. Devam et.

Hemen gir.

Bu sefer meme ucu bükme yok. Eğlence düğmemin iki inç uzağındaki noktayı ovma yok, bu *tamamen kuruluşumu* hafifletebilirdi. Hayır. Hayır. Öyle bir şey yok. Salak sadece daldı.

Eğer bir tane olsaydı, çektiğim büyük acı yüzünden o anda lanet olası güvenli kelimemi haykırırdım. "Gah!" diye bağırdım.

"Oh, evet, gerçekten iyi hissettiriyor, değil mi?"

Hangi paralel evrene çekildi?

Ve sonra işi bitti.

Bitti. Bitti.

Üç pompa, bir '*ahh*' ve üzerimden iniyordu.

Vay anasını. Dört ay. Seks yapmayalı dört ay olmuştu. *Sekssiz dört ay*. Ve bana orgazm olma şansı için kelimenin tam anlamıyla iki saniye verdi.

Kız kısımlarım çok kızgın ve çok ihmal edilmişti. Kızgın, ihmal edilmiş ve kuru.

"Cidden, git kendini becer Bren." "Ha?

Neden?"

"Çünkü *ben de* tam olarak bunu yapmak zorunda kalacağım!"

Bren prezervatifin ucunu tuttu, böylece "Tanrı'nın Suyu"ndan hiçbirisi dışarı çıkmadı ve iğrenmiş bir yüz ifadesiyle prezervatifi küçük bir düğümle bağladı, bir avuç peçetenin içine gömdü ve bir sonraki kıyamet-zombiye neden olan virüs bulaşmış gibi çöpe attı. Sonra üzgün ve yorgun gözlerle bana baktı. "Bak Sage, son zamanlardaki durumum için üzgünüm. Çok fazla baskı altındayım. Buraya gel."

Kollarını bana dolmasına izin verdim. Dudaklarını dudaklarıma değdirmesine izin verdim.

Gözlerim sıkıca kapandı ve serin naneli dudakları ağzımdan çıkıp alnıma bastırdı. İşte o zaman tütününü tükürme zahmetine bile girmediğini fark ettim; beni öpmeyi hiç planlamamıştı bile. Sert, kımıldamaz bir taşa çarpan bir sonbahar yaprağı gibi kenara itildiğimi hissettim.

Bren'e ne oldu?

Çok başarılı görünüyordu; mükemmel kıyafetler giyyordu, her zaman mükemmel bir saç modeli vardı, ama o sadece bir kabuktu. Bir insanın kabuğunu tanıyabilirim; benimle aynı boşluğa sahipler. Bren'in bir zamanlar hayatı için bir planı vardı. Belki de karşı karşıya olduğu sorun, planlarının istediği gibi gitmemesiydi. Korkunç bir şekilde ters giden planları çok iyi biliyordum. Paramparça olmanın ve yıkılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Şu anda benim kolay lokma olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Belki de banka hesabı yüzünden Bay Para Çuvalı'yla kaldığımı ya da kendime yeterince güvenmediğimi ya da her ne halt düşünüyorsanız onu düşünüyorsunuz. Beni yargılama, çünkü gerçekten mi? Hadi ama, aşk hayatlarınız çok mu mükemmel? Uzun bir iş gününden sonra eve geldiğinizde hep çiçekler ve mumlar mı yanıyor? Her zaman şehvet, inanılmaz çoklu orgazmlar ve saatlerce sırtınızı ovacak muhteşem bir adam var mıydı? Evet, ben öyle düşünmüyordum. Bren *her erkekti*.

Bu bir Disney peri masalı değildi. Bren beyaz atlı prens değildi ve ben de asla öyleymiş gibi davranmadım. Aşk ve müstehcenlik romanlarımı okumayı seviyor olabilirdim ama bunların 'kurgu' kısmı beni kör etmemişti. Gerçek olanla umutsuz bir romantiğin hayal gücünden gelen arasındaki farkı biliyordum.

Gerçek şu ki, klozet kapağı her zaman yukarıda olurdu. Kirli çoraplar dikkatsizce yere saçılır, diş macunu ve tıraş kremi lavabonun her tarafını kaplardı.

Ve en üzücü gerçek ise
Bir daha asla karnında kelebekler
uçuşmayacak mıydı?
Ya da kalbinde.

OceanofPDF.com

Polis Raporu

Soruşturma: Kontrollü Maddenin Suç Amaçlı Satışı

Tarih: 21 Eylül 2014

Saat: 1634 Saat.

Konum: Bleecker Caddesi ve Barrow Caddesi

John Doe "Doc" [DAVA KONUSU] - Erkek/Kafkas. Yaklaşık 25-30 yaşlarında. 1.80 - 1.80 BOYLARINDA, 200 KILO. Giyinik: Beyaz elbise gömleği ve lacivert pantolon.

21 Eylül 2014 tarihinde, saat 16:34 sularında, 16. Bölge sınırları içinde bir vaka satın alma operasyonu yürüten Teğmen Masterson'ın gözetimi altında gizli görevle uzun süreli bir operasyon yürütürken, I Undercover (UC) #C5192, John Doe "Doc" tan belirlenen 1500.00 \$ fiyat karşılığında yaklaşık 100 gram kokain aldığını iddia etmiştir. Yukarıdaki olayla ilgili durum aşağıdaki gibidir:

Şahsım John Doe "Doc" [Dava Konusu] ile yukarıda belirtilen yerde buluşmadan önce, dün cep telefonu aracılığıyla John Doe "Doc" tan yukarıdaki miktarda kokaini almak için konuşmuş ve düzenlemeler yapmışım, yukarıdaki yere ulaştığımda "Doc" 420 numaralı binanın kapısının dışında bekliyordu. "Doc" elimi sıktı ve sağ pantolonunun cebinden içinde kokain olduğuna inandığım beyaz toz/taşımış madde içeren şeffaf plastik bir poşet çıkardı. Karşılığında "Doc" a arka cebine koymasını için 1500.00 \$ USC/PRBM verdim. Bana bir Oxycontin teslimatı alacağını ve irtibat kurduğu kişi ortaya çıktığında onunla temasa geçeceğini söyledi. Sonra elini sıktım ve olanları komisere bildirdim. Tutuklama yapılmadı. Dava satın alındı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Charlie

O gece dükkânı kapattığımda Violet'i stüdyosunun köşesinde sert bir şekilde dururken buldum, elinde *sadece Erkekler için Dangalak Kulübü'nün Başkanı değil, aynı zamanda bir üyesiyim* Matt galeriye açılan kapıyı kapatıyordu.

Violet'in gözleri kocaman olmuştu ve Matt'in bir gece önce ona uzattığı yumruk, son birkaç saat içinde güzel elmacık kemiği boyunca kırmızı ve mor kan damarlarından oluşan öfkeli bir karmaşaya dönüşmüştü. Dehşete düğmüğü görünüyordu ve bu duygusal durumda donup kalmıy, lanet olası yere yapılmıy gibiydi. Biz kadınların nesi var ki, bizden daha güçlü görünen birini gördüğümüzde korkudan siniyoruz? Adrenalinim devreye girdi ve bir elektrik akımı gibi göğsümden kollarıma doğru akmaya başladı. Ona tekrar vurmasına asla izin vermeyecektim.

Matt uzun ve heybetli duruyordu. Tek kelime etmeden ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu övünerek anlatmasını sağlayan tipik bir kas tişörtü giymişti. Evet, Bay Dangalak Başkan, efendim, çok büyük kaslarınız var, ama ona dokunursanız sizi fena benzetirim.

Ve sonra, zehrini akıttı.

"Senden istediğimi yapsaydın, başka bir yere bakmama gerek kalmazdı, Violet. Benden ne yapmamı bekliyordun?" diye sordu, sesinde bir üstünlük havasıyla, onu değil kendisini kurban haline getirerek. "Sana yalvardığım her şeyi teklif ediyordu bebeğim. Her şeyi ve daha fazlasını. Sıkıcı olmaya başlamıştın bebeğim. Çok fazla çalışıyorsun."

Elini neredeyse tıraş olmuş kafasının üzerinden yüzüne doğru kaydırıldı. "Sen. Benden çok daha iyiymişsin gibi davranıyorsun ama değilsin kızım. Değilsin. Şansı yaver gitmiş değersiz bir kaçıktan başka bir şey değilsin. Baktan ve kötü bir yatıştan başka bir şey değilsin ve ben..."

Omuzlarının öne düşmesini ve başının öne eğilmesini izledim, her bir kelimeyi bir bıçağın ağzı gibi içine çekiyordu. Her şeyin onun suçu olduğuna inandırmaya çalışıyordum. Eğildi, gözlerini sıktı, ağzından tükürdüklerinin fiziksel acısıyla midesini tuttu.

"Dükkanımdan defol," dedim telefonumu çıkarıp 9'u tuşlarken. ve bir 1. Parmağımı son 1'in üzerinde gezdirdim.

İkisinin de kafası bana bakmak için kalktı. Violet'in gözleri daha da irileşti; yemin ederim patlayacak diye korktum. Ama Matt'in çirkin kaşları

daha da çirkinleşti, ki bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim ama oldu. Hiç o adamlardan biriyle tanıştınız mı? Hani şu spor salonlarında gördüğünüz kaslı, bronzlaşmış, tonlanmış, tayt giyen, güzel vücutlu, kıllı bir yarasanın küçük ürkütücü yüzüne sahip olan ve nasıl kız arkadaş bulabildiklerini merak ettiğiniz adamlar. İşte *o Matt*.

Matt'ın boncuk gibi siyah gözleri bana dikildi ve uzun uzun baktı. Bir tecavüzcünün bir sonraki kurbanına yapacağı gibi tepeden tırnağa süzdü. "Siktir git, Sage. Bana ne yapacaksın?"

"Matt, tatlım, tek yapmam gereken cep telefonumdan küçük bir numaraya daha basmak ve polisler buraya gelecek. O zaman onlara Violet'in yüzünün neden Mike Tyson'la bir raunt yapmış gibi görüldüğünü açıklamak sana düşecek."

Çenesi sıkıştı ve eli Violet'in çizim masasına doğru uçtu, yerde çırpınan çizimler ve eskizlerden oluşan bir çılgınlık yarattı. "Her ne haltsa!" diye bağırdı ve hışımla kapıdan çıktı.

Onu ön kapıdan çıkarken takip ettim ve dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kilitledim. Adrenalinin etkisiyle ellerim titriyordu. Kendimi duvara yasladım ve yere düşene kadar kaydım.

Violet yanıma kaydı ve başını omzuma koydu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve tenime düşüyordu.

"Vi, bu gece burada benimle kalmalısın."

"Tamam," diye burnunu çekti.

"Lütfen sana söylediği saçmalıklara inanma. Sen bunların hiçbirini değilsin ve sana yaptığı her şeyi ona sen yaptırmadın," diye fısıldadım.

"Evet. Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandı gözyaşları arasında. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum," dedim elini usulca sıkarak. "Gerçekten polisi arar mıydın?"

Telefonuma baktım. Ekran hâlâ tuş takımındaydı ve bir sonraki 1'e basmamı bekliyordu. Ekranı kapattım ve yeni bir kısa mesaj uyarısı gördüm. "Gerekirse elbette polisi arardım. Sana zarar vermesine izin vermezdim, Vi."

Mesaja bastım.

İşe gidiyorum. Tatlı rüyalar C C:

Güvende kal

Başparmağımı ekranın üzerinde gezdirdim ve her şeyin farklı olmasını diledim, tüm kalbimle diledim. Geçmişim bu kadar uzakta kalmak zorunda değildi.

benden uzakta. İnsanların diğer insanlardan korkmasına gerek olmamasını ve kelimelerin bu kadar acı vermemesini diledim.

∞

Göğüslerim beni altıncı sınıfın Eylül ayında buldu. Ve sınıfımdaki tüm kızlar bir gecede C kupalarım hayran kalsa da (evet, hayal edebiliyor musunuz?) erkekler (Slate Marshall ve Drake Fischer olarak okuyun) beni *şişman* olarak etiketledi.

Ve yukarıda bahsedilen 'göğüslerin' aniden büyümesiyle birlikte, okuldaki altıncı sınıf yılının adı "Şimdiye Kadarki En Kötü Yıl" olarak değiştirildi.

Altıncı Sınıf, *Gelmiş Geçmiş En Kötü Yıl*

Charlotte Stone tarafından

Bölüm 1: Devasa Şişko

Tokmaklar Bölüm 2: Slate ve

Drake Bölüm 3: Korkunç

Bölünme

Bölüm 4: Az Önce Altıma mı Kakamı

Yaptım? Devam edeyim mi?

Peki, tamam. Sana biraz daha vereceğim, ama bunun için senden nefret edeceğim.

Eylül ayının ortasında, öğretmenimiz Bayan Spittsman (diğer adıyla Spitball), altıncı sınıf performansımızın *Romeo ve Juliet*'in *Suessifikasyonu* adlı bir sahne oyunu olacağını sınıfımıza duyurdu. Tamam, yıla biraz yanlış bir başlangıç yaptım, çünkü *Romeo ve Juliet* en sevdiğim hikayelerden biriydi. En azından *o ay*. Yanlış bir başlangıç diyorum, çünkü en sevdiğim hikayelerden birini sahneleyeceğimiz için yılın harika geçeceğini düşünmüştüm.

Büyük şans.

Ben Juliet rolündeydim, Slate de Romeo! Antrenmanların ilk haftasında okuldan sonra, o bana dokunduğunda kusmam gerekebilir diye okulun metal çöp kutularından birini tutarak dolaştım.

Üç haftalık çalışmadan sonra, kostümlü provamız sırasında, tüm sınıfın önünde, Slate sütyenimi kopardı. Arka askısını değil, ön askısını! Evet, *herkesin* önünde, kirli, ürkütücü ellerini uzatıp **saklamaya** çalıştığım, yeni geliştirdiğim *sırlarımın* arasına dokundu ve parmaklarını kupların arasındaki küçük boşluğa doladı ve **kopardı**. Sonra mikrofonlardan birine doğru, "Aman Tanrım, Charlotte'un devasa, şişman göğüsleri var!" dedi.

Jase ve Joey hariç herkes güldü.

Bu saçmalık bana hala kabus gördürüyor.

Ondan sonra sınıftaki tüm çocuklar bana "Şişko Tokmakçı" diye seslendi. Slate Marshall'ı yakalanmadan nasıl öldürebileceğimi düşündüm ama aklıma bir şey gelmedi. Jase'e sormayı planladım. Bana yardım edeceğini biliyordum. Muhtemelen daha önce birkaç çocuğu doğramıştı.

Her neyse, kostümlü provadan sonraki gece Joey, Jase ve ben ağaç evde ruh çağırma tahtamla oynuyorduk. Bu bizim yeni takıntımızdı: Ölülerle iletişim kurmaya çalışmak. Ve bunun tamamen benim hatam olduğunu biliyorum. Carol Beach York'un *The Ghost of the Isherwoods* adlı korkunç kitabını (Joey'in yeni favori türü korku hikayeleri ve dehşet... WOOOOOOO!) okumayı yeni bitirmiştım ve biz de bu kitaba BAYILMIŞTIK. Beni o kadar iyi bir şekilde dehşete düşürdü ki, Jase ve Joey'e yüksek sesle okudum, onlar da benim gibi ya da belki biraz daha fazla ölülerle konuşmaya takıntılı hale geldiler. Böylece, her öğleden sonra gün batımına kadar ağaç evde oturduk ve vefat eden insanlarla iletişim kurmaya çalıştık.

Korkunç elbise provası gününden önce bütün bir hafta uğraşmıştık ve o kadar kötü bir ruh halindeydim ki biraz yaratıcı olmaya karar verdim. Tamam, belki de bütün hafta boyunca bunu planlamıştım, ama her neyse. Jase ve Joey, hayaletlerle iletişim kurmak için tahtanın etrafına ittiğiniz plastik planşetin küçük tüylü köpük parçalarını koparıırken beni dikkatle izlediler. Cebimden, el işi setlerimden birinden aldığım küçük mıknatısları çıkardım. *Hani şu kendi buzdolabı magnetini kendin yap kiti; babamın sekreteri almıştı bana. Yine, hala beş yaşında olduğumu sanıyordu.*

Küçük mıknatısları planchette'in üç ayağına yerleştirdim ve yeterince sağlam olduklarını hissettiğimde oyun tahtasının üzerine koydum.

"Ne yapıyorsun?" Joey üzerimde gezinerek sordu. "Bu aptal oyunu daha eğlenceli hale getiriyorum."

"Bekle, mıknatıslar hayaletleri mi çekiyor?" Joey heyecanla sordu.

Jase'in gözleri kısıldı, beni izliyordu. O anda bu adamları sevmiştim, çünkü devasa büyüklükteki memelerim hakkında hiçbir şey söylemeyen tek kişiler onlardı. Onları fark etmediler bile. Onlar sadece ölü insanlarla konuşmanın daha iyi bir yolunu nasıl bulacağım ile ilgileniyorlardı.

Ruh çağırma tahtasını çapraz bacaklarımın üzerine yerleştirdim ve iki çocuk da bana yaklaştı, dizlerimiz birbirine değdi. Sağ elimi arka cebime uzattım ve son ve en büyük mıknatısı aldım, ama ikisine de izin vermedim.

görmelerini bekledim. Sonra avucumun içinde sıkıca kapattığım ellerimi tahtanın altına yerleştirdim.

"Tamam, sadece bir şey denemek istiyorum," dedim ciddi bir şekilde, ikisinin de gözlerinin içine bakarak. "Sadece ellerinizi tahtanın kenarında tutun ve tahtaya dokunmayın. Sadece biriyle konuşmaya konsantre olmaya çalışın, tamam mı?"

"Tamam," dedi ikisi de stereo olarak.

"Öbür dünyanın ruhları. Ağaç evde bizimle birlikte kimse var mı?" Ürkütücü bir şekilde fısıldadım. Sonra gülmekten patlamamak için iki dudağımı da dişlerimin arasına aldım, çünkü bundan sonra olacakların arkadaşlığımızın tarih kitabına yazılacağını biliyordum.

Ouija tahtasının altında, elimde tuttuğum daha büyük mıknaatısı tahtanın altına, plançetin durduğu yerin hemen altına hafifçe dokundurdum. Sonra mıknaatısı yavaşça tahtanın yukarısına, "evet" kelimesine doğru kaydırdım. Planchette hareket etti, görünmeyen mıknaatısa doğru çekildi ve sanki kendi *kendine* bize cevap vermiş gibi görünüyordu.

İlk kalkan Jase oldu, tahtayı dizlerinin üzerinde ters çevirdi ve o kadar hızlı kalkıp uzaklaşmaya çalıştı ki tam kışının üzerine düştü. Joey bir kız gibi çığlık attı.

Güldüm ve neredeyse altıma işiyordum.

"Gördünüz mü çocuklar; işte oyun böyle oynanır."

Joey ağaç evin köşesinde, dışarı tırmanmak için umutsuzca pencereyi açmaya çalışıyordu ve Jase kendini duvara yaslamıştı.

Joey bağıırıyordu, "Charlie! Charlie! Charlie! Hayalete veda ettirmelisin yoksa bedenini ele geçirecek! Acele et! *Poltergeist* gibi olacak, TV'lerden uzak dur!"

O kadar çok gülüyordum ki hıçkırmaya başladım ve evet, altıma biraz işedim. Sonunda onlara ne yaptığımı açıklayabilmem tam beş dakika sürdü ve Joey'i ağaç eve geri çekerken bana inanması için konuşmam da bir beş dakika daha sürdü.

İkisi de şakamı fark ettiklerinde, iç çamaşırlarımı değiştirip yemek yiyebilmem için gülerek evime gittik. Yine *kendi dondurmamızı kendimiz yapacağımız bir* geceydi, çünkü ailemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece on yaşında olduğum için yemek yapamıyordum ve o küçük *bardak çorba şeylerinden de kalmamıştı*. Üç kase, beşer top çikolatalı ve vanilyalı, benim için ekstra fındık, Joey için ekstra vişne ve karamel değil çikolata şurubu.

Jase. Gökkuşağı serpmeye savaşı yaptık ve pisliği bıraktık. Zaten kimse görmedi.

"Ne oluyor be?" Jase'in sesi ön pencerenin yanında dikkatimi çekti. "Jenson kardeşler kapınıza doğru geliyorlar."

"Kötü bir korku filminin başlangıcındaymışız gibi hissediyorum," diye fısıldadı Joey. "Biri beni tutsun; korkuyorum," diye kıkırdadı.

"Tanrım, bu ne Disney prensesi draması böyle?" Jase kapıyı açtığımda, elimdeki dev dondurma kâsesini göğsüme bastırırken fısıldadı.

Rebecca ve Rachael yan yana durmuş, tüyler ürpertici, dudakları parlatılmış, birbirinin aynısı gülümsemelerini takınmışlardı. Jenson kardeşlerin birer kopyası yanlarında duruyordu; ütülenmiş, düz saçlar, pırlıl pırlıl parlayan dudaklar, dördü de aynı duruşta duruyordu, başları ürkütücü bir şekilde aynı yöne eğikti.

"Bu çok ürkütücü," diye fısıldadı Jase yanımda. "Aynı insanlardan dördü gibi görünüyorlar." Ben de aynı şeyi düşünerek başımı salladım.

"Uh, merhaba?" Dedim.

"Selam Charlotte. Takılmak ister misin diye bakmaya geldik." *Ne oldu? Lanet olsun, dondurmam eriyecekti.*

İçeri girmeleri için kapıyı açtım. Aklım başımda olmayabilirdi; düşünce sürecimin ne olduğundan emin değilim. Bu kızlar bize hiç dikkat etmedi ve dürüst olmak gerekirse, ben de onlara hiç dikkat etmedim, bu yüzden buna merak diyelim.

Dört Jenson droidi içeri girdi, hepsi aynı şekilde yürüyor, hepsi aynı garip dramatik hareketleri yapıyordu. Bir yığın dondurmayı ağzıma attım ve esprinin can alıcı noktasını bekledim.

Joey oturma odamın kenarındaki küçük koltuğa oturdu ve Jase kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarımı iki yana açarak yanımda durdu (ben buna *Kanun adamı* duruşu diyordum, çünkü okulumuzun güvenlik görevlisi de okulumuzun ön girişinde aynen böyle duruyordu).

Ağız dolusu dondurmayı yutup bir kaşık daha attıktan sonra (kusura bakmayın ama açlıktan ölüyordum) "Ee," dedim, "ne var ne yok?"

Rachel evimin etrafına baktı ve sonra bana döndü. Gözleri yüzümü taradı ama tam göğsümde son buldu. "Annenle baban evde mi?"

Gözlerimi ona diktim. Sonra dört droidin de göğsüme baktığını fark ettim. "Hayır," diye cevap verdim.

"Ve onlar evde yokken eve erkek almanıza izin veriyorlar mı?" Rebecca sordu.

Omuzlarımı silktim ve hızla eriyen dondurmamdan bir kaşık daha yedim. "Sadece Joey ve Jase. Ailem için bir sakıncası yok."

Dört özdeş ağız da özdeş gülümsemeleriyle gülümsedi.

Jase bana doğru eğildi ve omuzlarını omuzlarıma dayadı. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Çünkü en iyi arkadaşlarımla hiçbir kelime kullanmadan iletişim kurabileceğime yemin etmiştim. *Ölülerle iletişim kurabildiğimden çok daha iyi.*

Dürtme.

Hey Charlie, ürkütücü kızlar bir şeyler planlıyorlar.

Evet, Jase, ama ne?

Bilmiyorum. Ama yüzünü böyle simle boyamaya başlarsan, en iyi arkadaş haklarını geri alırım.

Ha-freaking-Ha. Bizimle ruh çağırma tahtası oynasınlar. En iyi arkadaşım olmanın bir sebebi olduğunu biliyordum.

Dondurmanı bitirecek misin? Ah, bu bir

"Cehennem evet" olurdu.

Benimki eriyor.

Benimkini alamazsın. Seninkini daha hızlı ye.

Dondurmayı unutun! Jenson Droidleri'nin ödünü koparalım. İşte bu! Ama yine de dondurmamı yiyemezsin.

Yirmi dakika kadar sürdü ve sonra kızlardan üçü çılgılık atarak ağaç evden dışarı koştu. Rebecca arka bahçemde çılgınca koşarken yarı yolda düştü ve Joey ona yardım etmek için aşağı indi. Böylece Rachel, Jase ve ben yalnız kaldık.

Hâlâ parlayan dudaklarını bükerek ayağa kalktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "*Bu çok ilginçti. Nasıl yaptın bilmiyorum ama korkutucu ve havalıydı. Her neyse Charlotte, sana yalnız bir soru sorabilir miyim acaba?*" Jase'e baktı, gülümsedi ve gözlerine bir şey kaçmış gibi gözlerini kırıştırdı. Jase'in yanakları kıpkırmızı oldu ve onun güzel olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Yalnız mı?" Ben sordum.

Koyu renk gözleri önce bana sonra Jase'e baktı. Aptal yüzü daha da kızardı. "Evet, bu sadece kızlara özel bir soru."

Jase elini kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü, "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Rachel, Jase gittikten sonra bile kapıya baktı. "Gerçekten çok tatlı, değil mi?"

O mu?"

"Ve soda içtikten sonra tüm alfabeyi geçirebilir. O bir En iyisi. Şimdi bana sormak istediğin şu kız meselesi nedir?"

Önce göğsüme sonra yüzüme baktı ve midem bulandı. "Onlar gerçek mi, yoksa sen bir şeyler mi yapıyorsun?"

"Öyle mi? Ne. Gerçek mi?" Tanrım, bir deliğe girip ölmek istedim.

Bir bacağının üzerine ağırca eğilmiş ve kalçasını garip bir şekilde dışarı çıkarmıştı. Vücudunu sürekli hareket ettirdiği doğal olmayan pozlara sokmanın acı verici olup olmadığını merak ettim. "Göğsün, Charlotte! Gerçek mi bu?"

Sonra, b-kelimesi beni parmağıyla dürttü, çünkü sanırım ona cevap vermem çok uzun sürdü.

Parmağı göğsüme dokunduğunda gözleri büyüdü.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bana bir daha dokunursan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim. Evet, onlar gerçek. Neden, bunu yapmak zorunda mısın?"

Yüzü pembeleşti, "Hayır, göğüslerim var. Sadece senin kadar şişko göğüslü değilim. Slate haklıydı!" Hışımınla ağaç evimden çıktı, ki bu mükemmel bir zamandı çünkü o zaman benim aptal gözyaşlarımı göremezdi.

Kapının hemen dışında onun soluğunu ve Jase'in sesinin mırıltısını duydum. Jase muhtemelen orada durmuş ve her şeyi duymuştu. Bu sadece gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oldu. Gözlerimi silip arka pencereye döndüm ve Rachel'in bahçemde dolaşmasını izledim. Bir sonraki düşüncemden önce Jase'in kolları bana sarılmıştı; yaban mersinli sakız gibi nefesi yanaklarımı ısıtıyordu, "Sen mükemmelsin Charlotte. Kimsenin ne dediğine kulak asma."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Jase ve Joey kendi evlerine gittikten çok sonra, sessizce benim evime girdim. Saat ondu ve evimdeki tüm ışıklar yanıyordu. Tuhaf bir şekilde, annem ve babam oturma odasının iki yanında oturuyorlardı; aralarında tuhaf, gergin bir hava vardı.

Babam oturduğu yerden ayağa kalktı ve annem gözyaşları içindeki yüzüyle aniden sehpanın ortasındaki değerli kristal vazosunu kapıldığı gibi babamın durduğu odanın öbür ucuna fırlattı. Vazo duvara çarptı, babamın kafasına birkaç santim kalmıştı.

"Sen deli bir kaltaksın," dedi babam, sanki ona bir şey söylüyormuş gibi.

Zaman.

"Charlotte," dedi annem, babamı görmezden gelerek, "baban
İkimizi de küçük fahişesi için terk ediyor. Uyuduğu kişi

son bir yıldır her gece. Ona veda edin, çünkü artık size ayıracak zamanı olmayacak."

Bana bakmadan oturduğu yerden kalktı ve yatak odasına koştu. Ondan sonra günlerce dışarı çıkmadı ve nihayet çıktığında, doğduğum için hepsinin benim *hatam* olduğunu söylemek dışında benimle hiç konuşmadı. *Ne söyledi? Sanki bunu ben istemişim gibi?* Sanki babamın bizi terk ettiğinde ardında bıraktığı boşluk onu bütünüyle yutmuştu ve her zaman tanıdığım annem artık yoktu. O gün beni terk eden iki ebeveynim vardı.

Babam başını salladı ve içini çekti, "Onu dinleme Charlotte. Elbette senin için zamanım olacak. O sadece üzgün ve incitici şeyler söylüyor."

"Ama sen yine de gidiyorsun ve ben burada kalıyorum, d e ğ i l m i ?"

Cevap beklemeden doğruca odama girdim ve yatak odamın kapısını olabildiğince sert bir şekilde çarptım. Babam peşimden gelmeye zahmet etmedi; sanırım hayatımı neden mahvettiğini bilmemin önemli o l d u ğ u n u düşünmedi. Kapımı kilitledim ve içeri girmediği için benim hatamış gibi davrandım, ama gerçeğin ne olduğunu her zaman bilecektim, Çünkü hiç zahmet etmedi.

On yaşındayken anne ve babanız sizi terk ettiğinde, babam gibi fiziksel olarak ya da annem gibi zihinsel olarak, bu sizi değiştirir. *Siz* olursunuz. Hayatımın o on kısa dakikası içinde, annem ve babamla oturma odasında dururken, tamamen değişmiştim. Artık sevildiğimi hissetmiyordum. Artık dünyadaki tüm soruların cevaplarına sahip değildim. Ve artık bir şeyleri açıklamaya değer olduğuma ya da herhangi bir değerim olduğuna inanmıyordum. Ama dediğim gibi, sadece on yaşındaydım ve bu mantıklı düşünceleri kafamda formüle edemiyordum. Kafam karışık ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar öfkeliydim.

Yaklaşık on beş dakika sonra telsizim çaldı ve Jase'in sesi hoparlörlerden yankılandı. "Uyuyamıyor musun?"

Perdeleri kenara çektim ve pencere kenarında otururken ona el salladım; ışığının hâlâ açık olduğunu görmüş olmalıydı. Telsizi dudaklarıma götürdüm ve ağlamadan açıklamaya çalıştım, "Babam az önce bizi terk etti."

Jase ayağa kalktı ve bir süre bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra telsizin ucuyla konuştu: "Beş dakika sonra ağaç evde buluşalım."

Odamdan çıktım, karanlık ve boş bir eve girdim ve siyah kurukafa ve çapraz kemik pijamalarım ve kurukafa süslü terliklerimle arka bahçeme doğru yürüdüm. Gözlerim yaşararak merdivene tırmandım ve başka kimse gelip beni görmesin diye merdiveni arkamdan yukarı çektim.

"Gel buraya," dedi Jase, iki elini birden uzatıp beni kollarına çekti. Onları belime doladı ve beni nazıkçe sıktı. Sonra o kadar çok ağladım ki nefes almaya çalıştığımda göğsüm acıyordu. Ona benimle ilgili çirkin olan her şeyi anlattım; tüm küçük sırlarımı, öfkelerimi, korkularımı anlattım. Ve o benimle alay etmedi, dalga geçmedi; tek yaptığı bana daha sıkı sarılmak oldu.

Ve ertesi sabah Jase'in okul saati alarmı çaldığında tam olarak böyle uyandım; en iyi arkadaşımın kollarına sarılmış, ona havamış gibi yapışmıştım.

Hiç konuşmadan ikimiz de evlerimize gidip okul için hazırlandık ve köşede Joey ile buluştuk. Karnımda biraz gerginlik dans ediyordu, Jase'in bütün gece bana sarılmasından dolayı değil; *bu en iyi arkadaşlarımdan birinin benim için yaptığı en havalı şeydi*. Hayır, gergindim çünkü o gün oyun vardı.

İlk ders Bayan Spitball'un Joey'nin sırasını sınıfın arkasına taşımasıyla başladı, çünkü Slate'in Joey'ye yönelttiği tükürük topları sürekli onun sırasına düşüyordu. En azından Jase ve benim yanıma oturdu.

İkinci derste sıraya girdik ve koridorda sessizce yürüdük. Slate ve Drake öğretmenin kafasının arkasına tükürük topları fırlattılar. Uzun sarı saçları tükürük toplarıyla istila edilmişti. Yemin ederim bir tanesinden damlayan tükürüğü görebiliyordunuz. Kusmuğumu geri yuttum.

Konferans salonuna doluştuk ve oyun için her şeyi hazırlamaya başladık. Sahne kuruldu, ışıklar parladı, müzik çaldı ve ardından kostümler giyildi. Slate ve Drake nadir görülen bir formdaydı, parmaklarını çıtlatıyor ve herkese isimleriyle hitap ediyorlardı.

Kızlar perdeli bir alanın arkasında giyinirken Slate vals yaparak içeri girdi. Gömleğimi değiştirirken gözleri üzerimdeydi. Gözleri parladı ve bok fırtınası başladı.

"Vay, Piss Pants kız arkadaşının göğüsleri kocaman! Kissyface. Dört Göz. Fatty Knockers. Ezik. Köpek. Butterface. Çöp. Lezbiyen. Ucube. Bücür. Koca Göt."

Kelimeler ağzından çıktığı anda hissettiğim tek şey, gözlerimden akmasına karşı koymaya çalıştığım yaşların yakıcı acısıydı. Kafamda sürekli bir soru... *Bu doğru mu? Bu doğru mu? Bu doğru mu? Bu doğru mu?* Aklım babama gitti. Ne yaptım da beni terk etti? Neden beni almadı? Neden yeterli değildim? Bu duyguyu yanında taşıyorsun.

sonsuzda dek. Kimin ne dediği umurumda değil: "Büyüdüğünde farklı olacak" ya da "Taşlar ve sopalar..." O terk edilme hissi hiç geçmiyor. O küçük pisliğin bana taktığı isimler asla silinmedi.

Asla.

Hayı

r.

Genç, etkilenmeye açık bir kızın kendisi hakkında fikirler oluşturmalarına yardımcı oldular. Çünkü, gerçekten, kendi derimin içinde yeterince garip hissetmiyordum, lütfen beni kendim hakkında daha kötü hissettirin. Bu kelimelerden damlayan alaycılığı görüyor musun? Ve bunun doğru olduğunu da biliyorsunuz, değil mi? Eğer birinin size bir şey dediğini duyduysanız, kendinize sorduğunuz ilk şey - *bu doğru mu?*

Ve öyle de oluyor, çok fazla öfke ve *ıstırapla* dolduğunuzda, sadece dışarı çıkmasına izin vermeniz gerekiyor yoksa kafanız ve kalbiniz patlayabilir. Küfür ve öfke dolu bir çığlık attım. Sonra küçük tuvalet kafalının boğazını sıkmaya çalıştım. Ağzından kelimeleri, kafasından benimle ilgili düşünceleri silkeleyip atmak istedim. Olduğumu söylediği isimler olmak istemiyordum.

Jase ve Joey bir anda önümdeydiler; Joey göğsümü örtmek için kollarını bana dolamış, Jase ise Slate'in suratına dikilmiş, onun hayatına yönelik tehditler fısıldıyordu. Ama bu beni tamamen delirmekten alıkoyduysa cehenneme kadar yolu vardı. Düşüncelerim basitti: Dilini koparmak, böylece artık onun *iğrenç sözlerini* duyamayacaktım. Beynini burun deliklerinden sökmek, eski Mısır tarzı, böylece benim hakkımda o zehirli düşünceleri düşünemeyecekti.

Joey beni sakinleştiremedi, bu yüzden gömleğimi tekrar başımın üzerine itti ve bana sıkıca sarıldı.

Sonra öğretmenler geldi. Oyun ertelendi.

Ve tabii ki asıl mesele *buydu*. Ve *ani*, *sebepsiz patlamamın tamamen benim hatam olduğunu*.

Bir ofise götürüldüm; karnımın alt kısmı sanki içimden bıçaklanıyormuşum gibi keskin ağrılarla kıvranıyordu. Bayan Spitball ağlayan sümüklü yüzümü ellerinin arasında tutuyordu. Jase kendisiyle konuşulan kapının diğer tarafına vuruyor, Joey'nin ve benim adımları tekrar tekrar haykırıyordu. Joey'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

KİMSE BANA NE OLDUĞUNU SORMADI.

Kimse bana neyin yanlış olduğunu sormadı. Kimse bana yardım etmeye çalışmadı.

Sonra öğretmenler konuştu...

"Ona ne oluyor?" "Genelde çok sessizdir, çok zekidir."

"Jase Delaney. Çocuk tam bir uyumsuz."

"Peki bu Joey neden hep Slate'e takılıyor?" "Slate'in nasıl biri olduğunu bilmiyor mu?"

"Uyumsuzlar."

İçimde, kelimeler benden başka kimsenin göremeyeceği yaralara neden oldu. Ve o aptal tekerleme kafamın içinde tekrarlandı. *Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar veremez.* Siktir et, incitirler. Acıttılar. Çok canımı yaktılar. Çünkü başkaları söylediğinde onlara inanırsınız. Kelimeler, isimler, derinizi yırtan ve içeri girerken çok kötü yakan kurşunlar gibidir, gerçek olup olmadıklarını merak edersiniz ve sizi öldürüp öldürmeyeceklerini merak edersiniz.

Ben mi?

Uyumsuz biri miydim?

Yaratılmış en zeki, en tatlı çocuk Joey ve gelmiş geçmiş en sert koruyucu Jase ile arkadaş olduğum için mi? O zaman, *normal olduğunu düşündükleri* şey olmaktansa uyumsuz olmayı tercih ederdim.

Siktir et onları. Hepsinin canı cehenneme.

Slate, Jase ve ben el sıkışmak ve işimize devam etmek zorunda kaldık.

Oyna.

Yaptık, ama Jase Slate'in sırtına büyük beyaz bir kağıt bantladıktan sonra

okunuyordu: **BOK PİSLİKLERİN KRALI.**

Seyirciler soluk soluğa kaldılar.

Ama oyun devam etti.

Gösterimizden sonra Bayan Spitball bana davranışlarımdan dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Ve ancak o zaman olayı *kendi açımdan* anlatmama izin verdi. Slate beni rahatsız ediyorsa ona (tabii ki yarı çıplak) gitmem gerektiği konusunda bana bağırdı. Ve ailemi araması gerekecekti. Umurumda değildi. Bütün gece evimi arayabilirdi; kimse cevap vermezdi.

Hepimiz sınıfa geri koştuk.

İki ucu da yanan bir dinamit lokumuyla koşuyormuşum gibi hissediyordum. Patlamayı bekliyordum. *Ve burada durup size söylemeliyim ki, o patlama gerçekten de geliyor. O kadar sert ve patlayıcı ki beni bir hiç haline getiriyor. Her şeyi yok ediyor.*

Sınıfa döndüğümde, katlanmış notlar odada dolaştırılırken ellerimle ağrıyan karnımı tutarak oturdum. Yerimde kıpırdamadan oturdum, öfkeli gözyaşlarımı tuttum, karnım dönüyordu, notların gittikçe yaklaşmasını izliyordum. Sessizce elden ele dolaşıyor, sessizce okunuyor ve hızla elden ele dolaşıyordu. İlki kocaman memeleri olan çıplak bir çizimimdi. Bana hiç benzemiyordu; aptal bok herif çizim yapamıyordu. İkincisi Rachel Jenson'dı, o da çıplaktı ve göğüslerinin yerinde küçük yumrular vardı. Göğsünü işaret eden bir okla MOSQUITO BİTES (SİVRİSİNEK ISIRIKLARI) yazıyordu. Üçüncü notta Maria Carrington'ın kocaman şişman bir göbeği ve özel bölgesinden sarkan bir erkek bilmem *nesi vardı*. Altında "O BİR ERKEK!" yazıyordu.

Not üstüne not, Slate ve Drake sınıftaki her bir çocuğa saldırdı, ta ki ben katlanmış tüm kağıt parçalarını alıp titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkana kadar.

"Charlotte, koltuğun dışında ne yapıyorsun?" Bayan Spitball, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde sordu.

Elimde bir tomar buruşuk kâğıtla yavaşça masasına doğru yürüdüm. Jase arkamdaydı, başkalarının okuduğunu gördüğü diğer kâğıtları aldı ve Bayan Spitball'un masasına, benim yanıma doğru yürüdü. Avucunun içiyle kâğıtları Bayan Spitball'un önüne çarptı.

"Evet, Bayan Stone? Bay Delaney? Burada neler oluyor?"

Başımı kaldırdım ve öğretmenimin gözlerinin içine baktım, "Sadece tahtaya yazmak için arkanız dönükken neler olduğunu bilmenizi istedim. Bunun taciz olduğunu düşünüyorum ve eğer Slate Marshall bu sınıftan uzaklaştırılmazsa okulu dava edebilirim. Jase Delaney'nin babası Manhattan'da önemli bir avukat, bana yardım edecektir."

Slate sadece beş günlüğüne uzaklaştırıldı. Ömür boyu yara aldım.

Okuldan sonra ağaç evimde oturdum, eskiz defterim dizlerimin üzerindeydi, kalem parmaklarımın arasında hareketsizdi ve sayfada benim için hiçbir şey canlanmıyordu. Resim çizemeyecek kadar üzgün hissediyordum. Hayatımda ilk kez, neden çizim yapmaya zahmet ettiğimi merak ettim. Belki de bu işte iyi bile değildim. Bu yüzden defterimi bir çikolata ve kalemimi de büyük bir paket Doritos ile değiştirdim. Gurme bir yemek, değil mi? On yaşındaki bir çocuk için öyle. Ve birbirimize karşı dürüst olalım, eğer on yaşındaki bir çocuğun metabolizmasına sahip olsaydınız, siz de her gün akşam yemeğinde bu saçmalığı yerdiniz.

Jase ve Joey güneş batarken yanımıza geldiler ve üçümüz sessizce bacaklarımızı ağaç evin çatısından aşağı sallandırırken garip bir şey oldu. Büyük bir ateş böceği grubu arka bahçeyi yavaşça aydınlattı.

Birbirimize tek kelime bile etmeden eve koştuk ve böcekleri yakalamak için üç şeffaf cam bardak aldık. Ve yavaşça, sanki bir şekilde büyümlü ışıklarla dolu bir diyara çarpılmışız gibi, büyümlü arka bahçede yürüdük. Ateşböcekleri etrafımızı sarmıştı. Yüzlercesi, muhtemelen serin sonbahar havası bastırmadan önce dünyadaki son performansları için küçük bedenlerini parlatıyorlardı.

Bulanık, yanıp sönen ışıkların etrafında dönüp durduk, birkaç tanesini bir süre saklamak üzere yakaladık. Belki de sihirlerinin gerçek olduğunu umuyorduk.

Sonra ağaç evin çatısına uzandık, sihirli dostlarımızı göğsümüzde sıkıca tutarak dilek tuttuk.

Yanımdaki karanlık gökyüzünün altında çocuklar Dorito cipsi ve ter kokuyordu. Ateşböceklerinin birkaç saniyede bir vücutlarını aydınlatması dışında onları aysız ışıktaki zar zor görebiliyordum; ancak o zaman büyümlü böceklerin yumuşak sarı ışıltısı yüzlerini soluk bir parlaklıkla aydınlatıyordu.

Joey doğrulup ayaklarını içeri çekti ve vücudunun altına soktu. "Keşke bir şimşek böceği olsaydım. Bütün geceyi aydınlatabilirdim, biliyor musun? Kimse bir şimşek böceğinden nefret etmez."

Jase doğruldu ve bize yaklaştı, "Evet, anlıyorum. Ben de bir ateşböceği olmak isterdim. Gökyüzünü aydınlatmak, ışıltıyla tüm dünyayı ateşe vermek istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadım, doğruldum ve dizlerimi ikisinin dizlerine değdirdim. Bacaklarının benimkilere değen sıcaklığını hissedebiliyordum; bu beni ürpertti.

Joey kıkırdadı ve parmağıyla alnıma vurdu, "Bunu zaten yapıyorsun, Charlie."

Berrak bardağıma bakarken hiçbir şey söylemedim çünkü Slate'in, Spitball'un ve ailemin sözleri Joey'ninkilerden daha yüksekti. Oysa benim için önemli olan tek şey onun sözleri olmalıydı.

Joey ve Jase benden uzaklaşıp ayağa kalktılar ve ateşböceklerini hapishanelerinden çıkarıp gece gökyüzüne bıraktılar. Yavaşça süzülerek uzaklaşmalarını izledim.

Ateşböceğim cam bardağımın dibinde hareketsiz duruyordu, kuyruğu loş bir şekilde yanıyordu, kanadı bükülmüş görünüyordu. "Olamaz. Sanırım ateşböceğimi kırdım!" Bardağı hafifçe salladım ve böcek yuvarlanıp elime kondu.

Joey çatıdan indi ve merdivenden indi, "İyi geceler çocuklar. Sonra koklaşırız, gater."

Jase'in elinin sıcaklığı benimkinin üzerine değdi ve ikimiz de küçük kırık böceği avucumun içinde tuttuk. Diğer eliyle usulca saçımı çekti ve sonra saçımın boynumla omzumun birleştiği yere düşmesine izin verdi ve garip mavi gözleri benimkilere baktı, ateşböceğinin yumuşak parıltısı yüzlerimizi loş bir şekilde aydınlatıyordu. "Charlie. Eğer biri kanatlarını kırarsa, uçmak için başka bir yol bulmalısın. Onlara değerinin ne olduğunu göster, Charlie. Senin değerini senden başka kimse belirlememeli."

Elini yavaşça boynumdan aşağı kaydırды ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Sanki içim peri tozuyla dolu bir yastıkla vurulmuş gibi hissettim ve bir anda midem keskin ağrılarla burkuldu. "Hayat seni yere serer. Düşürecek ve sen sadece arkayı dönüp ayağa kalkmalısın, gerekirse bana tutun, ama her zaman ayağa kalk. Eğer kendini yere bırakırsan insanlar seni ezip geçer."

Sonra çatıdan atladı ve tıpkı gerçek bir süper kahramanın yapacağı gibi garajının üzerine indi. Elimdeki minik kırık ateşböceği yerine, keşke o anı cam bardağımda yakalayabilseydim. Onu sonsuza kadar saklamak için her şeyimi verirdim.

Gökyüzüne baktım ve kendimi yıldızlara bakan küçük bir kız gibi hissettim. Dokunamayacak kadar önemsiz olduğum her şeye bakarken ve her şeyin ne kadar imkânsız olduğunu görürken, o anda düşünebildiğim tek şey aynaya bakarsam bana iri gözlerle bakan küçük kıızı tanıyamayacağımdı. O haftadan sonra olmaz.

Elime tekrar baktığımda ateşböceğim gitmişti. Uçup gitmiş miydi yoksa ani rüzgarla elimden uçup gitmiş miydi bilmiyordum ama Jase'in dediği gibi uçmanın başka bir yolunu bulmuş olmasını umuyordum.

Bunun on yaşındaki bir kız için bir süreliğine yeterli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

Durun bir saniye, altıncı sınıf yılım henüz beni mahvetmeyi bitirmemişti.

Çünkü sonra evime girdim, pijamalarımı giydim ve banyoyu kullandım. İç çamaşırlarımın her yerinde bok gördüm.

Evet, saçmalık.

Zor bir gün geçirdiğimi biliyorum ama sanırım kendi pantolonumun içinde bir kaza geçirdiğimi hissedirdim. Sonra sildim ve bok olmadığını fark ettim. Kurumuş kandı.

Kitap okurdum.

Bu. Bu benim dönemimdi. *Um.*

Tamam. Um.

Alnımdan ve göğsümden ter boşandı. Sıcaktan karıncalandı ve bayılacak gibi oldum. *Bu yüzden kan kaybından ölebilir miyim?*

Bir demet tuvalet kağıdını kıvrıp bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve ayağa kalktım, kirli külotumu yukarı çekerek yerinde tuttum.

Annemin yatak odasının kapısına koştum ve hafifçe çaldım. Daha sert çaldım. Sonunda yumruklarımı kapıya vuruyordum. *Kapı kilitliydi ve annem dışarı çıkmıyordu.*

Görüşüm bulanıklaştı ve odanın içinde dönüp dururken ev telefonunu kaptım ve Joey'i aradım. Tanrıya şükür annesi açtı.

Bana yardım etmek için koşarak yanıma geldi ve kadın olmamı kutlamam gerektiğini söyledi. Ben de kesinlikle öyle yaptım, bir galon Tereyağlı Cevizli dondurmayla, o kadar hızlı yedim ki gecenin geri kalanında dilimi hissedemedim.

Regl için yaşasın!

Ve kadın olma yolunda kıcıma yediğim hızlı tekme için.

Keşke kalabilseydim

Sonsuza kadar bir çocuk.

Polis Raporu

Soruşturma: Kontrollü Maddenin Suç Amaçlı Satışı

Tarih: 25 Eylül 2014

Saat: 1830.

Konum: Bleecker/Barrow Ara Sokakları

John Doe "Doc" [DAVA KONUSU] - Erkek/Kafkas, Yaklaşık 25-30 yaşlarında. 1.80 - 1.80 BOYLARINDA, 200 KILO. Giyinik: Beyaz elbise gömleği ve ten rengi pantolon.

25 Eylül 2014 tarihinde, saat 18:00 sularında, 16. Bölge sınırları içinde bir vaka satın alma operasyonu yürüten Teğmen Masterson'ın gözetimi altında gizli görevle uzun süreli bir operasyon yürütürken, I Undercover (UC) #C5192 büyük şeffaf bir kap içinde yaklaşık 100 adet Oxycontin almıştır. Her bir Oxycontin'in fiyatı 20 dolardı.

Karşılığında "Doc "a arka cebine koyması için 2000.00 \$ USC/PRBM verdim. Sonra elini sıktım ve komutana olanları anlattım. Tutuklama yapılmadı, dava satın alındı.

Bölüm 4

Charlie

Bir Cuma gecesi idi ve Bren kanepesinde oturuyordu; tüm sadık tebaası etrafını sarmıştı. Her zaman olduğu gibi, onun pencerelerinden birinden atlamak için dayanılmaz bir istek duydum.

Bren aslında smokiniyle kanepesinin ortasında oturmuş, kocaman bir kadeh konyak içiyordu ve üzeri peynirli, toz haline getirilmiş Dorito kırıntılarıyla kaplıydı. Smokininin paçalarında yaklaşık yarım düzine peynirli el izi vardı. *O pis şeyleri yarın kuru temizlemeye götürmemi istemese iyi olur.*

Yanında Jett vardı, ünlü, tükenmiş, kötü çocuk bir rock yıldızının oğlu. O kadar yıpranmıştı ki babasının adını ya da hangi 90'lar saç grubunun solisti olduğunu bile hatırlamıyordum. Her iki salak da ellerinde X-box kumandalarıyla içkilerini dengede tutuyor ve bol silahlı bir tür çılgın dövüş oyunu oynuyorlardı, bu sırada içkileri akılsızca ve dikkatsizce yere dökülüyordu.

Tren enkazı için ön sırada, onların karşısında oturuyordum.

Eğlenceme, yanımda oturan ve sürekli kalçalarını birbirine sürüp çılgın bir azgın cırcır böceği gibi kıkırdayan Lola adında zar zor giyinen bir kadın da eklendi. Güya bölge savcısıymış. Vay canına, onun cırcırlı feromonları ortalığı kasıp kavururken kendimi güvende hissediyordum.

"Sen dünyadaki en şanslı kızsın," dedi bana. "Bren gibi birine sahip olduğun için. O çok *yakışıklı*."

Adalet sistemimize acıdım.

Sonra Bren ayağa fırladı, kollarını havada sallayarak aptalca bir zafer dansı yaparken Jett yüzünü buruşturdu, küfretti ve oyun kumandasını duvara fırlattı.

İğrenç derecede etkileyiciydi, o kadar sert fırlattı ki alçıpana saplandı.

Violet diğer tarafımda sessizce oturuyordu, donakalmış, farlara yakalanmış bir geyik bakışıyla. Şoka girmiş olabilirdi; Bren'i hiç böyle davranırken görmemişti. Ayrıca Bren (ne kadar da *düşünceli* bir adamdı) Matt'i davet etmenin *harika* bir fikir olduğunu düşünmüştü, bu yüzden zavallı kız tüm bu süre boyunca hap atıyordu.

"Ee," dedi Lola elini dizime koyarak. "Sage senin gerçek adın mı?"
Başımı sallayarak ona tipik Groucho Marx cevabımı verdim, "Hayır, benim değil. Sadece bir başkası için kırıyorum."

Gözleri şaşkınlık içinde şaştı.

"Bölge savcısı olduğunu söylememiş miydin?" Violet sonra fısıldadı Bana.

Lola Sonunda güldü. "Ve ne o o *sen* yap için a Yaşamak, *Saaaggggeee*?" diye sordu, takma adımın her harfini bilerek telaffuz ederek. "Kulağa biraz striptizci ismi gibi geliyor."

Evet. Bu orijinal ve hiç de şirret değil. Hayır, *bunu* hiç duymamıştım. klişeleşmiş bir söz.

"Ben bir sanatçıyım ve bu dönem Görsel Sanatlar Okulu'nda birkaç ders vermem istendi," dedim sessizce. Zihnim aramızdaki konuşmayı bitirmiş, Bren'in cebinden çıkardığı ve sehpanın üzerine yerleştirdiği şeyleri izliyordu.

Bren küçük, güzel kirpiklerinin arasından bana baktı, dudakları büzülmüş bir ifadeyle önümde yapacakları için benden af dilemeye başlamıştı bile. Elleri ince, beyaz bir toz dağını yaydı ve sonra onu daha küçük düz çizgilere böldü. Televizyonda ya da 80'lerin disko ve uyuşturucuyla ilgili o korkunç filmlerinden birinde görebileceğiniz bir şey gibiydi.

Gözleri Lola'ya kaydı ve sonra tekrar bana döndü, "Sage bir dövme sanatçısı.

Tüm şehirdeki en iyisi."

Bren masanın üzerine eğildi ve önündeki her ne haltsa ondan uzun bir çizgi çekti. Neydi bu, kokain mi? Uyuşturucular hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kusmak hakkında her şeyi biliyordum, ki tam olarak yapmak istediğim şey de buydu. Onunla konuşmaya devam etmek için başını kaldırdı ama sadece bana baktı, "*Forever Inked adlı* yeni realite şovunda yer alması için kıcımı yırtıyorum. Gittiği aptal bir üniversitede havasız bir sanat tarihi profesörü olmasına gerek yok. O bir yıldız olacak."

İçimde bir nefret ve küçümseme dalgası kabardı. Az önce yaptığı şeyin iğrenç ve aşağılık olduğunu düşünen bir tek ben miydim? Ve neden hayallerim gibi hayatımda benim için önemli olan şeyler onun tarafından kolayca bir kenara atılıyordu? O kim oluyordu da benim hayallerimi yargılıyor ve sanki hayatımla ilgili duygularım önemsizmiş ve son sözü *o söylüyormuş* gibi beni yerden yere vuruyordu?

Bren cam gibi gözlerini benden kaçırdı ve aptalca tavana gülümsedi. Matt arkasındaki kanepeye yaslanmış, tehditkâr bakışlarını bana yöneltmişti. Orada bulunduğumuz süre boyunca bizi izlemişti.

Lola bana sırtarak, "Oh, ne şirin bir iş," dedi. Sonra *bölge savcısı* sehpanın kendi tarafına doğru eğildi ve Bren'in çektiğinin iki katı kadar kokain çekti.

"Vay anasını," diye fısıldadı Violet yanımda.

Bren'in başı ileri geri sallanırken çenesi göğsüne gömüldü. "Sage, bir gün seninle evleneceğim..." diye geveledi tembelce. Buğulu gözleri vücudumda geziniyor, beni o kadar tiksindiriyordu ki boğazımın arkasında safra yanıyordu.

"Sen evlenecek türden biri değilsin." Şaşkınlıkla başımı salladım. Bren bu yüzden mi böyle davranıyordu? Ne zamandır böyle şeyler yapıyordu? Ne sıklıkta? Bunu nasıl bilemezdim? Bazen insanlar sadece görmek istediklerini görmek için zaman ayırıyorlar sanırım.

Başı ağır ağır omzuna yaslandı. "Beni terk etmene asla izin vermeyeceğim, Sage."

Violet'in elini tutarak onu kanepeden çektim, "Hadi gidelim." Onu nazikçe önüme ittim ve Bren'in oturma odasından dışarı çıkardım. Kapıya vardığımda, bir çift ağır elin kollarımın arkasını kavradığını hissettim; parmaklar derime keskin bir şekilde giriyor ve beni geri çekiyordu. Kolumu büken her kimse, bana acı çektirmek istiyordu. "Siz bayanlar nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Etli eller daha sert kavradı, beni döndürdü ve kabaca kapının yanındaki duvara doğru itti. Kalın, yumruklu bir el başımın yanındaki duvara çarptığında Violet yanımda çığlık attı.

Hiç düşünmeden yumruğumu sıkıca kavrayıp savurdum ve saldırganın burnuna sert bir darbe indirdim. Homurdanıp geriye doğru düşerken yüzüne bir kan püskürdü.

Matt.

Violet'i nazikçe koridora ittim ve onunla yüz yüze gelmek için
d ö n d ü m .

Bir eliyle kırık burnunu tutarken, diğer eliyle beni yakaladı, "Seni aptal amcık! Seni öldüreceğim!" Etimi sıkarken ve beni yerden kaldırmaya çalışırken acı kolumu yırttı.

Açık olan elimle avucumu kanlı burnuna doğru ittim; mide bulandırıcı bir çığırıyla yere düştü, b a y ı l d ı . Sonra,

Her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi; her şey sessizleşti, zaman durmuş gibi donuklaştı.

Bren hâlâ kanepede oturmuş, donuk ve boş gözlerle olanları izliyordu. Lola kıkırdadı, yavaşça bir sıra daha kokain çekti.

Jett sessizce güldü ve yavaşça dizlerine vurdu.

Tanıdığım birkaç kiGi, Bren'in arkadaşları, Matt'i iÇaret edip güldüler, sanki o ucube karnavallardan birindeki çılgın, korkunç palyaçolar gibiydiler.

Solumda bir adam duruyordu; soğuk bir kış gününde yaz güneşi gibi göze çarpıyordu. Kumral sarı saçlı, mavi gözlü, yere çömelmiş, elleri pantolonunun arka kemerine uzanmış, içeri atlayıp bana yardım etmek için bekliyordu, insanlarla dolu bir odada beni savunmaya hazır tek kişiydi.

Violet adımı haykırarak beni transımdan çıkardı. Muhteşem sarışına göz kırptım, o da hemen doğruldu, bana gülümsedi ve kendisini kimin izlediğini görmek için etrafına bakındı.

Sonra kapıdan çıktım.

Bren beni takip etmedi. İyi olup olmadığımı kontrol etmedi. Beni savunmak için atlamadı - buna ihtiyacım olduğundan değil - ama yine de.

O gece Bren'in dairesinden uzaklaşmak kolay oldu. *Bren'i tanıyordum*; daha fazlasını bekleyebileceğiniz biri değildi. Ama beni inciten şey ondan daha fazlasını istememdi. Ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ve daha fazlasını vermedi.

Kendi suratıma yumruk atmak istedim. Kurtarılması gereken kızlardan biri olmak istemiyordum. Kurtarılmak *isteyen kızlardan* biri olmak *istemiyordum*. Kendimi kurtardığım o kitaplardan birinin kahramanı olmak istiyordum. Sonsuza dek durup, parlak zırhlı aptal bir şövalye karşıma çıkana kadar bekleyen kızlardan biri olmak istemedim. Kendi hikâyemin kahramanı olmak istiyordum. Başkası tarafından kurtarılmak istemedim.

Ama yine de, bana aşık olması gereken adamın iyi olduğumdan emin olması ya da bir şekilde beni savunması hoş olurdu.

"Oh. Oh. Oh. Aman Tanrım!" Bren'in apartmanının önündeki kaldırıma çıkar çıkmaz Violet çılgına döndü. "Az önce Matt'in canına okudun! Ne oluyor lan?"

Önüme bakarak, ona cevap vermeden blok boyunca yürümeye devam ettim. Aslında cevap veremezdim. Çok gergindim; saf adrenalin

kollarımda dalgalandı, öfkem derimin yüzeyinin hemen altında kaynıyordu. Daha hızlı yürüdüm.

Köşede Violet önüme atladı, kolları havada, elleri yüzümün önünde sallanıyordu. "Charlotte! Vay anasını!" Yürümemi engellemek için ellerini uzattı. "Seni hiç bu kadar hayvani görmemiştim! Onu bayılttın. *Bunu* nasıl yaptın? Karate derslerinden mi? Çünkü bence beni de yazdırmalısın!"

Derin bir nefes alarak ilerlemeye çalışmayı bıraktım, "Hayır Violet, hayatımda çok fazla insanın zorbalığa uğradığını ve itilip kakıldığını gördüğüm için bir daha kimsenin beni ya da sevdiğim birini incitmesine izin veremem."

Sözümü sakınmadan daireme doğru ilerledim; Violet sessizce arkamdan geliyordu. Benim hakkımda gerçekten ne kadar şey bildiğini bilmiyordum. Kimse başkalarının sizin hakkınızda ne bildiğini, arkanızdan neler söylendiğini, ağzınızdan kaçırıldığınızı fark etmediğiniz sırları gerçekten bilemez. Ama o kadar sessizce arkamdan yürüyordu ki, acaba biliyor muydu, neden böyle olduğumu anlıyor muydu diye merak ettim. Ya da belki de sadece kendi hayatını sessizce düşünüyordu. Kimse gerçekten bilemez.

Daireme girdikten sonra doğruca banyoya gittim ve suyu buz gibi soğuk olana kadar akıttım ve yüzüme çarptım.

Aynaya baktım ve yansımamı seyrettim. Kollarım mor el izleriyle çürümüştü bile. Sorun değil, diye düşündüm; ikimizden birine zarar vermeden önce arkadaşımı ve kendimi savundum. Çürüklerime baktım. Tamam, ikimizden birine *ciddi bir zarar vermeden* önce.

Yirmi dört yaşında olabilirdim ama kendi yansımamda görebildiğim tek şey korkmuş küçük bir kızdı.

Bazen keşke o on yedi yaşındaki kızla oturup elini sıkıca tutabilsem ve ona bir gün her şeyin *daha az* acı vereceğini söyleyebilsem diyorum. Ona güçlü olması gerektiğini söylemek. Ona her seferinde *yıkılacağını* ama yine de güçlü bir şekilde ayağa kalkacağını söyle.

Tıpkı bu geceki gibi.

Hayatımın geçmiş bölümlerine dönüp baktığımda, katlandığım tüm acıları görüyorum. Hataları, kalp kırıklıklarını, dehşeti ve kayıpları görüyorum. Ama şimdi aynanın karşısına geçtiğimde, tüm yaralarımı ve onlardan bulduğum gücü görüyorum. Hayat hakkında öğrendiğim dersleri ve her bir deneyimimden edindiğim bilgeliği görüyorum. *İyi olacağım*.

Hayatımda verdiğim kararların benim için doğru olup olmadığını merak eder, sürekli kendimi sorgulardım. Gençliğimde,

Tüm cevaplara sahiptim - o kadar gençken ve dünya önümüzde yazılmamış bir kitap gibi açıkken hepimiz öyle değil miyiz? Sonra hayat üstüme sıçtı, beni kelimelere dökemeyeceğim şekilde sonsuza dek değiştirdi. Keşke geçmişimdeki o küçük kıza bir kez olsun fısıldayabilseydim. Büyük kötü kurt gelip her şeyi mahvetmeden önce ona küçük bir moral konuşması yapabilseydim.

Bu yardımcı olmaz mıydı? Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Dünya başınıza yıkılmadan önce olduğunuz kişiyle küçük bir kalp kalbe sahip olabilmek.

Ve olacak.

Sözlerimi bir kenara not edin, bir gün dünyanızın çöktüğünü, kontrolden çıktığını hissedeceksiniz, bu sizin için her ne cehennemse, hangi fırtına gelirse gelsin, hangi trajedi hayatınızı sular altında bırakırsa bıraksın. Ve inanın bana, bunları yaşayacaksınız; hepimiz hayatımızda bazı trajedilerden etkileniriz. Fırtına sizi dibe çekip boğmadan ya da fırtınadan başka bir şey olmadan, sonsuza dek sularda ilerlemeden, indiğiniz her yerde sorun yaratmadan önce yüzecek gücünüz olduğunu umsanız iyi edersiniz.

Küçük mutfağında bir yerlerde Violet'in dolaplarında bir çeşit alkol ararken çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Elimde sadece Mad Hatter shot'ı için gerekli malzemeler ve Bren'in *gerçek bir erkek* arkadaş olmaya çalıştığı bir gece getirdiği bir şişe şarap var.

Bren.

Belki zayıf ya da kaltak olduğumu düşünüyorsun. Ama az önce size zayıf ya da kaltak olmadığımı kanıtladım. Sanırım size kendimden yeterince bahsetmedim; lütfen benim hakkımda henüz bu fikirleri oluşturmayın.

Henüz değil.

Hepsini duyana kadar olmaz. Ve üzgünüm ama yavaş ilerliyorum. Tatlı anılarımla vakit geçirip kötü olanları gömmeye çalışıyorum. Ancak, seçici olamazsınız ve sadece gömmek istediklerinizi gömemezsiniz; ilk elden biliyorum.

Gömülü kalmazlar.

Sadece gömülmesini istemediğiniz şeyler gömülü kalır.

Ama *buraya* gelmek için nelere katlandığınızı söylemek, *lanet olsun*, bunu kelimelere dökmek her şeyi öldürüyor. *Gerçek dışı*, kolayca halının altına süpürülmüş gibi gösteriyor ama değil.

Öyle değil.

Bir şeyleri kaçırmaktan, duyguların, insanların, kalp kırıklıklarının ve mutlulukların hakkını verememekten çok endişeleniyorum. Çünkü ben

Kelimelerimin sadece *kelime* olarak kalmasını istemiyorum. Her birinin arkasında bir tarih var, beni değiştirecek, bana dokunacak, beni öldürecek, beni büyütecek, beni yaratacak kadar güçlü bir duygu.

Herkesin karanlık bir tarafı vardır. Bazıları bu konuda suçluluk duyar ve ondan saklanır. Ben mi? Benimkini kucaklamam gerekiyordu, çünkü bir daha hiçbir şeyin beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Violet ve ben o gecenin geri kalanında kanepemde uzanıp onun bulduğu şarabı içtik. Sonra onun için Mad Hatter shotları hazırladım.

Tüm bu süre boyunca telefonumu elimde tuttum. Ama Bren tabii ki aramadı. Öte yandan Matt, Violet'i en az yirmi kez aradı. En son çaldığında banyoya girip telefonu açtı; onu boğazlamak istedim.

Kendi telefonuma bakarak kişilerim arasında gezindim ve bir mesaj yazdım.

Hey. Bu gece çılgın Karate yeteneklerimi kullanmak zorunda kaldım! 😊 NE?!

C: Evet. Chi'mi topladım ve bir kaç tekme attım J: Ders aldığımızı sevindin mi?

Cilala!

Cilala!

Sanırım kafam bayağı güzel oldu.

Yalnız mısın?

Sayılır. Keşke olmasaydım.

J: Bana mesaj mı atmaya

çalışıyorsun? C: Çok beklersin!

J: Güzel bir kızın binlerce kilometre öteden YALNIZ başına kafayı bulduğunu yazması, bir tabak fettucine alfredo'nun ta İtalya'dan bana nefis olduğunu mesaj atmasıyla aynı şeydir.

LMAO. Kapa çenenini.

J: Hala doğru küfür edemiyorsun. C: :P

J: Bu... bana sallanan dilin mi? C: Hala çok aptalsın.

Bana bir lanet mesajı at. Hadi ama.

Mesaj at. Hadi.

Yap.

*Sana meydan
okuyorum.*

Tavuk.

C: DICK! Sik, schlong, pecker, willy, shaft, rod, gut buster, flesh flute, soul pole, beef bus, el presidente, taco warmer, blue-veined junket pumper, [100% all-beef thermometer](#), [Alabama black snake](#), [anaconda](#), [anal impaler](#), kel kafalı, yogurt slinger, pocket rocket, skin flute, disco stick, man meat, meat popsicle, wanker, Johnson, and Russell the Love Muscle!

Tanrım, seni çok özledim. C:

Kapa çeneni.

Penisi unuttun.

Ama etkilendim.

Mesaj atamadım ama ben de onu çok özledim.

∞

İlk öpücüğüm on iki yaşımdayken oldu.

*Jase, Joey ve ben Ava Marie Trebisky'nin on üçüncü doğum günü partisine davetliydik ve her kız-erkek doğum günü partisinde olduğu gibi azgın hormonlu bedenlerimiz hemen *Cennette Yedi Dakika* oyununa başladı. Sakın on üç yaşındakiler böyle saçmalıklar yapmaz demeyin, çünkü *ben de o partideydim!* Ne yaptıklarını gördüm. Ve dürüst olmak gerekirse, sıranın bana gelmesini BEKLEYEMEDİM!*

*Canım sıkılırsa diye partiye gizlice götürdüğüm kitabı hemen çantama sakladım. Lewis Carroll'ın *Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları*'nın eski, yıpranmış bir kopyasıydı ve Joey bana bir bahçe satışından bir çeyrekliğe almıştı ve o hafta her gece ağaç evde çocuklara yüksek sesle okuyordum.*

Ellerimi çantamdan çıkardığımda terlemeye başladılar. Çok gergindim. Gerçekten öpülecek miydim? Romantik, ağzı kapalı bir öpücük mü olacaktı? Yoksa dili benimkine mi değecekti? Ne kadar süre yapmalıydık? Yedi dakikanın tamamını mı kullanalım, yoksa öncesinde ve sonrasında biraz konuşalım mı? Nefesim kesilir mi? O ciğerlerimdeki havayı emerken ben nasıl nefes alırım? Ellerim nereye gider? YA ONU ISIRIRSAM? Nefesim kokar mı? Karpuz dudak parlatıcımdan biraz sürdüm. Tanrım, dudakları dudaklarımdan kayar mıydı? Ya geçirirsem? Ya da hapşırırsam? Ya beni ısırırsa? Ya her şeyi yanlış yaptıysam?

Ya beni öpmek istemezse?

Binlerce, hayır, milyonlarca düşünce beynimi doldurdu. Çılgınca. *Her türlü çılgınlık.* O kadar çılgıncaydı ki Jase ve Joey'nin arasında otururken kendi kendime mırıldanmaya başladım, ikisi *de* bana deliymişim gibi bakıyordu.

Kimi öpecektim?

Aman Tanrım, bu beklenti bana kahrolası bir kalp krizi geçirecekti ve ASLA ÖPÜŞMEDEN ölecektim. İlk öpücüğüm, bana ağızdan ağza resüsitasyon yapmaya gelen büyük, kokuşmuş, yaşlı sağlık görevlisiyle olacaktı! Muhtemelen uzun, kıllı bir bıyığı bile olacaktı. Ve bira göbeği.

Ben nefes nefese otururken, Ava Marie odadaki her kıza farklı renkte bir balon uzattı ve balonunuzu patlattığınızda içinde katlanmış bir kağıt parçası ve üzerinde bir erkek ismi vardı.

Ben benimkini patlattım ve Joey sestem bir milyon metre havaya sıçradı. Sinirden o kadar çok güldüm ki Jase kâğıdımı benim için açmak zorunda kaldı.

Aaron Henley.

Aman Tanrım! *Aaron Henley ile cennette yedi dakika* geçirecektim!

Gözlerimin önünde siyah noktalar oluştu; aniden ağzının tamamını yüzünden yemekten korktum. Tamam, bunun olma ihtimali yoktu ama ya o garip kazalardan birini yaşarsak ve bir şekilde ağzım onunkine yapışır ve ayrılamazsak?

Aaron Henley?

Aaron Henley ile *hiç konuşmamıştım* bile. Yani, belki onu okul dışında annesiyle falan gördüğümde selam vermiş olabilirim ama okulda onunla konuştuğumu hiç hatırlamıyorum. Ve ortaokulda onunla sadece bir dersim vardı, *İleri Seviye Matematik*, yani o yoğun ders sırasında onunla konuşabilecek ya da *flört* edebilecek gibi değildim. Kimi kandırıyordum ki? Benim flörtten anladığım, bir tür sinirsel tikim varmış gibi yakışıklı bir çocuğa milyonlarca kez bakmak ve sonra da benden daha cesur olup önce benimle konuşmasını ummaktı.

Benim flört tarzım işe yaramıyordu.

Ava Marie sessizce Joey'ye doğru yürüdü ve üzerinde isminin yazılı olduğu, her yerinde kalpler olan kâğıdı gösterdi. Oh peynir ve krakerler, bu bir tuzak olmalıydı! Diğer tarafımda Rachel Jenson, Jase'e katlanmış kâğıttaki ismini gösterdi. Onunkinde kalp yoktu, sadece

Jase'in adı kocaman bir çift kırmızı dudak iziyle birlikte, sanki kâğıdı kendisi öpmüş gibi. *Evet, geri yuttuğum kusmuğun tadı buydu.*

Kağıdıma tekrar baktım. Üzerinde sadece Aaron Henley yazıyordu, başka bir şey yoktu.

Aaron'a kâğıdımı göstermek için sallanan bacaklarımın üzerinde ayağa kalktığımda, en iyi iki arkadaşım arasında tuhaf bir bakış geçtiğini gördüm. Jase kâğıdı elimden çekip aldı ve Rachel Jenson'ın eline tutuşturdu. Sonra Jase, üzerinde kendi adının yazılı olduğu katlanmış kâğıt parçasını alıp benimkinin içine soktu. "Kusura bakma, sanırım küçük *kurgunda* bir hata olmuş," diye sırttı. Sonra ayağa kalkarak beni yavaşça, kapısında *CENNET* yazan ve bulutlar için pamuk toplarıyla süslenmiş bir tabela bulunan boş odalardan birine götürdü. Ava, Joey'yi yanıımızdakine itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Köşedeki küçük masa lambası odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. İçeride bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardı ama oturacak yer yoktu. Yerin ortasında, üzerinden tırmanmamız gereken kirli çamaşırlarla dolu bir sepet vardı. Çürüyen çorapların kokusu etrafımızı sarmıştı. Çamaşır odası; *ne kadar romantik. Cennetmiş*, kışımın kenarı.

Onu omzundan ittim. "Bunu neden yaptın, Jase?" "Senin hayatını kurtarıyordum! Aaron Henley'nin jilet gibi keskin diş telleri var. ağzını ömür boyu yaralar."

"Gerçekten mi, salak? Böyle mi düşünüyorsun?" Çamaşır makinesinin kenarına oturmak için kendimi yukarı çektim ve bacaklarımı yanlardan sarkıtarak yavaşça ileri geri salladım. *Ahh. Şimdi beklemek ve bir sonraki adımın ne olacağını görmek zorundaydım.* Bu oyunun bir turu daha olmasını deli gibi umuyordum. *Birini* öpmeden bu partiden ayrılmayacaktım.

Jase'in yüzü kızardı ve ayakkabısının üzerindeki bir şeye baktı. Parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Hayır, öyle bir şey düşünmüyorum," dedi. Gözlerini benimkilere dikerek yavaşça bana yaklaştı ve gömleğinin önünü dizlerime sürttü. Vücudunun sıcaklığı tenime sızdı.

Kalbim bir an çarptı ve sonra durdu. Sanırım biraz ölmüş olabilirim. *Jase Delaney ne düşünüyordu?*

Vücudunu bacaklarımın arasına soktu ve avuç içlerini iki yanımdaki makinenin kenarına dayadı. Yüzünü benimkinden iki santim aşağı indirdi ve *ben* onun gözlerinde Bermuda Şeytan Üçgeni'nin yumuşak mavi sularında çaresizce süzülerek *kayboldum*. Sonra gülümsedi.

O kadar dürüst ve gerçek bir şeyin kıvılcımını çaktı ki, tamamen *Jase'e aitti*, nefesimi kesti. "Hadi Charlie, benimle tavşan deliğinden aşağı gel," diye ciyakladı kararsız bir sesle.

Çok karanlık ve güzel bir şekilde fısıldadığı sözleri kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu. Sonra kendi kendime düşündüm, bu - *tam buradaki* bu *his* - yetişkinlerin o harika aşk hikayelerini yazdıkları şeydi. Sonsuza dek hatırlayacağınız o nefes kesici güzellikteki an şu anda yaşanıyor. Yani, hadi ama, en iyi arkadaşım en sevdiğim kitaplardan birinden bir alıntıyla onu öpmemi istedi!

Ben daha başka bir şey düşünmeden Jase'in titreyen parmakları çenemi kavradı. En hafif baskıyla başımı hafifçe geriye yatırdı ve yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırdı. "Senin ilk öpücüğün olmak istiyorum Charlie." Karnım ateşle doldu ve yanaklarım sıcaktan kızardı. Fısıltıyla söylediği sözler yüzünden zar zor nefes alabiliyordum.

"O zaman öp beni," diye fısıldadım endişeyle.

Sanki bir esinti gibi, sıcak dudakları dudaklarıma değdi. Jase'in eli tüy kadar yumuşak parmaklarını boynumda gezdirirken, tenim alev gibi bir hisle karıncalanıyordu. Dışarıdaki partinin sesleri giderek azaldı ve tek duyabildiğim, ağzı benimkine değerken aldığımız hızlı, sık nefeslerdi. Isı boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru yayıldı, tenimi sıkılaştırdı ve kaslarımı sardı. Dudakların bu kadar basit bir dokunuşunda böyle bir hissin var olduğunu hiç bilmiyordum. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı, kullandığı şampuanın kokusu, dudaklarının benimkine değmesi ve dünyada bizden başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Kafamın içinde, Lewis Carroll'ın yazılı sözleri kulaklarıma fısıldadı, "*Başka bir anda, Alice onun peşinden aşağı indi, dünyada bir daha nasıl çıkacağını hiç düşünmedi.*"

Dilin ucu tereddütle dudaklarıma değdiğinde, kendimi onun tadında ve dokunuşunda kaybettim. Sıcak ve ıslak, yumuşak ve tatlı, kalplerimiz göğüslerimizin altında bir fırtına gibi çarpıyor ve birlikte çarpıyordu. Gömleğinin altından kalbinin bana doğru o kadar sert ve hızlı çarptığını hissedebiliyordum ki, benimkiyle buluşmak için dışarı fırladığını hayal ettim.

Elimi uzattım ve parmaklarımı boynunun arkasına doğru usulca kıvrarak saçlarının ipeksi tellerinden geçirdim. Bu, birkaç genç yetişkin kitabında okuduğum dokunuşlardan biriydi ve her zaman nasıl hissettirdiğini görmek istemiştim. Vay canına... İyi hissettirdi... Gerçekten iyi hissettirdi. Sessizce inledi ve parmakları tişörtümün kumaşına dolanarak tenime baskı yaptı.

Çok güzeldi.

"*Zaman doldu!*" Rachel Jenson'ın sesi kapının diğer tarafından çığlık çığlığa geliyordu.

İkimiz de gözlerimizi kocaman açarak birbirimizden uzaklaştık. Yedi dakika çok kısa bir süreydi.

"Hızlandırılmış çubukta saçmalık," diye fısıldadım.

Başını salladı, "Kesinlikle hayır. Uh-uh. Asla olmaz. Gerekirse küfret, Charlie, ama bana bu saçma sapan şeyi yapma. *Söyle bana.*"

"Aman Tanrım. Bu *harikaydı*," diye kıkırdadım.

Eğildi ve beni dudaklarımdan tekrar öptü. "Evet, Charlie, öyleydi. Tıpkı her zaman olacağını düşündüğüm gibi," diye mırıldandı kapıdan çıkmadan önce. Ve yavaşça, sanki tamamen jöleden yapılmışım gibi, kırım yere değene kadar çamaşır makinesinin kenarından aşağı kaydım ve tamamen eriyerek Jase Delaney yapışkanından bir su birikintisine dönüştüm.

İlk öpücükler tarihindeki tüm öpücükler arasında en mükemmeli bu olmalıydı, öyle olmalıydı.

Rachel Jenson, çılgın gözlü Drake Fischer'ı sürükleyerek çamaşır odasına girdi. "Charlotte, yedi dakika boyunca benim sıram!" diye kıkırdadı.

Drake Fischer? Aaron Henley ile cennete gideceğini sanıyordum.

Bekle bir dakika.

Drake Stupid Fischer buradaysa, bu demek oluyor ki... Slate de buradaydı.

Ayağa fırlayarak çamaşır odasından çıktım ve Slate Marshall'a göğüs üstü çarptım. Geriye doğru tökezleyerek (beyinsiz bir aptal gibi) Slate'in gömleğine tutunup kendimi sabitlemeye çalıştım. Slate'in o şeytani gülümsemesini takınıp vücudunu benimkine *yaklaştırdığında* "Kimse Bana On Adım Yaklaşamaz" kuralını çiğnediğimi hemen anladım.

Hemen gömleğini bıraktım ve ellerimi göğsünden çektim.

Katlanmış bir kâğıt parçasını yüzüme tuttu ve okumam için açtı.

Charlotte Stone.

Vücudum uyuştı. Birisi size baktığı için felç olabilir mi? Çünkü Slate'in bakışının beni dondurduğuna yemin edebilirim.

o noktaya. Ağır bir şekilde iki elini omuzlarıma koydu; aptalca katlanmış kağıt sessizce yere düştü.

Çirkin, şeytani dudakları daha da yukarı kıvrıldı, "Az önce üzerinde adının yazılı olduğu bir balonu patlattım." Yüzünü benimkine yaklaştırarak fısıldadı, "Şimdi, yedi dakika içinde kirazını patlatacağım."

Ellerini üzerimden çekerek geri adım attım ama sadece arkamdaki duvara çarpmayı başarabildim. Yardım için etrafıma bakındım ama herkes öpüşüyor, konuşuyor ya da *yaşıyor gibiydi*.

Ben mi? Köşede ölüyordum.

Odadaki diğer çocuklara yaklaştım ve kendimi duvar boyunca kaydırdım. Slate'in kolları güvenliğe giden yolumu kapatmadan önce sadece bir adım kadar ilerleyebilmişim.

"Slate, yedi dakika boyunca seninle hiçbir yere gitmem mümkün değil!" Tısladım.

"Oyunun kuralları böyle Charlotte," diyerek ellerini bileklerime doladı ve beni kapısında "CENNET" yazan bir odaya doğru çekti.

Ondan uzaklaşmak için geriye doğru eğildim ama o beni daha sert sürükledi, spor ayakkabılarım yerde kayıyordu.

"Bırakın beni!" Vücudumu ondan uzaklaştırarak bağırdım.

Yine de Slate benden daha güçlüydü ve ben kurtulmaya çalışırken elleri hâlâ bileklerime kenetlenmişti. Ellerimi ondan geri çekmeye çalışırken kemiklerim olmaması gerektiği şekilde büküldü.

"Bırak onu," diye homurdandı Joey'nin sesi yanımda.

Kollarından biri belime dolanırken diğeri Slate'in göğsüne bastırdı. "Onu bırakmanı söyledim. Ona dokunmanı istemiyor," diye tısladı.

Slate gülerek ellerimi bıraktı. "Sakin ol, *Piss Pants*. Sadece onunla oynuyordum." Joey'e yaklaştı ve yüzüne doğru daha yüksek sesle güldü. Tükürükler etrafa saçıldı ve Joey irkilerek gözlerini kırıştırdı. "Bu konuda ne yapacaktın ki zaten?"

Joey, "Ellerini ondan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yap," dedi. Oh. Crudcakes.

Ava Marie o anı ailesini, polisi ya da her kimse onu çağırmak için yukarı koşmak için seçti. Aynı anda Jase vücudunu Slate ile Joey'nin arasına sıkıştırdı. "Tamam, yeter. Bu bir parti ve Charlie artık oyun oynamak istemiyor. Aşın artık bunu."

Tanrıya şükür Ava Marie'nin babası o sırada aşağı indi ve serinlemek için hepimizi arka bahçeye çıkardı.

Kollarımı her iki arkadaşımın omuzlarına dolayarak onları kendime doğru sıkıca bastırdım. *Dünyada hangi kızın iki gerçek hayat süper kahramanı vardı ki?*

Joey başını benimkine vurdu, "Hadi buradan çıkalım ve ağaç evde takılalım," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Biz de öyle yaptık.

Ağaç eve girdikten hemen sonra, Jase *Fantastical Cup O' Markers'ımdan* kalın siyah bir kalem aldı ve kapının üzerine *Rabbit Hole (Tavşan Deliği)* kelimelerini yazmak için ciltli kitaplarımdan bir yığının üzerine dikkatlice tırmandı.

Joey cümleyi kaşlarını kaldırarak okudu. "Tavşan Deliği ne demek?"

Jase'in gözleri Joey'nin yanından geçip benimkilere takıldı. "*Alice'in Harikalar Diyarı'ndaki Maceraları'ndan*, bilirsin... tavşan deliğinden aşağı, bambaşka bir dünyanın olduğu yer. Ve orası sadece bizim. Slate gibi pisliklerden kaçabileceğimiz güvenli bir yer."

Kitapların üzerinden atladı ve elini saçlarının arasında gezdirerek kalemi tekrar *Fantastik Fincan O' Markers'a* fırlattı. Fincanın içine mükemmel bir şekilde düştü. "Oh, ve yarın... ikiniz de benimle Sensei Satuo'nun dojo'suna geliyorsunuz. Kendinizi nasıl savunacağınızı öğreneceksiniz."

"Dowho?" Joey kıkırdadı.

"Dojo, *Piss Pants*. Japonca'da 'eğitim salonu' demek."

Jase'e başımı salladım. "Annemin dövüş dersleri almam için fazladan parası olmadığını biliyorsun. Beni zar zor doyuracak kadar parası var," diye yakındım. Mızımız bir velet gibi konuşmuş olabilirdim ama bu doğrudu. Babam bizi terk ettiğinden beri annem bütün gün bir ofiste telefonlara bakıp *uyuklayarak* çalışmak zorunda kalmıştı. Bunu biliyordum çünkü şimdiye kadar toplam on dokuz kez ofisine gitmiştim ve *her seferinde* onu uyandırmak zorunda kalmıştım! Söylediğine göre iş iyiymiş ama sadece asgari ücret ödüyorlarmış ve hiçbir sosyal hakları yokmuş (her ne demekse). Daha iyi bir iş bulamazdı, çünkü üniversiteye gitmemişti. *İkinci işi*, her gece Jenson kardeşlerden biri gibi giyinerek bekârlar barına gitmek ve ev kredisini ödemeye yardımcı olabilecek bir sonraki erkeği aramaktı. İkinci işi onun için gerçekten önemli görünüyordu, çünkü eve yeni arkadaşlar getirmekte ve

Yüksek sesli müzikleri ve kötü kokulu sigaralarıyla beni bütün gece uyutmuyorlardı. O kadar sinir bozucuydu ki her gece ağaç evde uyumaya başladım. Hafta sonlarını randevularda ya da I-Need-To-Get-Married-Like-Yesterday.com sitelerinde geçiriyor, kendi içinde bir istikrar bulmak yerine ona istikrar hissi verebilecek birini arıyordu.

Okuldaki danışmanımdan bir üniversite başvurusu alarak ona yardımcı olmaya çalıştım, ancak bana bunun onun için çok fazla iş olduğunu söyledi. Bunu babamın yaptığı gibi eğlenceli bir şekilde yapmak istiyordu.

Anlamadım.

Ben de onu ne yaparsa yapsın bıraktım ve bol bol SpagettiOs ve dondurma yedim. Dondurma her zaman daha iyi hissettirir zaten.

"Sensei bağışları kabul ediyor, o gerçek bir anlaşma. Siz gelin, ben her şeyi hallederim," dedi Jase.

Sonrasında hatırlayabildiğim tek şey, sert beyaz bir *Gi* giyip yalınayak büyük bir odaya girdiğim ve yaşlı *Bay Miyagi* görünümlü bir karakterin önünde itaatkâr bir şekilde eğilmem gerektiği. Joey yanımda kıkırdadı ve fısıldadı, "Ah, Danielson, ağda yapmalısın ve ağda yapmalısın."

Jase siyah *tulumu* ve mor kuşağıyla Sensei'in yanında duruyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve birçok ninja hareketi öğreneceğim için gerçekten heyecanlandım.

Evet, heyecanlıyım.

Aptalca, cahilce bir beklentiyle başım dönüyordu, ta ki kendimi bir çeşme gibi terlerken ve başka bir öğrencinin kokuşmuş koltuk altlarına yapışmış halde bulana kadar. Jase bana yardım etmeye çalışıyor, dizlerimi bükmemi ve öne doğru düşerek kendimi kurtarmamı söylüyordu ama çocuğun koltuk altı kokusu yüzünden cidden bayılıyordum.

Çocuk sonunda beni bıraktı, teslim olmak için ellerini kaldırdı ve Jase kontrolü ele aldı. Arkamdan yürüyen Jase sağ elini göğsümün ön kısmına, tam boynumun altına yerleştirdi ve beni vücuduna doğru çekti. Sol eli kalçamı sıkıca kavradı. Az önce girdiğim baş kilidinin aynısıydı ama Jase'in vücudu benimkinin arkasında kızarmışken... farklı hissettiriyordu.

Bu neden içimi ürpertiyor?

"Tamam, önce sağ elini kaldırıp *Gi'min* yakasından tutman gerekiyor."

Elimi yukarı kaydurdım ve yanlışlıkla burnuna vurdum.

"Vay anasını, bunu yapmak istememiştin," diye güldüm.

"Evet, *eminim* yapmamışsındır. Önemli değil, tekrar dene ve yakamı sıkıca tut. İyice kavra." Beni kendine doğru daha sıkı çekti ama bu sefer yanağını usulca kulağıma yasladı - o kadar yakındı ki tek duyabildiğim ve hissedebildiğim nefeslerinin yumuşak, sıcak sesleriydi.

Benim için adımları ve hareketleri yavaşça gözden geçirdi, ama düşünebildiğim tek şey vücudunun arkamda ne kadar sıcak hissettiği idi.

Benimle kıyaslandığında ne kadar uzun olduğunu.

Parmakları tenimde nasıl da yumuşakça kayıyordu.

Tenime üflediği nefesi ne kadar sıcaktı.

Sabununun ve babasının giysilerinde kullandığı çamaşır deterjanının kokusu.

Başımı hafifçe çevirdiğimde tek görebildiğim bana *çok* yakın olan dudaklarıydı. *Dudaklarıma çok yakın*. Sesi tenimde gümbürdüyordu; tek görebildiğim dudaklarıyken söylediklerinin hiçbirisi bana anlamlı gelmiyordu. Kafamı karıştırıyorlardı. Bu Jase'di; milyonlarca kez sarılmış, güreşmiş ve oynamıştık. Ama o anda vücudunun her santimini bedenimde hissediyordum ve tepeden tırnağa karıncalanıyordum. Kafa derim bile yandı. *Bu da neydi böyle?*

Sonra ayaklarım havaya kalktı ve beni zemini kaplayan minderlere çarptı. "Charlie, eğer hareketleri yapmaya çalışmazsan, biri seni yere indirebilir," dedi üzerimde gezinerek. Tek düşünebildiğim onun üzerimde gezinmesiydi.

Tamam. Odaklanmak zorundaydım.

Jase en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Evet. Beni öptü. Beni öpmüştü. *Ve Tanrım, dünyanın en mükemmel öpücüğüydü, sanki bir gün sonra bile dudaklarını **hala üzerimde** hissedebiliyordum!* Ama, ve bu çok büyük bir AMA, Jase benden o şekilde hoşlanmıyordu. Biz en iyi arkadaştık. En iyi arkadaşlar; sonsuza kadar. Rachel Jenson'la gitmek zorunda kalmamak için benimle yedi dakikalığına cennete gitti... ve Aaron Henley'nin diş telleri tarafından ağzım katledilmedi.

"Hadi Charlie, kalk. Tekrar deneyelim."

Ayağa kalktım ve üniforma pantolonumu fırçaladım ve bana bir dakika bile vermeden kolunu boynuma doladı ve vücudunu sertçe sırtıma bastırdı. "Hadi, Charlie. Tek ayağının üzerinde diz çök ve beni kendine çek..."

Ben de öyle yaptım.

Sağ dizimin üzerine çöktüm, vücudumu öne doğru kıvırdım ve onu *Gi'sinden tutup sağ* omzumun üzerinden çektim.

Jase üzerimden uçtu ve mükemmel bir düşüşle önümdeki mindere düz bir şekilde indi.

Güç. Güç.

Gurur.

Bağlanmışım.

Minderden başını kaldırıp bana baktı, mavi gözleri parlıyordu, dudakları kocaman bir gülümsemeyle aralanmıştı. "Fena değil. Ayağa kalk! Hadi tekrar deneyelim."

Yüzlerce kez. Duruşlar. Yumruklar. Tekmeler. Tekrar ve tekrar.

Üçümüz, dojo'da, arka bahçemde. Jase bize tekrar tekrar kendimizi savunmayı öğretti. "Kavgayı siz başlatmayın çocuklar," derdi. "Ama kimsenin sizi itip kakmasına da izin vermeyin. Çünkü sizi bir santim bile iterlerse, bunu yapmaya devam edeceklerdir. Onlara *kimsenin size zarar veremeyeceğini* öğretin."

Cennetteki yedi dakikamızdan sonra Jase beni bir daha öpmedi ve bu konu hakkında hiç konuşmadık. Ama bazen... bazen, o mavi gözleri üzerimde yakalıyordum ve yakaladığımda...

Ben de ona

bakardım, o da

hiç başka tarafa

bakmazdı.

Bölüm 5

Jase

Ne halt ediyordum ben?

Bana sormana bile gerek yok, *ben* kendime soruyorum. *Ne halt ettim*
Ne ben?

yapıyo

rsun? Üçüncü

gün onun dairesindeydim. Yerler ve masa düzinelerce şarap şişesi, yastık ve boş prezervatif ambalajlarıyla dolu.

Evet, sıçmıştım.

Brooke karşımda, *lanet gömleğimin içinde* oturmuş, hayatımda tattığım en yağlı Çin yemeğinden bir çatal dolusu ağzına götürüyordu. Dudaklarını açtığında gözleri benimkilere dikildi; dili sarkan susamlı eriştelerden biri boyunca kaydı ve baştan çıkarıcı bir şekilde ağzına götürdü.

Evet, çok kötü durumdaydım. Brooke'la bir ilişki istemiyordum ama beni dinlemiyordu. Sanki söylediklerim umurunda değilmiş gibiydi. Benim gömleğimi giyyordu, işten sonra benimle dışarıdan yemek yiyordu ve dairenin etrafı cinsel kanıtlarla doluydu. Kesinlikle istemediğim bir ilişkiye benziyordu. Şimdi olmaz, onunla olmaz. Hayır, mahkemede geçerli olmaz. Haki pantolon giydirilip boynuma bir top ve zincir geçirilerek hayalarımına bağlanırdım.

Brooke çatalını yemeğimizin geldiği küçük karton kutuya geri fırlattı ve dört ayak üzerinde sürünerek yanıma geldi. "Orada otururken *çok* seksisin. Şimdi *başka* bir şey için acıktım," diye mırıldandı.

Ben kimdim ki hayır diyecektim, değil mi? Karnı *açtı, öylece* söyledi. Ben de azmıştım. Tekrar söylüyorum. Ben bir erkeğim ve rızası olan iki yetişkindik. Ne kadar berbat durumda olduğumu düşünmek istemedim. Bunun birlikte çalıştığım biri olduğunu düşünmek istemedim. Her zaman yemek yediğim yere sıçmamaya çalışmışımdır ama yemek bedavaysa ve o da kokuya aldırmıyorsa, siktir et. Ve yapacağım. Yine *siktir et*.

"Çok seksisin," diye mırıldandı, muhtemelen erotik bir tonda olduğunu *düşündüğü bir sesle*. Ama değildi. "Çok, *çok*, çok seksisin," diye tekrarladı. Evet, notu aldım; ben seksiyim. Harika. Şipşak *bir sevişme yapalım da buradan defolup gideyim*. Üç gündür eve gitmemiştim ve bana attığı *gelin bakışı* dediğim şey yüzünden kendimi biraz boğulmuş hissetmeye başlamıştım. Bilirsiniz işte. Bir kızla birkaç gece yattıktan sonra

Dairenizi küçük, kokulu mumlarla ve kişisel eşyalarıyla yeniden dekore ederken aynı zamanda zihninde bebeklerin isimlerini listeliyormuş gibi size bakıyor.

Şu *tampon pedlerden* bir kutu gibi. Kahretsin, doğru söylediğimi bile bilmiyorum.

Neden banyo dolabımdaki tıraş kremimin yanında *o şeylerden* bir kutuya ihtiyacım olsun ki? Ya da onun parıltılı dudak şişirici tüplerinden birine. Ve tüm bunlar vücudunuzun bir parçasını onun vücudunun bir parçasına soktuğunuz için mi? Kadınlar neden bunun onlarla *evlenmek* istediğimiz anlamına geldiğini düşünüyor?

Elleri çıplak göğsüme kaydı ve işaret parmağıyla dövmelelerinden birinin çizgilerini yavaşça takip etti. Bana yavaş, seksi bir gülümseme verip üstüme çıkarken vücudumdaki tüm kaslar alarma geçti. Parmağını tembelce göğsümün üzerine yazdırdığım iki isim arasında gezdirdi; gözleri gördükleri her şeyi sorguluyordu. Ağzını tenime doğru indirerek dilini iki ismin yolu boyunca nazıkçe gezdirdi.

Ellerim yumruk olup kalçalarımaya dayandı; vücudum gerginlikten kasılmış, ona anlatmaya hiç niyetim olmayan saçmalıkları sormasını bekliyordum. Asla.

"Dövmelerinizi hep merak etmişimdir," diye mırıldandı, tenimi yalayıp okşayarak. "Joey ve Charlie kim? Ağaç ve tavşan deliğiyle ilgili hikâye nedir?" diye sordu, dilini çizgilerin üzerinde gezdirerek.

Bu beni *hasta ediyordu*. Başka birinin dilinin üzerimde olması ve isimlerini *söylemesi*. *Gerginlik* kaslarımı büktü ve derimi gerdi, yumruklarım daha da sıkıldı.

Charlie. *Charlie*.

Çok boktan bir hikâyeydi. Koltuğun kenarına yaslandım ve kendi kendime kıkırdadım. Bu konuşma kavgaya çıkmasını bekliyordu. Kadınlar hakkında anlamadığım bir başka şey de bu. Siz bayanlar neden daha *önceki* kızları bilmek istiyorsunuz? Bu sizi mutlu etmeyecek, özellikle de size asla yaşayamayacağınız ilk büyük ilişkimizi açıkladığımızda. Asla.

Oraya gitmeyecektim.

Hızlı bir sikişe ve daha hızlı bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Başımı koltuğunun minderlerine yaslayarak yumruk yaptığım ellerimi gevşetip kot pantolonumun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Kendimi dışarı çektim, okşadım, sıktım; sonra serbest bıraktım.

"Konuşmak istemiyorum," dedim, parmaklarımı saçlarına doladım ve ağzını sikimin üzerine bastırmak için bir elimi ensesinde gezdirdim.

Brooke kısık bir iniltiyle beni sonuna kadar içine aldı ve ağzını tıkadı. Yavaş bir tempo tutturarak başını aşağı yukarı salladı ve dişlerini usulca bana geçirdi.

Dostum, daha hızlı ihtiyacım vardı. Peki dişler neydi? Kahretsin, diş yok. Hem de hiç.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Saçlarını kavrayışımı sıkılaştırdım, telleri parmaklarımın arasında döndürdüm-çekip ittim, hızını artırdım, onu derine bastırdım, ihtiyacım olan ritmi yakaladım.

Küçük bir iniltiyle ağzını benden çekti ve bana baktı. "Bana kim olduklarını söyle," diye fısıldadı, diliyle üzerimde daireler çiziyordu.

Çok itici. Kadınların oynamaya çalıştığı cinsel güç oyunlarından nefret ediyorum.

Kaşlarından biri kalktı. Eli şaftımın etrafına dolandı ve mükemmel bir baskıyla gerçeği benden işkenceyle öğrenmeye çalışmaya devam etti.

Dilini küçük bir kez daha döndürdü ve başını yana eğerken iki kaşı da yukarı kalktı.

Brooke cevabımı bekliyordu. O kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu, vahşi, seksi saçları sevimli yüzünü çerçeveliyordu ve gerçek boyutlu bir Barbie bebeğe benziyordu. Her erkek böyle bir kadınla bir gece geçirmek için muhtemelen sol taşağını keserdi ve ona geçmişimle ilgili bir şey söylemek aptallık olurdu. Bu yüzden her zamanki gibi düşüncelerimi kendime sakladım. Erkekliğimi tek parça halinde seviyordum ve o anda ağzında olduğu için, Charlie hakkında konuşmaya başlarsam onu ısıırıp koparabileceğini hissediyordum.

Ve ben onun ağzındayken bana böyle şeyler sorarak ne *halt* düşünüyordu? Cevapları ağzımdan höpürdeterek alabileceğini mi sanıyordu?

Dilini aşağıdan yukarıya doğru uzun bir hareketle kaydırды, "Söyle bana, Delaney. Yoksa durmamı mı istiyorsun?" diye alay etti.

Ama bu saçmalığı düşünmek istemedim.

Unutmaya çalıştım. Her şeyin nasıl olduğunu, tüm o lanet Charlie-Joey-hayatımı-sikti-durumunun nasıl geliştiğini unutmaya çalıştım. Her şeyi nasıl geri getirmeye çalıştığımı ama hiçbir şeyi geri getiremediğimi.

Hiçbir şey yapamadım.

Bu yüzden her şey hakkındaki düşüncelerimi hep kafamın içinde tuttum. Artık onlara ses vermiyordum; bu sadece boşa harcanan bir çabaydı.

Her şeyi geri almaya çalışmayı bıraktım. Her şeyi.

Herkes.

Gitmişti.

Bazen çalışırken kalabalığın arasında uzun, ipeksi kestane rengi saçları olan bir kadın gördüğümde vücudum donup kalıyor ve onun Charlie olmadığından emin olana kadar ona bakıyorum.

O asla Charlie değildir.

Kimsenin saçları tarçın rengine değildi; kimse sigarasını Charlie gibi tutmuyordu. Kimsenin göğsünde sıkıca tuttuğu bir kitap yoktu ve kimsenin gülüşü onunki gibi değildi. *Ve* hiç kimse bana Charlie'nin baktığı gibi bakmadı.

Yıllar geçmişti ve hiç kimse Charlie gibi olmaya yaklaşamamıştı. Joey ise bambaşka bir seviyedeydi.

"Cidden bana onlardan bahsetmeyecek misin?" Brooke eğilerek sordu

Geri.

"Söyleyecek bir şey yok," dedim yerden kalkıp yürüdükten sonra. geriye doğru küçük bir bakışla uzaklaştı.

Ağzı hâlâ açıktı; sikim onu öylece asılı bıraktı.

Kendimi pantolonumun içine soktum ve düğmelerimi ilikledim.

Toplam kayıp

Tahta.

Şimdi, benim hakkımda A sınıfı bir pislikmişim gibi düşünme, ben gerçekten değil. Brooke'a pislik gibi davranmaya çalışmıyordum ama ben zorla bir boka sokulacak türden bir adam değilim. Oyunlardan hoşlanmam ve o benimle oyun oynamaya çalıştı. Az önce ne yaptığını gördün.

Neden ona söylemedim ki? Tabii ki bunu soracaksın.

Hayatımda yeniden yaşamak istemediğim bazı şeyler var. Onları tekrar hissetmek ya da hayatımın en kötü ve en zor kısımlarını bir başkasının bilmesini istemiyorum. Erkekler bir şeyi ölümüne konuşmak istemezler. Ve eğer biz erkekler yaşadıklarımız hakkında konuşacaksak, bunu kendi seçtiğimiz biriyle yaparız, bizi buna zorlayan biriyle değil. Brooke'a söylemek istemedim.

Onunla bu kadar yakın olmak istemedim. Ona o kadar yakın olmazdım.

Bir ay kadar önce bir gece iş çıkışı bir şeyler içmek için ilk kez buluştuğumuzda Brooke'a her şeyi açık açık söyledim. Ona açık açık tek eşli bir ilişki istemediğimi söyledim. Etrafta dolaşan bir adam olduğumdan değil, çünkü gerçekle yüzleşelim; her gece yatağıma atlayan bir sürü farklı güzel kadını yok. Bu hiç gerçekçi değil. Bu saçmalıklar sadece filmlerde ve kız pornolarında olur, gerçek hayatta olmaz. Ve kabul edelim, ben normal bir adamım. Benim bir sorunum yok ama özel biri de değilim. Ben bir oyuncu değilim. Cebimden para çıkmıyor. Bir rock yıldızı, film yıldızı, kesici, içici, uyuşturucu kullanıcısı, bipolar, kart taşıyan erkek-fahişe kulübü üyesi ya da şu anda trend olan başka bir şey değilim. Peki bu şeyler ne için trend oluyor? Ben sadece zihinsel veya duygusal sorunları olmayan bir şehir polisiyim; hayatın pisliğini ilk elden görüyorum, her gün çalışıyorum ve bu pisliği eve götürmemek için çok uğraşıyorum.

Brooke ve benim bir anlaşmamız vardı. Bu kız kıza konuşmalar ve birbirimizin derin, karanlık sırlarını öğrenmek anlaşmanın bir parçası değildi. Brooke'u yaklaşık dört yıl önce işe girdiğinden beri tanıyorum; her zaman seri flört eden biriydi. Birlikte olduğu en az üç erkek daha tanıyorum ve onları asla ona karşı kullanmadım.

Brooke sürünerek ayağa kalktı ve peşimden koştu. "Tamam, tamam, özür dilerim Delaney," dedi ve belimden çekerek kollarını bana doladı. Evet, ben de bu saçmalıktan hoşlanmamıştım. "Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum. Sadece bana kim olduklarını söyle."

"Ne oluyor *Brooke-Lyn*? Hayatımı kişisel olarak sorgulamayı bırak. Beni boğuyorsun."

Uzun, bronz bacaklarıyla önüme geçti, yumruğunu kalçasına dayadı, giydiği tişörtün etekleri kalçalarına kadar uzanıyordu. "Sadece birkaç haftadır birlikteyiz ve ben senin..."

"Ne? Değişmek mi?" diye sordum.

"Şey... biraz, belki..." diye mırıldandı, yerdeki bir şeye bakarak.

"New York'un kadın nüfusunun nesi var? Bende YANLIŞ bir şey yok. Olduğum kişiyi seviyorum ve değişmek istemiyorum."

"Keşke, bilirsin, belki konuşabilsek ya da..."

"Benden ne duymak istiyorsun? Birdenbire psikiyatristim olmak ve berbat çocukluğum hakkında ağlamamı dinlemek istiyorsun."

Arkadaşlar. Sırada ne var? Yurtdışına gittiğimde nasıl olduğunu mu soracaksınız? Ceset sayımı mı istiyorsun?" Yüzüne doğru yaklaştım. "Bende daha fazlasını aramayı bırak, sana başka bir şey veremeyeceğimi söylüyorum."

"Yapamayacağın için değil. Sorun YAPMAYACAK OLMAN!" diye bağırdı agresif bir şekilde.

"Doğru, çünkü *istemiyorum*," dedim sakince.

"Pekala, Dedektif Dickhead, neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum!"

"Bu ikimiz için de geçerli."

Brooke kaşlarını çatarak önümde volta atmaya başladı ve daireden çıkışımı engelledi. Evet, bu da bir oyun değil, değil mi?

Ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım.

Daha hızlı volta atmaya başladı, daha da tedirginleşti. Sonra -işte en sevdiğim kısım- bana doğru koştu ve iki eliyle beni sertçe göğsüme doğru itti.

Merak etmeyin, bir kadına karşılık verecek küçük bir serseri değilim; orada öylece durdum ve öfkesini çıkarmasına izin verdim. Bir süre sonra itiraf etmeliyim ki bu beni biraz kızdırdı ama onu durduracak cesareti kendimde bulamadım.

"Sen!" diye bağırdı ve beni son bir kez daha itti. "Göbek adımı bile bilmiyorsun. En sevdiğim yemeği, rengi ya da filmi bile bilmiyorsun. Ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, aletin ne kadar büyük olduğu dışında!"

Evet, şimdi. BIG dediğini duydun, değil mi? *Sadece emin olmak istedim.*

"Göbek adın ve *en sevdiğin renk*? Bunların sikişmekle ne alakası var? Çünkü yaptığımız tek şey bu. Ve bana büyüklük taslama Brooke, benim hakkımda bir bok bilmiyorsun. Ben de senin hakkında bir bok bilmiyorum, çünkü ikimiz de bunun sadece sikişmek olacağı konusunda anlaşmıştık."

"Tanrım, Delaney. Kalbini kıran her kimse, ondan sonraki tüm kadınlar için seni mahvetti, ha? Neden korkuyorsun?"

"Çoğunlukla palyaçolar."

"Ne?"

"Evet, palyaçolar beni biraz korkutuyor."

"Sen tanıdığım en büyük pisliksin!" diye bağırdı.

"O zaman kesinlikle benimle daha fazla vakit kaybetmemelisin."

"Senin her şeye bir cevabın var! Benimle bir dakika ciddi bir şekilde konuşabilir misin? Siktir, Delaney." Sonra alçak bir fısıltıyla ekledi, "Sanırım sana aşığım."

Tamam, bu ifade beni biraz hazırlıksız yakaladı, özellikle de gözünün altından bir damla yaşı siler gibi baktığında.

Ve küçük bir an için, çok küçük bir an için, söylediklerini düşündüm. Sonra yüz ifadesini dikkatle izledim; meydan okuyan bir duruş, eli kalçasında, diğer eli gözyaşı taklidi yapıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş ve yüzünde cüretkâr bir sırıtma. Yaşamak için insanları okuyordum ve o kışından yalan söylüyordu. Bu aşk değil. Ben aşk gördüm. Ve eğer Brooke'un aşk sandığı şey buysa, ondan hiçbir şey istemiyordum.

"Brooke, beş dakika önce benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söyledin. Beni tanımadan nasıl beni sevdiğini söyleyebilirsin?"

"Delaney..."

"Bana ilk adımla bile hitap etmiyorsun." "Jase..."

"Sana karımdan ve çocuklarımdan bahsetmeyi unuttum mu? Sorun değil; uçuşumdan da bahsetmedim, değil mi?" Sinirlenerek söyledim.

"Şaka yapıyor olsan iyi edersin!"

"Mesele şu ki Brooke, bilmiyorsun. *Beni* tanımiyorsun; bu yüzden beni sevdiğini söyleme. Eğer bu şekilde devam etmek istemiyorsan, sorun değil. Ama Brooke, sana başka bir şey önermiyorum. Yapamam."

"Jase, burada durmuş önünde ağlıyorum. Seni tanımak istiyorum. daha iyi."

"Hayır. Benim önümde ağlıyormuş gibi yapıyorsun ve ben sana ağlamayacağımı söyledim. başka bir şey önermem. Karar sizin."

"Başka biriyle mi yatacaksın?"

"İşte çılgınlık geliyor," diye mırıldandım, botlarımı kaptım ve ayaklarımı içine soktum. Kendi lanet elim, son birkaç yılda yaşadığım her şeyden daha iyi bir ilişki kurmamı sağladı. Görünüşe göre bundan sonra her gece onunla takılacağım.

"Peki, tamam. Aptal dövmeleri sorduğum için özür dilerim." Derin bir nefes aldı ve ellerini nazıkçe göğsümün üzerine koydu. "Sadece belki bir gün konuşup yaklaşabileceğimizi bilmek istiyorum, belki... Bilmiyorum."

"Her neyse, Brooke. Gitmem gerek."

"Benden daha iyi birini bulabileceğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı ben kapıdan çıkarken.

"Hayır, Brooke. Hiçbir şey ya da hiç kimseyi aramıyorum," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Doğrusu da buydu, çünkü son birkaç yıldır Charlotte Stone'u Google'da aradım ve onu hiç bulamadım, ben de aramayı bıraktım. Her arama boş çıktı, sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Polis olmak filmlerdeki gibi değildir. Birinin adını yazıp yerini bulamazsınız. Bir davanın parçası olmadığı sürece bir ismi departmanın bilgisayarlarında aratmaya izniniz yok. Ayrıca, eğer hiç suç işlemediyse, adı suç veritabanlarımızda çıkmaz.

Keşke anılar da onunla birlikte gidebilseydi, çünkü onu hâlâ gözümün önünde görebiliyorum.

Tam olarak kaç yaşında olduğumuzu hatırlamıyorum, belki on üç, bilmiyorum... Sekizinci sınıfın ikinci ya da üçüncü haftası olduğunu ve Onur Edebiyatı dersinin arka sıralarında oturduğumuzu hatırlıyorum. "Jase? Jase..." Bayan Kaplan masasının önünden seslendi.

Onu duymamış gibi davrandım. Charlie'nin arkasına bakmakla ve hayal kurmakla meşguldüm. Her tarafı kıvrımlıydı. Arkasından bile göğüslerinin kabarıklığını, kalçalarının kıvrımını ve boynunun eğimini görebiliyordum... Orada oturup *Romeo ve Juliet*'i okurken muhtemelen kafasından geçen çılgın düşünceleri bile anlayabiliyordum. Muhtemelen o lanet oyunu binlerce kez okumuştum.

Tüm o *güzel çılgınlık* kafasının içinde oturuyordu. Gözlükleri uzun, ipeksi, kırmızımsı kahverengi saçlarının tepesinden geriye doğru çekilmişti ve üzerinde eski Metallica marka, kap kollu tişörtü vardı. Benim küçük kitap kurdum.

Kaplan hanım yine de pes etmedi; uzun cetvelli işkence aletlerinden biriyle masasının tepesine vurmaya başladı ve bir yandan da "Jase Delaney! Adını söylediğimi duyduğunu biliyorum!"

Başımı kaldırdım ve ona küçük bir göz kırptım. Tabii ki onun ölüm perisi çılgınlığını duyabiliyordum; sokağın karşısındaki mezarlıktaki lanet cesetler onu duymamak için çürüyen kulaklarını çürüyen elleriyle kapatıyorlardı.

"Özür dilerim, Bayan Kaplan. Soru neydi?"

"Bay Delaney, bu büyüklükte bir aşk hikâyesinin bu kadar çabuk gerçekleşebileceğine inanıyor musunuz diye sordum?" diye cıvıladı.

Charlie başını çevirdi ve bana gülümsedi. *Adamım, o çok Güzel.*

"Hayır," diye cevap verdim.

Bayan Kaplan sırtını masasına yasladı ve parmak eklemlerini tahtaya vurdu, "Lütfen bu konudaki duygularınızı açıklayın Bay Delaney."

Uzun bir nefes çektim ve Charlie beni izlemek için vücudunu daha fazla çevirdi.

"Ben bu oyunu bir *aşk* hikayesi olarak görmüyorum. Belki bir şehvet hikayesi ama aşk değil. Yani *hadi ama*; üç gün sürüyor! On üç yaşında bir kız ile on yedi yaşında bir erkeğin üç günlük ilişkisi. Bu şehvet ve yasal tecavüz. *Ve adam* başlangıçta başka bir kıza çakıyordu ya da kız rahibe olmaya karar vermeden önce ona çakmak istiyordu. Ama o konuya hiç girmeyeyim bile," diye şaka yaptım. "Bize bunun yoğun olması gerektiğini ve Shakespeare'in olan biten her şeyi sadece birkaç güne sıkıştırarak her olaya ağır bir önem kattığını açıkladığınızda anlıyorum Bayan Kaplan. Evet, her şeyin kontrolden çıktığını göstermeye yardımcı oluyor; duyguların baskısını artırıyor. Ama bu gerçek değil, hiç de inandırıcı değil. İki çocuk birlikte olmak istediği için altı kişi ölüyor ve..."

"Bay Delaney!"

Söylenmeyi bıraktım ama Bayan Kaplan'ı görmezden geldim ve Charlie'nin koltuğunda gülüşünü izledim. *Romeo ve Juliet* hakkında sürekli bu tartışmayı yapardık. "Evet. Evet. Evet, biliyorum. Dekanın odasına gitmemi ister misin?"

"Hayır, Bay Delaney. Ama duygularınızı bir kağıda yazmanızı ve not vermem için bana teslim etmenizi istiyorum."

Orospu çocuğu.

"Evet, hemen halledeceğim," diye sııttım.

Ama yorgundum ve tek bir kelime bile yazmadım ve tek yapmak istediğim Charlie'yi izlemektir.

O hafta üçüncü gece ıslak rüyalar görüyordum ve hepsinin başrolünde en iyi arkadaşım Charlie vardı. Ona sonsuza dek aşık olduğumu bildiğini bile sanmıyordum. Üç günden çok daha uzun olduğu kesin. Neden ya da nasıl olduğunu tam olarak hatırlamıyorum, sadece onu sevdiğimi keşfettiğim zamanı hatırlıyorum. Bir gün, o eski ağaç evin çatısında onu izliyordum ve yeşil gözlerinin parladığını, vücudunu döndürdüğünü, yaz güneşinde güldüğünü ve döndüğünü hatırlıyorum. O gün, hayatımda onsuz asla yaşamak istemediğimi anladım.

...bir arkadaştan daha fazlası olduğunu.

...dudaklarını öpen kişi olmak istediğimi söyledim.

...günlüğünde yazdığı.

...başı sıkıştığında koştugu kişi.

Kahretsin, sanırım sadece dördüncü sınıftaydık.

Her neyse, Charlie sınıfın önündeyken benim gibi bir adam nasıl konsantre olabilirdi ki? Hiçbir yolu yoktu.

Ondan başka hiçbir şeye konsantre olmama imkan yoktu; o benim için dünyaydı.

Okuldan hemen sonra Joey ve ben basket atarken Charlie çimlerin üzerinde oturur ve kafasını bir kitaba gömerdi. Yanında bir yığın kitap vardı ve arada sırada atkuyruğunun içine sıkıştırdığı kurşun kalemi saçlarından çıkarır ve daha sonra bize anlatacağı şeylerin altını çizerdi. Kelimelerin ne söylediği hiç umurumda değildi ama Charlie'nin bana okuyan sesini dinlemekten daha iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ona hiçbir şey söylemedim, sadece dinledim. Sanırım bu yüzden *Romeo ve Juliet* hakkında saçma sapan şeyler bilip AP edebiyat dersine girdim.

Hep Charlie'yi dinlerdim. Üzerimde garip bir büyüsü vardı ve bunun çaresini asla bulamadım. Bulmak da istemedim.

Dördüncü sınıftayken, üçümüz hızlı arkadaş olurduk, okuldan hemen sonra şekerçi dükkânına yürürdük ve her gün kasaya gelmeden önce cebime ne bulursam atar ve çıkardım. Ben de hiç yakalanmazdım ama Charlie bu konuda çok gürültü çıkarırdı. Charlie'nin neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda her zaman ciddi kuralları vardı. O her zaman doğru olanı yapardı. Bense hep yanlış yönü seçerdim. Ama bizim için üç şekerleme aldığım son seferdeki yüzü hala gözlerimin önünde; orada durmuş, yeşil gözleri parlıyor, kollarını kavuşturmuş ve dükkandan çıkmama izin vermiyordu.

"Sen bundan daha iyisin, Jase Delaney," dedi. "Babanı haklı çıkarmaya çalışmayı bırak. Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlardan birisin... Ama bunu bir daha yaparsan seni polise ihbar ederim! Ve seni hapishanede de ziyaret etmeyeceğim."

Hatta beni oturttu ve bana hırsızlık yapan bir çocuk ve onunla birlikte suçla savaşmaya yardım etmek için hırsızlık yapmayı bırakmasını sağlayan bir süper kahraman hakkında bir kitap okudu. Hayatımda duyduğum en harika hikâyeydi ve Charlie ilk kez Joey ve bana bir hikâye okumuştı. O zamanlar süper kahraman olmak gerçekten ilgimi çekiyordu, özellikle de bana baktığında

O gözlerle, sanki gerçekten öyle olabileceğimi düşünmüş gibi. *Beni o yaptı.*

olabileceğime inanıyorum.

Daha iyi bir çocuk olmak istememi sağladı. Kendimi yenilmez hissettirdi. Bana her şeyi yapabileceğimi, her şey olabileceğimi hissettirdi. Kendimi güçlü, kuvvetli, komik, cesur ve *normal* hissettirdi. Bana *hissettirdi.*

O kitaplarla beni maceralara sürüklerdi.

Beni öldürdü.

Ve beni geri getirdi. Ama

Charlie'yi tanımak benim

en iyi maceramdı... Ta ki

öyle olmayana kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Charlie

Bir kutu çikolata kaplı çubuk kraker, iki düzine beyaz çikolataya batırılmış çilek ve beş kiloluk bir kutu pahalı, çökmekte olan, sütlü çikolatalı çıtır cevizli *şeyleri* yememek için kendimle konuşmak zorunda kaldım. Çünkü *bunlar* ve iki düzine kırmızı gül, Bren'in onu *affetmem* ve berbat uyuşturucu partisini *unutmam* için bana alması gerektiğini düşündüğü şeylerdi. Çünkü *bu* saçmalıklar onunla kalmak istememe neden olacaktı.

Çok mu aptalsın?

Solan çiçeklerin ve çikolata kaplı ıvır zıvırın önüne oturdum ve kafamda önceki geceyi gözden geçirdim.

Kapanıştan bir saat önce, Bren elinde aptalca hediyelerle dükkâna daldı, kokainmanlara hiç benzemiyordu ve her şeyiyle bir zamanlar olduğu güzel GQ erkeğine benziyordu. Kızlarla ben onu görmezden geldik ve caddenin karşısındaki boş dükkânda başka bir iş yeri açma konusundaki *derin* ve *anlamlı* tartışmamıza devam ettik. Violet terk edilen aşıklar için bir intikam dükkânı istiyordu, Hazel ise burayı satın alıp tokat ve gıdıklama türünde bir bar yapmamızın en iyisi olacağını düşünüyordu. Ben mi? Ben dondurmacı olmasını istiyordum. "O Buna Değmez Vanilyalı" ve "Anında-Kayıssız Orgazm Çikolatası" gibi tüm tatlar için özel isimlerin olduğu eski moda dondurmacılardan biri, hatta belki bir de "Küçük Penisli Antep Fıstığı".

Bren kahkahalarımızı bölerek, "Ve siz kızlar hep biz erkeklerin kötü olduğunu söylersiniz..." dedi.

"Hayır, Bren. Biz genelde sizin danganak olduğunuzu söyleriz," diye tersledim. "Kahretsin," diye fısıldadı Bren, beti benzi atmıştı. "Sage, *lütfen* içeri gel ve konuş benimle."

Biliyorum! Cezalandırılmaktan hoşlanan biriyim; kollarındaki tüm ıvır zıvırı dengelerken beni arka stüdyoma götürmesine izin verdim.

Suçluluk duygusuyla dolu hapisten kurtulma hediyelerini masalarımın birinin üzerine koydu ve yavaşça önüme doğru yürüdü, "Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin. Özür dilememe izin vermedin. Sen..."

"Kes şunu. Bunu *benim* ne yapıp yapmadığımla ilgili hale getirmeyelim. Bunu düzeltmenin tek yolu gidip yardım alman, Bren. Eğer gitmezsen, sana daha önce de söylediğim gibi, biz diye bir şey kalmaz.

Lanet olsun, Bren. Zaten şu anda *biz diye* bir şey yok."

"Kahretsin, Sage. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Ne eşyası?" Soru karşısında gerilmesini izledim.

"Bu kadar o zaman. Benden bu kadar. Ya bu saçmalığı kabul edersin ya da ben çeker giderim." Yüzümü başka yöne çevirdim ve kapıya doğru ilerledim.

Beni nazıkçe kucakladı ve yüzünü boynuma gömdü. "Söz veriyorum, bir daha böyle şeyler yapmayacağım, özellikle de seni korkutuyorsa. Sadece birkaç kez yaptım, yemin ederim. Benim bir sorunum yok; olmasına da *gerek yok*, tamam mı?" Başını arkaya yaslayarak gözlerimin içine baktı, "Sage, seni televizyona çıkarmaya ve burayı meşhur etmeye çalışmak beni gerçekten strese sokuyor. *Forever Inked'in* yapımcıları önümüzdeki hafta buraya gelip burayı inceleyecekler..."

"Ama benim istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun. Bunların hiç birini kabul etmedim. Sana buranın dandik bir reality şova dönüşmesini istemediğimi söylemiştim." "Sage, burası bir dövme salonu.

Güzel sanatlar müzesi değil ve sen de kendini beğenmiş bir sanat tarihi profesörü, o yüzden gerçeklerle yüzleş. Çok seksisin, bebeğim. Sen ve ben, bir reality şova aitiz. Ne kadar paradan bahsettiğimizi biliyor musun, Sage?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Demek profesör olarak başarılı olamayacağımı düşünüyorsun, ha?"

"Şuna bir ara ver, tamam mı? Seni tanıyorum. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz; sen çok vahşisin, Sage. Ait olduğun yerde, benimle kal. Eskiden birlikte çok eğlenirdik," diye fısıldadı, hâlâ bana sıkıca tutunmaya çalışıyordu.

"Evet, şey. Ben çok büyüdüm."

Parmak uçları çeneme dokundu ve çenemi kendisine doğru kaldırdı. "Eskiden partinin neşesi olan kız nerede, ha? Benim kızım nerede? Eskiden o küçük etekleri giyer, bütün gece benimle dışarıda kalır, masanın altında bütün arkadaşlarımı içer ve sabaha kadar bana sertçe binerdin. O tatlı amını tıraş ederdin ama artık *onu* bile yapmıyorsun. Artık büyüdün ve eğlenceye ayıracak vaktin yok."

Panik hızla bedenimi kapladı. *Az önce bana ne demişti?* Kollarının arasından sıyrılırken sırtım sertçe duvara çarptı. "Bren, eğer beni en kıllı halimle idare edemiyorsan, o zaman tatlım, ağdalı halimi hak etmiyorsun." Cidden artık *bunu* yapmak istemiyordum.

Bren öne doğru ilerledi ve yüzümü ellerinin arasına aldı; sert ve katı duruyordu ve bana çok kolay kırılabilir gibi görünüyordu. Aramızda

kaybolan dostluk için çok üzüldüm. Bileklerini kavradım ve yavaşça

ellerini yanaklarımdan itti. "Bren, tekrar o dağılmış, ağzı bozuk, incinmiş çocuk olmak istemiyorum. O şekildeydin çünkü *kaybolmuştum*." Geri çekildim, başımı salladım ve aramızda boşluk yaratmaya çalıştım. "Hayatıma devam ettim, saçmalıkları geride bıraktım ve yirmi yaşımıdayken çok önemli olan şeyler değişti ve yirmi dört yaşında o kadar da önemli değiller. Bren, sana verebileceklerim için değil, kendim olduğum için baş tacı edilmek istiyorum. İkimiz de birlikte mutlu görünmüyoruz," diye iç geçirdim ve enseme ovuşturdum. "Umutsuz bir romantik olduğumu düşündüğünü biliyorum ama ben daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını hak ediyorum."

Elleri anında tekrar yüzümü kavradı. Ama bu sefer elleri daha sıkı ve nefesi daha kısıydı. "İşte yine başladın, okuduğun o aptal aşk romanlarının kurgusal dünyalarında yaşıyorsun. Hayali düklerle, doğaüstü rock yıldızı meleklerle ve kurgusal kusmuklarla karşılaştırılmaktan bıktım. Sana aşığım, Sage. Bir gün evleneceğiz. Bu dükkânı televizyona koyacağız ve krallar gibi yaşayacağız. Sözlerimi unutma, bebeğim."

"Vay anasını, bana bunu söylediğin için suratını tokatlamak istiyorum. Brendan Gage Laux, benim kitaplarımda senin tüm vücudunda olduğundan daha fazla içerik var. Bazen beni hasta ediyorsun. Arkadaşım Bren'e ne oldu? Bunun olacağını bilseydim, yapmazdım..." Artık konuşmak istemiyordum. O anda beynim belli bir sıralama olmaksızın iki farklı eylemde bulunmayı planladı. Birincisi, Auburn'ün avukatını dükkân hakkında aramaktı. Bren'in benimle olan mülkiyet bağını bilmem gerekiyordu çünkü bu ilişkiden kurtulmam gerekiyordu. İkincisi ise, beni iyi hissettirmenin tam olarak doğru yolunu bilen bir grup meçhul kitap erkek arkadaşı arasında bir tıklama fahişeliği yapmaktı.

"Benden vazgeçme, Sage. Sana ihtiyacım var." Gözleri perili görünüyordu ama kalbim artık umursamıyordu. Belki de hiç umursamadı.

Cebimdeki telefonum cızırdadı ve Bren merakla açıp mesajı okurken beni izledi.

Yarın büyük gün mü? Seni düşünüyorum.

Başparmağımı ekrana sürttüm. Tanrım, Bren'den ayrılmak istemem ya da dükkândan ayrılmam umurumda bile değilken, özel mesajlarımdan birini aldığımda içimin burkulması ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atması benim hakkımda ne kadar şey söylüyordu?

"Kimdi o?" Bren huysuzca sordu.

Canın cehenneme, Bren. Bilmeye hiç hakkın olmadı. "Oh, sadece Goldilocks. Hırsızlıktan *tekrar* tutuklandı. Aptal çocuk."

"Ben ciddiym," dedi.

"Güzel. Ulusal çocuk kitapları tugayıydı; Waldo'yu yeni buldular."

"*Neyin var* senin? Başka bir adam mı?"

"Gerçek mi? Beyaz Atlı Prens az önce bana mesaj attı." Kapıya doğru yürüdüm ve ona dönüp baktım. "Ve cam ayakkabımı geri hak ettiğimi düşünüyor... Telefonum ve mesajlarım hakkında endişelenme. Sadece kendine yardım etmek için biraz zaman harca, Bren. Sonra, işleri yoluna koyup koyamayacağımıza bakarız."

Kapıdan içeri girdim, onu orada öylece suskun bıraktım ve çikolata kaplı suçluluk duygusunu da yanımda götürdüğümünden emin oldum.

Arka merdivenlerden tek başıma daireme çıktığımda saat dokuz olmuştu ve sinirden titriyordum. Beni geren Bren'le olan durum değildi; ertesi gün ne yapacağım ile ilgili gerçektir. Bren'in hiçbir fikri yoktu. Benim boş konuştuğumu sanıyordu ama aslında New York'un en prestijli sanat okullarından biri olan The School of Visual Arts'ta ilk sanat tarihi dersimi verecektim.

İlk dersim öğleden sonra saat birde başladı. Fakültede o dönem iki ders vermem planlanmıştı. Birincisi, dövme tarihi üzerine bir ders, ikincisi ise teori ve tasarım üzerine bir stüdyo dersi idi. Korkudan *ödümün* patladığını söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Kendimi ortaya koyup başarısız olmak istemiyordum; yıllar önce o ateş böcekleri gibi parlamak ve gökyüzünü aydınlatmak istiyordum. Lanet olası kanatlarım çok uzun zamandır kırıldı. Yeniden uçmayı öğrenmem gerekiyordu.

Ertesi sabah, acı verici bir şekilde zor olan kahvaltıda çikolataya batırılmış tüm güzellikleri atlayarak dükkândan stüdyoma koştum. Üzerimde hala uyuduğum küçük atlet ve erkek şortu vardı, kum torbama saldırdım ve eldivenlerimle bile uğraşmadan vurabildiğim kadar sert vurmaya başladım. Dükkânda başka birinin olup olmaması umurumda değildi. O torbayı parçalamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Çıplak yumruklarım ile çantaya vururken kör edici bir öfke beni ele geçirdi. Görünmez saldırganları (şeytanlarımı) engellemek için sallanıp dururken yumruklarım kalın tuvale hızlı ve güçlü bir şekilde çarpıyordu. En az bir saat boyunca dövüştüm. Kaslarım ağrımadan önce gerildi ve parmak eklemlerimin derisi

Teslimiyet içinde yere düşene kadar yandı ve kanadı. Öfkeden yaşaran gözlerimi tavana diktim ve nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalıştım. Öfke bedenimden çekilip gözeneklerimden ter ve gözyaşı olarak sızana kadar yerde kaldım.

Ayağa kalkıp gürültüyle daireme geri döndüğümde tenimden kalın ter damlaları damlıyordu. Evdeki tüm çikolataları yememek için tüm gücümü harcadım. Her şeyi çöpe attım ve telefonumu alıp kişi listeme göz attım.

Orada mısın?

Her zaman senin için buradayım.

Bugün için çok korkuyorum.

Konuşmak ister misin?

C: Hayır sadece mesaj. Bu

daha kolay. J: Evet, senin

için.

C:!!!

İyi. Okulu kırıp Rockaway Sahili'ne gittiğimiz ilk günü hatırlıyor musun?

C: Evet.

Okyanustan korkuyordun.

C: Lanet okyanusta sümüksü yosunlar ve jöle-effing-stingy-balıklar var. Senin

Nokta

mı? Elini tuttuğumu hissediyor musun? Sadece zıpla.

Aman Tanrım.

Her şeyi daha iyi hale getirebilmesi beni her zaman öldürmüştür. O benim için her şeyi daha iyi hale getirdi. Daha kolay. Daha basit. *Yapmaya değer.* Benim değerimi hiç sorgulamadı.

Sadece atla.

Tanrım, keşke atlayabilseydim. Sanki hiç kötü bir şey olmamış gibi atlayıp yine tam önüne inmeyi.

∞

On dört yaşındayken lisenin ne kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Joey, Jase ve benim için lise koca, kıllı bir geyik kıcı gibiydi. Belki yaşadığımız yerden ya da gittiğimiz liseden kaynaklanıyordu ama kitaplarda okuduğunuz o harika zamanlara hiç benzemiyordu.

Dante'nin Cehennem'in sekizinci halkası gibiydi; lisenin olması gerektiğini okuduğum her şeyin tam bir sahtekarlığı ve kopyasıydı.

New York'taki John Adams Lisesi'ne gittik. Oraya gitmek için halk otobüsüne bindik ve sonra kelimenin tam anlamıyla kendimizi kliması OLMAYAN aşırı kalabalık bir okula sıkıştırdık. *Bunun ne kadar korkunç kokabileceğini anlıyor musunuz?* Hayır, anladığınızı sanmıyorum.

Ders kitaplarımız otuz yaşın üzerindeydi ve kafeteryadaki yemekler de öyle. Yaklaşık 3.200 hormonlu, terli gençten oluşan öğrenci nüfusunun tamamı, okulun ön lobisine girebilmek için her gün metal dedektörlerden geçmek zorundaydı. Her on dakikada bir, öğrenciler sırada beklerken rastgele üstleri aranırdı. Eğlenceliydi. Güzel zamanlardı, benden söylemesi.

Belki lisenin baskıcılığından, belki de evde başıma gelenlerden, ama birinci sınıfta tam anlamıyla bir felakettim. Tamam, kapa çeneni, tüm lise kariyerim. Hepimiz neşeli küçük amigolar olamayız, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, okulunda amigo kızların olduğunu bile sanmıyorum. Fen, matematik ve tarih dışında pek bir şey yoktu. Sanat programı bile eksikti. Sanat, orada bulunduğunuz dört yıl boyunca sadece bir kez almanız gereken seçmeli bir dersti ve kırık boya kalemleriyle çizim yapmaktan ve sınıfta dedikodu yapmaktan ibaretti.

Dokuzuncu sınıfımız başlamadan önceki o yazı Jase, babasının boğazına tıktığı bir tür "Çocuğumu Avukat Yapacağım" kampında geçirmek zorunda kalmıştı. Joey ve ben onu dört hafta boyunca görmemiştik ve Jase'den ciddi anlamda soğumuştuk. Ve o yaz, Jase'in babası tüylerimi ürpertti. Ağaç evin çatısında her güneşlendiğimde, onu beni izlerken yakalıyordum. Hatta bir keresinde Joey ve ben onu bir dürbünle yakaladık. Jase'e hiç söylemedik; babasından daha fazla nefret etmesini istemedim. Joey ve ben ondan yeterince nefret ediyorduk zaten. Jase etrafta olmadığına, babasının korkunç ölüm şekilleriyle ilgili korkunç hikayeler uydururduk. Tabii ki bu tür hikâyeleri Jase'in yanında asla anlatmazdık. Onun babasıydı. Jase ondan ne kadar nefret ederse etsin, onunla aynı fikirde olmamız doğru değildi. Öyle olsa bile. Hem de çok.

Joey ve ben o yaz çoğunlukla ağaç evde saklanıp Jase'in eve gelmesini bekledik. Sadece Joey ve ben varken her şey her zaman eğlenceliydi, ama Jase etrafta olduğunda her şey daha zengin ve dolu görünüyordu.

O yazın sonu geldiğinde, bana eve bir göbekli domuz getirdi. Dünyada kim en iyi arkadaşlarından birinden göbekli domuz alır ki? *Benden*. İşte o! Jase güya onu bir çiftlikten kurtarmıştı. O zamanlar tek düşündüğüm *Charlotte'un Ağı'na* ne kadar benzediği idi.

Joey mi? Kirli bir dergisi var. Ben de aval aval bakıp salyalarımı akıttım. Çoğunlukla kıkırdayarak kendimi kırmızı suratlı bir çılgınlığa sürükledim. O gecelerin ilerleyen saatlerinde, oğlanlar çoktan gittikten sonra, *Judy Blume'un Deenie'de* bana öğrettiği vücudumdaki o küçük özel noktaya boynuzlu bir köpek gibi dokundum. Beni yargılamamanız gerektiğini tekrar hatırlatmama gerek var mı? Çünkü cidden, elin oraya uzanmasının bir nedeni var ve bu iyi de bir neden.

Her neyse, domuzuma Bacon N. Eggs adını verdim ve onu eve getirdiğimde annem sarhoş bir kamyon şoförü gibi küfretti. Bacon'ım vardı. N. Annemin yeni maaş çekinden önce iki hafta boyunca yumurtalar, yani *erkek arkadaşım*, bir şey için bana kızdı ve onunla sert konuştuğum için cezalandırılmamı istedi.

Üzgünüm ama on dört yaşında bir kıza, annesi evde yokken "Git bana bir bira getir bebeğim, çünkü o memelerinin bana geri dönüşünü izlemek istiyorum" dediğinizde, genç gangster tarzıyla terslenmeye hazır olmalısınız. Ertesi sabah, annemle aramızda *ağzım* ve *büyüklerime*

saygısızlığım yüzünden *çıkan* büyük bir kavgadan sonra, domuzum gitmişti ve *Erkek Arkadaşım* mutfağında pastırma ve yumurta pişiriyor, lanet olası, şeytani bir piç gibi gülümsüyordu. Hayır, gerçekten domuzumu kızarttığını sanmıyorum ama mesaj benim için açıktı. Ona bulaşma. Yıkılmışım ama

evdeki hayatım böyleydi. Tanrıya şükür, annem zamanının çoğunu tek başına, kanepede uyuyarak, gözleri yarı açık, çoğunlukla komada geçiriyordu. O uyurken sigaralarının söndürüldüğünden emin olmak için elimden geleni yaptım, bu da en iyi arkadaşlarımla paylaşmak için o küçük kanser çubuklarını her zaman elimde bulundurmamı sağladı. Ama erkek

arkadaşları geldiğinde, aklım başımda kalsın diye, Sürekli ağaç evde kaldım ve hiç okumadığım kadar çok kitap okudum.

Ayakta üzerinde ve KÖŞE önce önce dönem üzerindea Sıcak, Domuz kaçırma olayından hemen sonra güneşli bir Eylül günü en iyi iki arkadaşıma Bacon N. Eggs'ten bahsettim ve ikisinin de yüzündeki öfke beni tedirgin etti. Annemin ya da onun mağara adamı kabilesinin yaptığı herhangi bir şey için beni asla suçlamayacaklarını ya da bana kızmayacaklarını biliyordum ama onları üzmüş olmaktan nefret ediyordum. Üçlü arkadaşlığımız boyunca birbirimize *gerçekten* kızdığımız bir günün bir saniyesi bile olduğunu sanmıyorum. Hiçbir şey yoktu

Aramız kötü o zaman. Evet, üçlümüz arasındaki tüm karanlık daha sonra gelecek.

Okula girip metal dedektörlerinden geçmek için sırada beklerken çok gergindim. Jase ve Joey sanki patlayacağımdan korkuyorlarmış gibi bana bakıyorlardı.

Sonra okul güvenlik görevlilerinden biri üstümü aramak için beni dışarı çekti. Genç ve yağlı görünümlüydü ve ellerini üzerime koyduğunda donakaldım. İri elleri yanlarımdan aşağı kayd, dudaklarını yalarken başparmaklarının göğsümde gezindiğinden emin oldu. Gözleri açıklıkla gömleğimin ön kısmında gezindi, tıpkı ergenlik göğsüme vurduğundan beri diğer tonlarca erkeğin yaptığı gibi. İlk sevişmemin bu ezikle olduğunu ve bundan bir yemek bile çıkaramadığımı fark ettiğimde içim burkuldu.

"Hey, Memur Snapperhead, sutyenimde silah ya da başka bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun, yoksa sadece iki kolunu da kaybetmek mi istiyorsun?" Kendimi ondan uzaklaştırarak sordum.

Jase belimden tuttu ve öfkeyle o pislige bakarken beni ön kapıdan dışarı çıkardı. Joey kitap çantamı yerden aldı ve bizi takip etti.

Jase elini sırtımda gezdirip kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "Dersleri asmak için iyi bir gün gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Yanımızdaki Joey, masmavi gökyüzüne bakarak adımlarımızı takip etti. "Evet, bu durumdaki mantığınızı anlıyorum ve bunun bir tatil günü gerektirdiğine inanıyorum."

Aptallar.

Az önce olanlardan bahsetmedikleri için çok mutluydum. Ne zaman bir şeyler hakkında konuşmaya ihtiyacım olduğunu ve ne zaman hiçbir şey olmamış gibi davranmak istediğimi hep bilirlerdi. Kimse beni o ikisi kadar iyi tanıyamazdı.

Jase omzumu sıktı ve Joey'e doğru başını salladı, "Peki üç çok yönlü uyumsuz tatil günlerini nerede geçirir?"

Joey'nin siyah saçları alına dökülürken bana doğru eğildi, "Uyumsuz Oyuncaklar Adası mı?" Çantamı bana geri verdi.

"Çok uzak," diye kıkırdadı Jase. "Ama plajda bir gün geçirmek için yeterince güneşli olduğu kesin."

Tek yapmamız gereken metro istasyonuna iki dakikalık bir yürüyüş ve Jamaika Körfezi'nin suları üzerinden Rockaway Plajı'na yirmi dakikalık bir A treni yolculuğu yapmaktı ve plaj tatili kaçamağımızı yaptık.

O Eylöl günü suya girecek kadar sıcaktı ama okyanusa girme konusundaki fikirlerimi ikisine de açıkça belirttim. Suyun çamurunun altındaki şeylerden korkuyordum: balıklar, deniz yosunları, beton bloklarla tutturulmuş ölü bedenler. Hey, burası New York'tu ve bir sürü mafya filmi izlemiştim, tamam mı?

Bu yüzden suya girmek yerine, her zaman okyanusun yarısını geçtiğine inandığım eski iskeleye kadar yürüdük. Üstümüzde, gökyüzü parlak bir maviydi ve sadece tüylü beyaz bulutlar ufukta neredeyse görünmez bir şekilde geziniyordu. "Okyanus bana her zaman inanılmaz büyük görünür."

Jase uzanarak elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere doladı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve ona doğru döndüm. Ağzının kenarları çarpıcı bir gülümsemeyle yukarı kalktı, "Hiçbir şey fethedilemeyecek kadar büyük değildir." Başını bana doğru eğdi ve Joey'e baktı, "Sen ne düşünüyorsun?"

Joey uzanıp boştaki elimi tuttu ve parmaklarını Jase'in yaptığı gibi benimkilere doladı.

Tanrım, hayır.

"Atlayalım derim," diye seslendi.

Sonra koşmaya başladılar ve beni de yanlarına çekerek uçuruma doğru sürüklediler. İkisi de çok güçlü ve kararlıydı; onlarla birlikte hareket etmekten ya da yüzüstü düşmekten başka seçeneğim yoktu.

"Hayır!" Eski ahşap iskeleden uçup gökyüzüne atlarken çığlık attım. Soğuk, tuzlu su beni içine çekti ve bulanık karanlığın altında benimle birlikte yatan şeyin katıksız dehşeti, Atlantik Okyanusu'nun zifiri karanlığına tekme atmama ve kabarcıklarla küfürler savurmama neden oldu.

Acı tuzlu suyun tadı ağzımı doldururken, Jase ve Joey'nin ellerinin benimkileri sıktığını ve beni yukarı çektiğini hissettim. Tekme ve çığlıklarım dindiğinde ve sessiz suların altında gözlerimi açtığımda üzerime tam bir huşu ve şaşkınlık çöktüğünde vücudum yavaşça dalgaların arasından yukarı doğru süzüldü. Yakıcı yanığa alışmaya çalışırken, Jase ve Joey'i aptal gülümsemeleriyle görebiliyordum ve güneş başlarının hemen üzerinde suyun yüzeyine vuruyor, iki melekmiş gibi üzerlerinde bir hale oluşturunuyordu.

Jase elimi bir kez daha çekti ve üçümüz gülerek, soluk soluğa ve çığlıklar atarak suyun yüzeyinden çıktık. Kıyıya doğru yüzdük, bacaklarım korkutucu bilinmeyişi fethetmenin verdiği yeni başarı ile özgürce tekmeliyordu. Joey, tabii ki, yüzmenin Bay Kaptanı

ekibi, sahile ilk ulaşan oldu ve kollarını başının arkasına koyarak ıslak kumların üzerine uzandı.

Jase ve ben tökezleyerek birbirimizin üzerine düştük, onun sıırsıklam ıslak vücudu benimkinin üzerine düştü. "O kadar da korkutucu değil, ha?" diye nefes nefese söylenirken ellerini tuttu ve ıslak saçlarımı usulca kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzmenin verdiği eforla göğsü benimkine doğru inip kalkıyordu.

Bu dokunuş o kadar samimi bir jestti ki parmak uçlarının tenime değdiği yer karıncalandı ve kalbim göğsümün iç kısmına sertçe çarptı.

Düşüncelerimi tam cümleler haline getirmeye çalıştım ama tek yapabildiğim dudaklarına bakmak ve Ava Marie'nin çamaşır odasına geri dönmeyi dilemekti, böylece en iyi arkadaşımı öpmek için başka bir bahanem olabilirdi.

Başparmağı usulca dudaklarıma dokunana kadar parmak eklemlerinin arkası yanaklarıma sürtündü, "Eee?" diye fısıldadı, gözleri yoğun bir şekilde benimkilere odaklanmıştı.

Ağzımdan çıkacak kelimelerden korkarak utangaç bir şekilde gülümsedim. "Sen ve Joey yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyorum, Jase Delaney."

Joey yanımdaki ıslak kuma sokuldu. Atlantik'in dalgaları ıslak spor ayakkabılarımıza vuruyordu. "Bu harikaydı ama bunu gerçekten düşündüğümüzü sanmıyorum. Mesela sıırsıklam halde trene nasıl bineceğiz?" diye kıkırdadı.

Jase gözlerini benimkilerden kaldırdı ve etrafımızda biriken suyu kucağına sıçrattı, "Bir bok hakkında çok fazla endişeleniyorsun," dedi Jase.

İkisine de güldüm, "Evet, ikinizin de beni okyanusa atlattığınız için tatlı mı tatlı intikamımı nasıl alacağım konusunda daha çok endişelenmeniz gerekiyor."

Oh, ve intikamımı da aldım. Hem de olabilecek en tatlı şekilde: tatlı. Günü güneşin altında yatarak ve kıyafetlerimizi kurutarak geçirdikten sonra, bir kez daha okyanusa atılmak üzere, A trenine binerek mahallemize geri döndük. Tren istasyonundan evlerimize doğru yürürken çocuklarla vedalaştım ve küçük bir şarküteriye doğru yol aldım. Gıcırdayan ıslak spor ayakkabılarım ve son paramla intikam şakama yardımcı olacak birkaç malzeme aldım: beş kiloluk büyük tatlı soğan torbası (3,49 \$), bir kavanoz tatlı karamel (2,59 \$) ve bir kutu kurnaz buz çubuğu (2,29 \$). En iyi arkadaşlarınızı izlemenin tatlı intikamı

Karamel soğanın çıtır çıtır iğrençliğini karamel elma sanarak ısırmak:
PAHA BİÇİLMEZ.

∞

Kendi kıkırdamalarımın yankıları beni gerçekliğime geri döndürürken, telefonumu göğsüme sararak gençliğimin tatlı anısının tadını çıkardım. On dört yaşında olmayı ve çocuklarımı özlemiştim. Oğullarımı.

Son bir teşekkür mesajı attım.

Teşekkür ederim. Her zaman duymak istediklerimi söylüyorsun. J: Peki ya kocanız ve çocuklarınız?

Son mesajını okurken garip, şaşkın bir surat yapma. Evet, bir kocam olduğunu sanıyor. Ve evet, iyi bir önlem için iki çocuk ve bir kedi ekledim. Evet, bu bir yalan. Kapa çeneni. Sana beni yargılama demiştim. Bana sürtük de deme. Çünkü gerçekten değilim ve eğer bir dileğim gerçekleşseydi, bu Joey ya da Jase'den asla ama asla ayrı kalmamak olurdu.

Ama hayat devam ediyor ve yalanlar söylenmek zorunda.

C: Kocam ve çocuklarım beni asla okyanusa itmedi. J: Evet, bunu mu söylüyorsun?

C: Kapa çeneni 😊

J: Nasıl gittiğini haber ver.

C: Emin olabilirsiniz

Yeni bir bakış açısıyla zıplayarak duşa girdim ve dersim için hazırlanmaya başladım.

Her zaman olduğu gibi, ne kadar duş alırsam alayım, ne kadar süslenirsem süsleneyim ya da kendimi ne kadar güzelleştirmeye çalışırsam çalışayım, hiçbir zaman *hazır olamadım*. Hiçbir zaman kendi tenimde *hazır* olacak kadar rahat olamadım.

Üçüncü kez aynada kendime baktım ve yine kalem eteğimin kumaşını düzelttim, ortaya çıkmasından endişe ettiğim var olmayan kırışıklıkları sildim. Blazer ceketimi giydim. Homurdanarak ceketimi geri çektim. İnleyerek dolabıma baktım, aynı blazer ceketini aldım ve omuz silkerek tekrar giydim, aynaya döndüm. Ceketini yırttım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Belki de Bren haklıydı. Profesör mü? Kimi kandırıyordum ben? Benim neyim vardı böyle?

Yansıma dördüncü kez baktığımda diş fırçamı fırlattım ve dilimi çıkardım. Boyum 1.80'di ve keşke... keşke bir kitaptaki 1.80 boyunda, güzel, mükemmel ve bronz tenli karakterlerden biri olsaydım.

ve sıska ve iyi, ben sadece *değilim*. Ben gerçeğim. Çatlaklarım, selülitlerim, çillerim var ve gözlük takıyorum; kirli bir hayal gücü olan rüküş bir kütüphaneci gibiyim. *Kıçımın ne kadar büyük olduğundan bahsetmeyelim bile* ve kendime bakarken (hala dilimi dışarı çıkararak) kendimi üniversitedeki bir profesör gibi değil, küçük güvensiz bir çocuk gibi hissettim.

Sonunda lanet olası blazer ceketini giydim ama açık bıraktım ve altındaki yumuşak pembe, ipeksi, kolsuz gömleğin görünmesine izin verdim. Nefes nefese, üstüme kusmadan önce Doğu 23rd caddesine giden bir taksiye bindim.

Taksi yolculuğu kısaydı, sadece şehrin öbür ucundaydı ama arka koltukta çılgın, terli, gergin bir enerji yığınıyla oturuyordum. Heyecanlı ve dehşete kapılmıştım. Ve kalbimin derinliklerinde, tıpkı başa çıkılması zor şeyler olduğunda her zaman yaptığım gibi, koltukların serin derisine yaslandım ve Joey ile Jase'i iki yanımda hayal ettim.

Taksi çok çabuk geldi.

Aptal taksi şoförü.

Birkaç dakika gözlerimi kırıştıtararak kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra birden *sıçradım*.

Kaldırıma çıkıp binaya baktığımda, karnımın derinliklerinde bir kelebekler ordusu gururla uçuşuyordu. Dudaklarımda bir gülümseme hissettim, çünkü *bunu yapabilirdim. Atlayabilirdim*. Buradan mezun oldum ve *onlar* için öğretmenlik *yapmamı* istediler. Bunu *yapabilirdim*.

Okulun lobisinde yürürken, terebentin ve kalın, zengin, yağlı boyanın kimyasal kokusu havada hafifçe asılı duruyordu. Tanrım, bu kokuya *bayılırdım*.

Ana lobinin geniş alanında yürürken topuklarımda yumuşak bir şekilde tıkırdadı. Parlak, beyaz duvarlar şehirdeki en yetenekli güzel sanatlar öğrencilerinin parlak yağlıboya ve akrilik resimleriyle süslenmişti. Kendimi evimde gibi hissettim.

Öğretim üyelerini selamladıktan ve başkan ve diğerleriyle düşüncesizce sohbet ettikten sonra, nihayet bir projektör ve slayt sunumumu hazırlamak için küçük bir sınıfa girdim. Sonra endişeyle ışıkları kısıtım.

Saat tam birde, on beş öğrencimin sonuncusu da kapıdan içeri girdi ve sessizce yerlerine oturdu. Bana hevesli gözlerle bakan bir avuç öğrenciyi görünce derin bir nefes aldım.

Kusmayacağım.

Kusmayacağım.

*Sadece insanlarla
konuşmak. Sanat
hakkında.*

Midem bulandı ve daha fazla kusmayı düşünmeden gülümseyip konuşmaya başladım. "Sanat tarihinin her zaman sıkıcı bir ders olduğunu düşünmüşümdür, eğer branşınız değilse ve bunun çoğunuz için sadece seçmeli bir ders olduğunu biliyorum. Şu anda oturduğunuz koltuklarda pek çok kez uyuyakaldım ama bunu biraz değiştirmeyi umuyorum..."

Sonra sunumuma başladım. Müzik başladı; gözleri büyüdü ve gülümsemeleri arttı. Ve bu işte harika olacağımı *biliyordum*. Kusma korkusu dağıldı ve müziğin, resimlerin ve tartışmaların heyecanı beni çılgın, tutkulu bir yükselişe geçirdi.

Günün sonunda, her iki dersimi de verdikten ve salonda bir avuç heyecanlı öğrenciyle yemek yedikten sonra, üniversitenin başkanı Profesör Lanes beni ofisine çağırdı.

Kalp atışlarım hızlandı, çünkü her iki dersimi de izlemek için içeri girdiğinin ve sonuna kadar kaldığının farkındaydım. Ayrıca akşam yemeğimi yerken ve güncel sanat dünyasıyla ilgili bir düzine kadar şeyi tartışırken beni izledi.

Toplantıdan sonra daireme yürüyerek dönmeye karar verdim ve 23rd Street ile 3rd Avenue'nun köşesine ulaştığımda gözlerim yaşarmıştı. Stüdyo dersimin bitiminden yirmi dakika sonra, derslerimin geri kalanı için amfi tiyatroya, teori ve tasarım dersim için de en büyük stüdyoya taşındım. Dersimi ve kim olduğumu duyan yüz öğrenci sınıfıma transfer olmuştu. Üniversitenin başkanı daha önce hiç bu kadar genç bir öğretmenden bu kadar etkilenmemişti. Benden gelecek dönem için daha fazla ders vermeyi düşünmemi istedi.

Dördüncü Cadde'ye ulaştığımda telefonumu çıkardım ve
Meti

n. *BEN. YAPTIM. MUHTEŞEM!*

*Hiç şüphe etmedim. İşe gidiyorum. İyi geceler. Güvende
kalın.*

Her zaman.

Eve döndüğümde mutfak adama yaslandım ve iç çektim.

Tamamen yalnızdım. Bu inanılmaz şeyi paylaşacak kimse yoktu. birlikte hissetmek. Dünyada bunu önemseyecek üç kişi (Joey, Jase ve Auburn) artık hayatımda değildi. Bu, değiştirmem gerektiğini bildiğim üzücü ve yalnız bir gerçektir.

Bu başarımı bir şekilde kutlamaya kararlı bir şekilde dolaplarda malzeme aradım ve kendime *büyük bir* Mad Hatter shot hazırlayıp içtim.

Tek başına.

Bren'in içeri girdiğini görmeden önce daire kapısının çarparak açıldığını duydum. Gözleri küçük dairemi tararken beni tembel koltuğuma sarılmış kitap okurken buldu ve bana sırtıttı. "Hâlâ burada mısın? Beyaz atlı prensiniz sizi kuleden kurtarmayı unuttu mu prenses?" Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, koltuğuma tökezledi ve ayakkabılarını tekmeledi.

Gözleri bulutlu ve uzak görünüyordu. Lanet olsun. Yine kafası karışmıştı. "Şu anda bir şey mi kullanıyorsun, Bren?"

Ellerini sallayarak bana o aptal ördek dudaklarını gösterdi, "Anelik taslama, sadece birkaç kadeh içtim, başka bir şey değil." Sonra omuz silkti. "Sadece iyi hissetmek istiyorum. Sen hiç iyi hissetmek istemez misin, Sage?"

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Bu saçmalık Charlotte, senin kafan benden daha karışık," diye meydan okudu ve hiç yapmadığı bir şeyi yaparak gerçek adımı kullanarak beni şaşırttı. Öne doğru eğildi, kan çanağına dönmüş gözleri doğrudan benimkilere dikilmişti. "Olmadığın biri gibi davranamayacağını en iyi sen bilirsin. Her zaman ait olduğun yere varacaksın. Eğer karavan çöpü olarak doğduysan, ait olduğun yer orasıdır."

"Ben bir karavanda doğmadım, Bren."

"Retorik yapıyorum, Sage. Çöp çöptür, ne kadar güzelleştirirsen güzelleştir."

"Bence bu insanlara bakmak için berbat bir yol. İnsanlar hayatta kendilerine dağıtılan korkunç elin üstesinden gelebilirler," diyorum içimde hiç mücadele hissi olmadan.

"Elbette, kendine bunu söylemeye devam et."

"Söylüyorum, her gün."

Ama sözleri beni yaraladı.

Ve tıpkı hayatımda olan her güzel şey gibi, üzerimde kara bulutlar dolaşıyor, üzerime yağmak için en uygun zamanı bekliyordu. Bana gerçekte kim olduğumu, nereden geldiğimi ve duygularımı bir güvensizlik, acı ve kalp ağrısı fırtınasına dönüştürmekle tehdit eden yaşadığım her şeyi hatırlatıyordu.

Tıpkı okyanusu fethettiğimiz gün gibi. Tıpkı korkumun içine atladığımız gün gibi.

Kara bulut omuzlarımızın üzerinde asılı duruyordu ama henüz onu görebileceğimiz kadar yakınımızda değildi.

Kumsala yaptığımız tatil kaçamağının ertesi günü Joey'nin okuldan sonra yüzme antrenmanı vardı ve Jase ile bana son dersten sonra havuzun orada buluşmamızı söyledi. Jase'in o gün laboratuvarı vardı, bu yüzden geç kalacağını biliyordum.

Ben içeri girdiğimde Joey ve diğer üç çocuk tur atıyorlardı. Nemli klor kokusu hemen gözlerimin yanmasına ve hapşırma krizine girmeme neden oldu.

Dikkatli bir şekilde havuzun kenarına kadar yürüdüm ve fok sesleri çıkarıp aptal gibi ellerimi çırparak Joey'nin dikkatini çektim. On dört ve aptal el ele gidiyormuş gibi görünüyordu.

Üzerime sıçrattığı soğuk su damlalarının şoku irkilmeme neden oldu. Bana bir dizi aptalca isim taktı, bu da beni ve diğer yüzücüleri güldürdü, ta ki havuz odasının kapısının gürültüsünü duyana kadar.

"Vay, vay, vay," diye derin bir ses duvarların sessizliğinde yankılandı. Slate Marshall ve bir grup özentili *Goodfella-guidos* odaya girdi. "Bu küçük Bayan Ateşli Stone değil mi?" Slate dudaklarını iğrenç bir şekilde yalayarak bana doğru yaklaştı.

Başımı yana doğru eğdim. "Dudaklarında bir sorun mu var Marshall? Onları yalayıp duruyorsun."

"Akıllı ağzını her zaman sevdim Charlie ve bir gün aletimi içine sokacağım ve sen de beni emeceksin."

"Çok endişelenmiyorum, Slate. Eminim orada olduğunu bile fark etmezdim, çünkü aletin çok küçük."

"Havuzdan çıkın, ibneler. Hiçbirinizin mayomun içindeki sikime bakıp beni azdırmanızı istemiyorum." Slate tişörtünü çıkardı ve kaslarını esneterek orada durdu. Tanrım, çok büyüktü, korkutucu derecede büyüktü *ve beni izliyordu*. Pazılarına bir öpücük kondurdu ve göz kırptı, "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Öğürdüm.

Joey ile birlikte yüzen diğer üç öğrenci sessizce havuzdan çıktılar, hızla birkaç havlu kaptılar ve dolaplara doğru koştular.

Kahretsin, aptal koçu alacaklarını umuyordum.

Joey yavaşça takım arkadaşlarının arkasından dışarı çıktı ama havuzun kenarında, benim karşımda durdu. Beni burada Slate ve yardakçılarıyla yalnız bırakmayacağını biliyordum.

Dikenli-jel saçlı aptal-guido #1 arkamdan yürüdü ve Joey'nin gözleri öfkeyle parladı. *Guido'ya lanet olsun, keşke Jase burada olsaydı.* Kapının üstündeki saate baktım; laboratuvarı iki dakika önce bitmişti. Hangi cehennemdeydi?

Dikenli-jel saçlı aptal-guido #2 Joey'nin arkasından yürüdü ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu sertçe havuza itti.

"Onu rahat bırak, seni bok parçası!" Havuzun kenarına yaklaşarak çığlık attım.

"Hey, bebeğim, sadece biraz eğleniyoruz, hepsi bu," dedi 1 numaralı Guido beni göğsümün önünden tutup havuzdan uzaklaştırırken.

Diğer guidoların havuza dalıp Joey için yüzmelerini dehşet içinde izledim. Slate kenarda durdu ve onları kışkırttı.

"Bırak beni, yoksa pişman olacaksın," dedim arkamdaki orospu çocuğuna sakince.

Arkamdaki salak güldü ve bana daha sıkı sarıldı.

Joey yağlı adamlar için çok hızlıydı ve merdivene ulaşmayı başardı. Saçlarındaki jöle hepsini çok yavaşlatmış olmalıydı. Ama Slate onun önünü kesmek ve onu geri itmek için oradaydı, vücudunu onun üstüne çarptı ve Joey'i suyun altına itti.

Slate onu altında tutarken ve gülerken Joey'nin kollarını ve bacaklarını vahşice tekmelediğini, çırpındığını ve kurtulmak için mücadele ettiğini görebiliyordum.

"Bırakın onu!" Çığlık attım. Onu boğacaktı!

Anında kollarım yukarı uzandı, biri arkamdaki serserinin yakasını kavradı, diğeri boynuma sıkıca doladığı kollarını tuttu. Çenemi dirseğinin kıvrımına doğru iterek, "İyi geceler koca oğlan," diye fısıldadım ve mükemmel bir *ippon sainagi* yaptım. Diz çöküp öne doğru yuvarlanarak aptal guido'yu havaya fırlattım ve yüzüstü sert, karo zemine çakıldım. Muhteşem bir ıslak şaplaqla yere düştü, o kadar gürültülüydü ki tüm guidoların durup bana bakmasına neden oldu.

Benden başka kimse Jase'in havuz odasına girdiğini görmedi.

Slate'in kollarına atıldım, Jase havuza bize doğru atlarken havuzun ıslak kenarı boyunca kaydım.

Joey'i serbest bırakmak için Slate'in kollarını pençeleyen Slate sonunda Joey'i bırakınca, Joey öksürerek ve çırpınarak suyun yüzeyine çıktı.

Çılınca onu kenara çektim, aynı anda Jase bize yetişti ve onu yukarı itmeme ve yere yatırmama yardım etti.

Gözyaşlarımın yüzüme döküldüğünü hissettim, Joey'nin havuz suyunu kusuşunu izlerken umutsuzca nefes nefese kalmıştım ve yüksek sesle hıçkırarak onun kabaran göğsüne sarıldım.

Koç saniyeler içinde yanımızdaydı ve okul güvenlik görevlileri hasta guido pisliklerini sudan çıkarıyordu.

Bizi merkez ofise getirdiler ve Joey'nin annesiyle polisi aradılar.

Ben hâlâ ona sarılıyordum. Onlar havlu getirip vücudumuzun titremesini engellemek için ikimizi de sarana kadar titreyerek, sırlıklam oturduk. Jase ofisteki tahta sandalyelerde önümüze oturdu ve sessizce bizi izledi. Gözleri

bizi hiç bırakmadı. Joey'in üzerinde bir ileri bir geri gezindiler. ve ben, geniş ve kızgın, tekrar tekrar.

O akşam saat altıda Slate Marshall ve saldırıya karışan diğer dört öğrenci okuldan atıldı ve haklarında suç duyurusunda bulunuldu. Sözler bana söylendi ve ifadem istendi ama Joey'i tutmak dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Eve götürüldüğümüzde bile beni ondan ayıramadılar.

O gece Jase ve ben Joey'i sahile geri götürdük ve üçümüz sessizce oturup dalgaların kuma vuruşunu izledik. Orada kalıp gün batımını izledik ve bir gün önce fethettiğimiz soğuk ve karanlık okyanusa baktık. Orada oturduğumu, kumun tenime değdiğini, tuzlu suyun kokusunu ve bir gün gelgitin gelip arkadaşlarımı ve hayatımı benden alıp götüreceğini, hepsini denize sürükleyeceğini düşündüğümü çok net hatırlıyorum...

Anılarım solup gittiğinde ve baygın bir Bren'in karşısında otururken Joey'i ziyaret etmem gerektiğini biliyordum. Onun yanına gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu; tek kelime bile etmeden kalbimi rahatlatma yeteneğine sahipti. Belki o zaman hayatımın geri kalanında ne yapmam gerektiğine karar verebilirdim.

Çünkü hayatımda her zaman
iyi bir şey vardı,
Her zaman kötünün
gölgesinde kalmıştır.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Jase

Brooke soyunma odasında herkesin önünde üstünü değiştiriyordu. Komutanlıkta bizim için ayrı odalar yoktu ve kimsenin umurunda değildi ama şimdi bunu kendi avantajına kullanıyordu. Giydiği boyalı yoga pantolonunu çıkarırken onu izleyen bir erkek kitlesi vardı. Sonra, iyi bir noktaya değinmek için, dolabının altından bir şey almak için dramatik bir şekilde eğildi. Hatta biraz etrafa bakıyormuş gibi yaptı ve dantelli küçük külotuyla kışını tüm karakolun görebileceği şekilde havada salladı.

Aptalca bir akıl oyunu oynuyordu ve beni kıskandırmaya çalışıyordu; bir kahkaha attım ve ona sırtımı dönerek istediği kişiye şov yapmasına izin verdim. Ne yaptığı umurunda değildi. Eşyalarımı dolabıma attım, Glock'umu kılıfına soktum ve o farkına bile varmadan oradan ayrıldım. "Brooke" şovuna kendini o kadar kaptırmıştı ki fark etmedi bile. *O pisliği* unut. Ben yetişkin bir adamım; aptal lise oyunları oynamam. *Tabii* çıplak Twister ya da onun gibi bir şeyden bahsetmiyorsak; o oyunlara *her zaman varım*.

Sadece bir kızı kıskanmıştım.

Sadece Charlie söz konusu olduğunda kıskanıyordum.

∞

On beş yaşına geldiğimizde ve tüm düşüncelerim Charlie'yle gölgelendiğinde bile, nasıl bir ezik olduğumu ona hâlâ söylememiştim. Lise ikinci sınıftaydık. İkimizin de başkalarıyla birkaç randevusu olmuştu ama ciddi bir şey olmamıştı.

Sonra bahar geldi ve baharla birlikte, herhangi bir yerde, ama özellikle Charlotte Stone'un yakınında ya da çevresinde herhangi bir kızın yakınında bulunan her genç erkek için ereksiyonlar çiçek açtı. Adının anılması ya da tişört giydiği düşüncesi bile...

Sahada Charlie'yi ararken Joey'i izledim. O pislik Mason LeDoux'nun onunla konuştuğunu görünce gözleri büyüdü. Evet, içim burkuldu ama ne yapabilirdim ki? Lanet olası okuldaki tüm erkekler ona karşı kötü hisler besliyor gibiydi - Joey hariç. Joey hariç.

Charlie'ye karşı bağışıklığı vardı. O odaya her girdiğinde odun fırlatmaması beni şaşırtıyordu. Diğer herkes öyleydi ve hepsini durdurabilmemin bir yolu yoktu. Ve inanın bana, durdurmak istedim. Hatta birkaçını tehdit bile ettim *ama bunu Charlie'ye söylemeyin.*

Joey omzumu sertçe iterek, "Jase, oyalanmayı bırakıp kendini geliştiren iyi olur," dedi. "Mason LeDoux *senin* yemeğini yemek istiyor gibi görünüyor."

"Kapa çeneni, Joey." Ona ters ters baktım ve daha sert bir şekilde geri ittim.

"Kapa çeneni, Jase. Yıllardır ona çok kötü davranıyorsun ve şimdi de kız arkadaşını Mason'a mı vereceksin?" Mason *La Douche'un* benim Charlie'mle, *benim kızım*la vakit geçirmesini izlerken beden eğitimi dersinde birlikte antrenman yaptığımız basketbol topunu bana fırlattı.

"Ben hallettim," diye mırıldandım, topu ona doğru sektirirken, konu Charlie olduğunda hiçbir şeyi halletmediğimi çok iyi biliyordum. "Ve sen de konuşmalısın! Ava Marie'nin on üçüncü doğum günü partisinde onu hissettiğinden beri ona karşı bir şeyler hissediyorsun ama yeşile dönmeden ona 'merhaba' bile diyemiyorsun."

Gözleri kısıldı ve topu bana doğru fırlatarak kafamın yan tarafına sertçe çarptı. Bu çocuğu kardeşim gibi seviyordum ama kahretsin! Bazı günler onu öldürebilirdim. Charlie'ye karşı ne hissettiğimi her zaman biliyordu ama son birkaç haftadır bana bu konuda saçma sapan şeyler söylüyor, çok geç olmadan harekete geçmem gerektiğini söylüyordu. Hatta bir gece önce çekmecelerimin kulplarını sökmeye kadar işi ileri götürmüştü, böylece açtığımda tüm eşyalarım etrafa saçılmıştı. Sonra da çok zeki olduğunu düşünerek bana '*aşk hayatımı kontrol altına almamı*' söyledi. Bunun üzerine onu yere yatırdım ve üzerinde tam bir nelson yaptım.

Sorun şu ki, kafamda çok fazla saçmalık vardı ve Charlie'ye söylemekten çok korkuyordum. En iyi arkadaşımı kaybedemezdim. O kız benimle ilgili her şeyi biliyordu. O benim *dayanağım*dı. Onu kaybedersem... Bunu düşünmek bile bana ölecekmişim ya da uçup gidecekmişim gibi hissettiriyordu.

O benim ailemdi. O benim evimdi.

Babamın hiç evde olmadığı bir noktaya gelmişti, bu benim için mükemmeldi, çünkü o zaman bana ne kadar "hayat kaybı" olduğumu söyleyemez ya da benim için sevimli bir şekilde icat ettiği en sevdiğim lakabımla, "işe yaramaz bok parçası" diyemezdi. Adam anneme bakmak için yirmi dört hemşirelik hizmeti bile kurdu; yemin ederim sanırım her lanet hemşireyi beceriyordu

oraya geldi. Babamın sikinin nasıl olup da irin akıtıp düşmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Keşke düşseydi. Ona hizmet etmiş olurum.

Yine de benim için önemli değildi; artık evde ne olduğu umurumda değildi. Artık kimseyle konuşmayı reddeden annem gibi birinin içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardımcı olmak için çok fazla çaba harcamazsınız. Ben sadece uzak durdum. Bu benim için, onlar için ve herkes için işe yaradı.

Ayrıca bu bana Charlie'yle birlikte olmak için daha fazla bahane veriyordu. Charlie çoğu gece annesinin erkek arkadaşlarının sapık bakışlarından kaçmak için ağaç evde uyurdu. Tanrım, o kadının da bir sürü erkek arkadaşı vardı. Ne zaman Charlie'nin küçük çizim ışığını açık görsem, arka kapımdan gizlice çıkar, garajıma tırmanır, üzerinden atlar ve bütün gece onun yanında uyurdum.

Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor olmalıydı, değil mi? Yani, hangi erkek bir hatunun yanında yatmak için bu kadar zahmete girer ki? Ve uyumaktan bahsediyorum.

Charlie Mason'a el salladı ve bize doğru yürümeye başladı. Mason'ın bakışları Charlie'nin kışına kaydı ve sonra pislik herif pantolonunun içinden sikini düzeltti. Onu çıkarıp sahada kendini kaybetmeye başlasa, bir yandan da Charlie'nin uzaklaşırken kışının sallanışını izlese hiç şaşırmazdım. Charlie'ye her gün otuz bir çekiyordum. Komodinimde bir sürü fotoğrafını saklıyordum ve çok sevdiğim küçük beyaz bikiniyle dolaştığı harika bir videosu vardı. Yemin ederim, ipin üzerindeki o küçücük kumaş parçası ıslandığında içini görüyordunuz. Evet, o videoyu her gün izlerdim.

"Hey, çocuklar. N'aber?" diye sırttı.

"Hey," diye mırıldandım, sesim yine on iki yaşındaymışım gibi çatallaşıyordu. Tanrım, onun yanında berbat bir haldeydim.

Joey, yine omzumdan itti. Sertçe. "Ne oluyor lan?" Tersledim.

"Ah, pardon," diye sırttı ve güldü. "Sana biraz akıl vermeye çalışayım dedim, korkak tavuk." Ben ona bir şey söyleyemeden Charlie'ye döndü, "Mason denen adamın nesi var? Kafalarınız birbirine çok yakındı."

"Evet, beni gelecek haftaki bahar dansına davet etti." "Ne? Ona ne söyledin?" Tükürdüm. Ani bir yanma göğsümde bir his kabardı. *Ona "hayır" dedi, değil mi?*

"Evet" dedim. Kızlar dansa davet edilmekten hoşlanır, sizi aptallar. Cumartesi günü ikinizin de benimle alışveriş merkezine gelip

Bana bir elbise bul." Kız gerçekten de ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

Bu konuda heyecanlı mıydı?

"Cehennemdeyim," diye karşılık verdim, o yanma hissi mideme doğru ilerledi ve içimde kıvrıldı.

"Evet. Sen. Öylesin." Ellerini kalçalarının üzerinde tuttu ve içimi tırmalayan o güzel gülümsemesiyle bana baktı. "İkiniz de erkeksiniz ve erkeklerin ne düşündüğünü biliyorsunuz, bu yüzden elbise konusunda fikrinizi almak istiyorum, tamam mı? *Lütfen, Jase.*" Uzun kirpikleri bana çarptı. "Bu benim ilk gerçek dansım çocuklar. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Kahretsin, başka bir erkekle giderse beni öldürecek. "Charlotte Stone, o dansa tepeden tırnağa çamurla gidebilirsin ve yine de oradaki en güzel kız sen olursun."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Teşekkürler, Jase. Ama keşke siz de benimle geliyor olsaydınız. İkinizin de dans edememesi çok kötü."

Joey ve ben birbirimize baktık, "Oh, lanet olsun kızım. Dans edebiliriz." Joey tişörtünü uzun saçlarıymış gibi kafasının üzerine çekerek bize drag queen'lik yaptı. Yüksek sesle gülerek ikimiz de onun etrafında dans etmeye başladık; Joey Charlie Brown dansı yaparken ben de Airplane dansı yaptım ve bacağına kuru sıkı yapıştım. Kıkırdarak ağzını kapattı.

Mason gözlerini kısarak bize doğru bakıyor, yüzünü buruşturuyordu.

Dans etmeyi bıraktım ve her zaman yaptığımız gibi Charlie'nin önünde eğildim ve ona göz kırptım, "Hadi Charlie, atla. Seni okula bırakayım." Mason bizi izlerken ona parmak salladım.

Sırtıma atladı ve onu sahanın ve atletizm pistinin yanından geçirip binanın içine taşırken bacaklarını belime doladı. Onu kızların soyunma odasının kapısına kadar taşımayı bile denedim ama kızların beden eğitimi koçu Bayan Hart beni durdurdu.

Mason arkamızdan yürüdü, kulaklarından dumanlar çıkıyordu, burun delikleri alev alevdi. *Ha-ha, ezik.*

Gün bundan sonra uzayıp gitti. Yedinci dönem edebiyat dersi, Joey ve Charlie'nin genellikle iki yanımda oturduğu günün son dersi.

Sınıfa girer girmez Joey'nin yüzünde sinirli bir ifade belirdi. Joey her zaman birlikte okula gittiğimiz diğer çocuklardan daha ufak tefekti ve sanırım bu yüzden kendisinden daha iri olanlar onunla çok dalga geçirdi. Ama son zamanlarda iyice irileşmeye başlamıştı. Sınıfa girdiğinde tehditkâr bir manyak gibi görünüyordu.

ciddi, dikkatimi talep ediyordu. Şu anda 1.80 boylarında olmalıydı, neredeyse benim boyuma yaklaştı ve ikimizin de yaptığı yüzme ve ağırlık kaldırma çalışmaları onu bir canavara dönüştürüyordu. Onunla gurur duyuyordum.

"Dostum, *Kuzuların Sessizliği*, Hannibal Lecter gibi görünüyorsun; ne oluyor? Birinin bağırsaklarını deşecekmiş gibi görünüyorsun" dedim, görünür öfkesini yatıştırmaya çalışarak.

Bana sert bir bakış attı ve yanımdaki koltuğa çöktü. Öne doğru eğilerek kolumu sertçe dürttü, "Eğer senin tavuk pisliğin olmasaydı, birinden bir deri elbise yapmak istiyormuş gibi hissetmek zorunda kalmazdım."

Parmağını kolumdan çekerek, "Bir, siktir git. İki, Buffalo Bill bunu yapan hasta bir ucubeydi, Hannibal değil. Üç, boktanlık bir kelime değildir ve dört, yine siktir git. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Joey kalemini bana fırlattı. "Şu Mason denen herif Charlie'yi bugün bütün derslerine götürüyor. Ayrıca, bu gece onunla birlikte otların arasında takılıp bisiklet yarışını izlemesini istedi." Bana bir kalem daha fırlattı ve onunla tam kafama vurdu. "Evet dedi. Dışarı çıkıyorlar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" *Yabani otlar* mahallemizi Jamaika Körfezi'nin sularından ayıran bir alandı. Yaklaşık bir mil uzunluğunda, mahallenin çocuklarının polisle başları derde girmeden toprak bisikletlerini sürdükleri toprak yollara sahip bir araziydi. Aynı zamanda benden daha uzun dev yaban otlarıyla doluydu ve en uzak ucunda bazen geceleri kamp ateşi yaktığımız kayalık bir plaj vardı.

Bakışlarının kapıya doğru kayışını izledim. Başını sallayarak benim de aynı yöne bakmamı sağladı: "Kendin bak."

Charlie orada durmuş, bir avuç kitabı göğsüne bastırmış, Mason'ın ağzında gevelediği bir şeye gülüyordu. Bütün bu sahne beni çok etkiledi. Midem bulandı ve aptal gibi yerimden sıçrayarak masanın devrilmesine ve yere düşmesine neden oldum. *Lanet olsun*.

Charlie'nin dolgun, pembe dudakları bana gülümsedi ve onlara dokunmuş olabileceğini düşünerek hemen Mason'ın kafasını vücudundan ayırmak istedim.

Mason'a el sallayarak veda etti ve kitaplarını masanın üzerine, benim yere düşen kitabımın yanına koydu. "Sen iyi misin? Masa krizi mi?"

Joey yanımda kıkırdadı. "Daha çok kalp krizi gibi."

"Kapa çeneni Joey," diye tısladım ve ona baktım. Kahretsin, o kadar güzeldi ki canımı yakıyordu. "Bu gece yabani otlara gideceğini duydum. Mason *La Douche* ile."

Kaşları çatıldı. "Evet, *Mason LeDoux* istedi. Sizin de gelmeniz gerektiğini söyledi. Bu gece yarışa gideceğinizi söylememiş miydiniz?" diye sordu, koltuğa oturdu, parmak uçları kitaplarının kenarına dokunuyordu, sanki onlar onun için bir tür kalkandı.

"*Mason'dan* gitmek için izin aldığımı sevindim. Bu da ne? Artık seni her derse o mu götürüyor?"

O derin yeşil gözleriyle bana baktı ve ben ölmek istedim. "Evet, bugün bütün gün bunu yaptı. Neden? Neyi kaçırıyorum?" Gözleri benimkileri değerlendiriyor, sorularını bile anlamadığım cevaplar arıyordu. "İyi misin, Jase?"

"Evet, Charlie. Ben iyiyim," dedim. "Sadece seni sınıfa götürürken kitaplarını senin için tutması gerekiyor," diye mırıldandım, kitaplarımı yerden alırken. "Buradan çıkmam lazım... Eve gidiyorum. Berbat hissediyorum. Sonra görüşürüz."

Ben de bir korkak gibi oradan ayrıldım. Otobüse bile binmedim; yürüdüm, yürüdüm ve iki saat sonra eve gittim. Daha da büyük bir korkak gibi, gözlerim yaşlı bir şekilde ön kapıdan içeri girdim. On beş yaşındaydım ve kalbim parçalanmıştı; Charlie'nin *başka birinden* hoşlanabileceği hiç aklıma gelmemişti. Onun hep *benim* olacağını düşünmüştüm.

Annem oturma odasındaki sandalyesinde oturmuş pembe dizi izliyordu; yemin ederim annelerin en klişesiydi. Bana hiçbir şey söylemedi, sadece soru sorarcasına kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

Bakıcısı Vicky elinde bir fincan kahveyle mutfaktan çıktı ve kahvesini yudumladı. "Merhaba tatlım. Günün nasıl geçti?" Dar, beyaz bir bluz giymişti ve bluz o kadar düşük kesilmişti ki göğsü dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Eteği" kışını zar zor örtüyordu. Boynunda annemin pırlanta kolyesi vardı ve sadece bir bakıcı olmak için çok fazla makyaj yapmış ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Ne oluyor be?

Gözlerini sımsıkı kapatan anneme baktım, sonra tekrar Vicky'ye.

"Az önce bana 'tatlım' mı dedin?" Tersledim.

"Evet, üzgünüm. Sanırım bunun için çok yaşlısın, ha?" Ellerini havada sallayarak bana baktı ve kıkırdadı. "Evet, *Jase...* Baban yakında evde olacak.

Akşam yemeğinde bize katılacak mısınız?"

Alacakaranlık Kuşağı'ndayım.

Tekrar anneme baktım. "Bu evdeki herkes deli mi? Gerçekten de senin kolyeni takmasının ve bir fahişe gibi giyinmesinin bir nedeni var mı?"

Vicky sözümü kesmeye başladı ama ben onun sözünü kestim. "Annemle yalnız konuşmak istiyorum, *şimdi*."

Boğazını temizledi ve kahve fincanını kanepenin yanındaki masalardan birine koydu. Kenarı koyu kırmızı dudak izleriyle lekeliydi. "Tamam. Ben mutfakta baban için akşam yemeği hazırlıyor olacağım. Annenin bana ihtiyacı olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Onun odadan çıkışını izledim ve kafam annemin utanmış yüzüne geri döndü. "Bugün benimle konuşacak mısın? Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Gözlerini yavaşça kırptırdı ve başını eğerek saçlarından birkaç telin gözlerinin önüne düşmesine neden oldu. Ellerini kaldırmak ve saçlarını yüzünden süpürmek için kollarındaki kasları zar zor kullanabildiğini bildiğimden, bunu onun için yaptım. O kadar çaresizdi ki kalbim sızladı. *Ona yaptıkları için babamdan nefret ediyordum.*

"Babanın benim için bulduğu yedeklerden biri, Jase. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye fısıldadı titreyen dudağıyla.

"Onun saçmalıklarına katlanma. Seni buradan çıkaracağım," dedim. "Hayır."

"Ne? Kurban olmak *hoşuna mı* gidiyor?"

"Jase, asla anlamayacaksın. Ta ki birini kendinden daha çok sevene kadar," diye fısıldadı.

"Bu iğrenç. Sen hastasın. O hasta. Ve mutfaktaki o ceviz hasta."

Ön kapı çarparak kapandı ve babamın sesi derinden geliyordu, alçak sesle tehdit etti. "Annenden uzak dur ve onunla bir daha asla böyle konuşma."

Bak, kendini *Tanrı* sanan pislik eve gelmiş.

"Ne yani? Senin ona sözlerinle, hilelerinle ve yumruklarınla saygısızlık etmen sorun değil ama ben ona *yardım etmeye* çalışamam mı?"

Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda yuttu ve ona doğru durmak için kendimi durdurdum ve buz gibi bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım. Gözleri benimkilerle aynı berbat beyazımsı maviydi ve ondan nefret ediyordum.

ona benzediğimi düşündüm. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. İçinde ne tür bir kötülük olduğunu biliyordum; annemin tekerlekli sandalyede *olmasının* nedeni o pislikti.

Sert ve hızlı bir yumruk savurdu, göğsüme indirdiği hızlı bir yumrukla ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Bir yumruk daha savurmak için geri çekilir çekilmez elini engelledim ve çenesine bir yumruk indirdim. İnanmayan gözlerle geriye doğru yuvarlandı; ona *hiç* karşılık vermemiştim.

Bana doğru hamle yaparak tekrar sertçe vurdu ve gözüme iki bıçak darbesi indirdi. Görüşüm anında bulanıklaştı ve yüzümün yan tarafına düşen ılık kan damlalarını silmek için hızla kolumu kullandım. Bu ertelemeyi kullanarak bu kez ağzıma yıldırım hızıyla iki yumruk daha indirdi ve ağzımı yararak açtı. Kendi kanımın tadı beni öfkeliendirdi. Bir kez daha üzerime geldi, ama ilerlemesini engelledim ve ayağıyla vurarak yere sertçe çarpmasını sağladım.

Üstünden geçtim, kaskımı aldım ve arka kapıdan koşarak çıktım, kapıyı arkamdan sertçe çarptım. Garaja koştum, arazi motorumu gidonundan kavradım ve çift kapıdan içeri ittim. Babam evin arka kapısında durmuş, kapı çerçevesine yaslanmış, gülümsüyordu. Bana *gülümsüyordu*.

"Erkek olmayı öğrenmenin zamanı gelmişti," diye mırıldandı.

"Sen hasta bir orospu çocuğusun," diye karşılık verdim ve motorumla sokağa çıktım. Sağ ayağımla marşa bastım, motoru çalıştırdım ve ısınmasına izin vermeden hızla uzaklaştım. Sokağımın köşesine varana kadar kaskımı bile takmadım ve sonra vizörümü indirdim.

Otların olduğu mahallenin sonuna kadar sokaklarda bir şeytan gibi sürdüm. Dur işaretleri için bile durmadım. Çok öfkeliydim ve çok pervasızdım - her zaman böyleydim. Hiçbir şeyin sonucunu düşünmezdim. Ve evet, hızlı sürmeyi, bir tuğla binaya ya da Cross-Bay Köprüsü'ne kafa üstü çarpmayı, gidonumu devirmeyi ve çılgınca ölmeyi düşündüm. İşte bu kadar kızgındım. Sakın bana böyle saçmalıkları hiç düşünmediğini söyleme! Bu insani bir tepki ve biz *robot değiliz*. Gerçi robot olmayı çok isterdim, çünkü o zaman kalbim bu kadar ağrımazdı. Kendimi kapatabilirdim. Fişimi çekerdim, böylece hiçbir şey hissetmezdim.

Yüksek otların arasından, hepimizin yarıştığı toprak patika boyunca ve kumların üzerinden sahile doğru sürdüm. Kırmızı ve siyah Baja'm

Dirt Runner 125-motokros bisikleti, anneme bakması için işe aldığı ilk kadınla taşaklarını patlatırken yakaladığım Sevgili Yaşlı Babam'ın son hediyesiydi. Sanırım bu, ağzımı kapalı tutmam için bana rüşvet verme şekliydi. Bisikleti aldım ama sırlarını saklamadım. İsim vermeden çalıştığı bakım servisini aradım ve onu kovdurdum, sonra da anneme söyledim. Ama yine de annem aldırmadı, zaten *biliyordu*. Bazı insanlar Woe-Is-Me-Land'de yaşamayı seviyor, bu onlara *başkalarının paspası* olmak gibi bir değer duygusu veriyor.

Kayalık arazide ilerlerken dost yüzler aradım. Motosikletli dört adam daha vardı, motorlarını çalıştırmış, benim de onlara katılmamı bekliyorlardı.

Charlie ve Mason'ın yan yana durduğunu gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Az önce olanlardan sonra, aslında neye kızdığımı unutmuştum. Ona bakarken çıldırma noktasına geldiğimi fark ettim. Charlie'nin üzerinde dizleri yırtık, düşük belli bir kot pantolon ve göğüslerini inanılmaz gösteren dar, beyaz bir Avenged Sevenfold tişörtü vardı. Saçları omuzlarına dökülüyordu; perçemleri uzun kesilmişti ve muhteşem yeşil gözleri siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakıyordu. Charlie süslenmek için elinden geleni yapmış olmalıydı, çünkü tırnakları bile parlak siyaha boyanmıştı. Lanet olsun, dudaklarının en sevdiği karpuz aromalı dudak parlaticısıyla boyandığını bile söyleyebilirdim.

Mason ona çok yakın duruyordu ve ona bakma şeklinden hoşlanmamıştım. Motosikletimi devirdim ve gözleri vizörümünden benimkilerle buluştu. Gülümsemesi gerçektir. Dışarı çıktım ve lastiklerim kayaların ve çakılların üzerinden geçerek başlangıç çizgisine giden kum ve toprak yolda gıcırdadı.

Sonunda kız arkadaşımı mı kaybediyordum?

Yarış başlamak üzereydi ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bizi başlatmak için daha önce hiç görmediğim bir birinci sınıf öğrencisi bayrak sallıyordu. Asla para ya da başka bir şey için yarışmazdık; sadece eğlenmek için yarışırdık ve bir sürü cesur serbest stil atlayışlar falan yapardık.

Bayrak iner inmez bir teker patlattım ve roket gibi havalandım.

Motosikletine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak Mason'a bakan Joey'nin yanından uçarak geçtim. Yani, *kahretsin*, Mason'dan böyle hoşlandığını bile bilmiyordum. Ve *dansa* gitmek istediğinden ikimize de bir kez bile bahsetmemişti.

Benimle birlikte piste katılan diğer sürücüler bana yetişmeye çalıştı ama ben sadece kıcıımı yırttım ve hepsini uçurdum. Beş tur sonra bitiş çizgisini geçtim ve hiç durmadım. Rampadan sahile doğru yarışırken havada süzıldüm ve mükemmel bir şekilde kuma indim, her yere toz savurdum. Arkamdaki çocukların çığlıklarını ve kıkırdamalarını duydum ama tek düşünebildiğim Mason'ın *kızımın* yanında durduğıuydu.

Sadece birkaç dakika yalnız kalmak isteyerek sahile doğru hızla indim.

Charlie ve Joey kaskıma dokunduklarında suyun üzerinden batan güneşe bakıyordum. *Mason* da onlarla birlikteydi. Küçük popolu.

Onlarla konuşmak için kaskımı çıkardım, yüzümü gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini düşünmeden... Gözümün şiştiğini hissettim. Dudaklarımdaki kanın tadını aldım. Ne kadar kötü göründüğümü biliyordum.

"Lanet olsun, Jase! Yüzüne ne oldu senin?" Charlie bana ulaşmak için Mason'ı iterek yolumdan çekilirken bağırdı. Joey hemen arkasıındaydı. Elleri (Tanrım, bana dokunmasını hayal ettiğim o eller) yüzümdeydi, tenime karşı çok yumuşak ve nazikti. Ona doğru eğilmekten ve yanağıımı elinin avuç içine sürtmekten başka çarem yoktu.

Omuzlarımı silktim, sanki bir ağır sıklet şampiyonuyla raunda girmiş ve kaybetmiş gibi görünmüyordum. "Biraz tartıştık, hepsi bu."

Charlie'nin gözleri sulandı ve başparmağını dudağıımdaki kesiğın üzerinde gezdirirken yüzü buruştu. Dilimi çıkarıp onu yalamamak için kendimi zor tuttum. Mason *La Douche* onun yanına doğru yürüdü. "Vay canına, Delaney. Kim dövdü seni?" Sonra da *güldü*. *La Douche'un* ona *LaDoux'dan* daha çok yakıştığını görüyor musun?

Onu görmezden geldim ve gözlerimi Charlie'ninkilerden ayırmadım. Yumuşak parmak uçları iç organlarımda bir numara yapıyordu. Ve eminim ki onları vücudumun diğer kısımlarında da görmek istiyordum. "Hey, Charlie. Gezintiye çıkmak ister misin?" Vitesle oynayarak fısıldadım, sorumdan sonra motorumu çalıştırdım.

"Charlie buraya *benimle* geldi, Delaney."

Gözlerimi ona diktim, "Sana buraya kiminle geldiğini sordum mu, Peckerbreath?" Aptalın hakkını vermeliydim; sadece biraz irkildi. Çoğu erkek gözlerime bir kez bakar ve geri çekilir. Etkilenmişim ama yine de çok kıskanmışım. Cesedini gömmek için aktif olarak planlar yapıyordum, böylece kimse tüm parçaları bulamayacaktı.

"Jase," diye fısıldadı Charlie, geri adım atıp gözlerini kısarak Ben.

"İyi, siktir git o zaman," diye mırıldandım ve hızla uzaklaşırken arkamda toz ve kum bırakarak yola koyuldum.

Ah, kahretsin. Az önce ne halt ettim ben? Charlie'yle hiç böyle konuşmamıştım, yani onun yanına taşındığımdan beri, o inanılmaz güzellikteki yeşil gözlerini bana dikmişti ve ben de onu ölümle tehdit etmiştim. *Dokuz* yaşındaydım; güzel bir kız gördüğümde nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O zamanlar tek bildiğim kalbimi hızlandırdığıydı.

Sahil boyunca kayarak, ıslak kumun içinden geçtim, muhtemelen lastiklerimi mahvettim, ama bu uçan maymun amcanın umurunda bile değildi. İçimdeki her şey çarpık ve yanlış hissediyordu. Yüzümden esen rüzgâr kalın ve macunsu bir his veriyor, nefes almamı gittikçe zorlaştırıyordu. Kalbim kontrolsüzce atmaya başladı ve cildim garip hissettirdi; karıncalı ve çiğ.

Motosikletimin sınırlarını birkaç dakika zorladıktan sonra arkamda tek bir far gördüm. Kumsalın üzerine çöken alacakaranlıkta, parlak ışık arkamdan hızlı ve sabit bir şekilde geliyordu. Sürücü bana yetişmeye çalışırken motorun devir sesini benimkinin üzerinde duydum. Daha düşük bir vites geçtim ve daha hızlı hareket etmek için motoruma bastım.

Takipçim peşimden gelmeye devam etti, her zıplayışımda hızıma ayak uydurdu. *Aman Tanrım, lanet Ghostrider gibiydi.* Göz ucuyla, sadece Joey'nin ve benim motosikletimi süsleyen parlak beyaz kafatası ve çapraz kemikleri görebiliyordum. Onun en iyi arkadaşım olduğunu anladığımda, bisiklet altımdan kayarken kayarak durdum.

Joey direksiyonu kırdı, bisikletini bana doğru bir daire çizerek şekilde kaydırıp ve bir toprak ve su serpintisi içinde durdu. Bisikletinden atlayarak kaskını çıkardı ve yere fırlattı. Uzun, muhteşem saçlarının silueti serbest kaldı ve ben nefesimi tutamadım.

Kaskı yavaşça kafamdan çekerek bana doğru yürümesini izledim. "*O da neydi öyle? Böyle sürerek kendini öldürebilirdin! Nesin sen, deli mi?*" Soğuk ve ıslak kumun üzerinde dizlerimin üzerine çökerek bağırdım.

"Kafayı yemiş olan sensin, Jase Delaney! Neden öyle çekip gittin?" diye bağırdı, önümde diz çökerek.

"Evet, ben de gezintiye çıkmak isteyip istemediğini sormuştum," diye mırıldandım. "Evet, Jase, sonra bana *EFF'yi bırakmamı* söyledin.

Başka bir kıça ihtiyacın var

Tekmelemek mi? Çünkü bugün kim bilir kimden yediğin tekme yeterince kötü görünüyor." Sonra ben daha bir şey söyleyemeden

Parmaklarım yine dudaklarımdaydı ve hasarı incelemek için yanaklarımda usulca geziniyordu.

"O şimdi senin erkek arkadaşın mı Charlie?" diye mırıldandı sesim.

Gözleri yaşlarla parlıyordu, "Dayaktan ağzın burnun dağılmış, yüzün kan içinde ve bana Mason'ın *erkek arkadaşım* olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet. Artık önceliklerimin ne olduğunu biliyorsun."

"Jase. Hadi, sana ne olduğunu anlat bana," diye yalvardı.

"Babam."

"Kahretsin, Jase, gerçekten mi?"

Sonra beni kollarına çekti, ben de ona sıkıca sarıldım ve onu içime çektim. Elleri hipnotize ediciydi ve saçlarımı nazikçe tararken öfkemi anında yatıştırdı, yarışların sesleri azalana ve herkes gidene kadar benimle birlikte taşlı kayanın ve kumun üzerinde kaldı.

Bir süre sonra Joey'i bulduk ve üçümüz bisikletlerle eve yürüdük. Mason'ı bulmak için geri dönmesine izin vermedim; zaten ondan bahsetmedi bile. Babam da hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

O hafta sonu Charlie, Joey ve beni kırk dakikalık bir otobüs yolculuğuna sürükleyerek Queens Center Alışveriş Merkezi'ne gidip *mükemmel elbiseyi* aradık.

Yaşlı, titiz satıcı bayan bizi mağazanın arka tarafına götürdü ve kırmızı, derin şezlonglara oturttu; burada hemen içkilerimizi çıkarmamızı söyledi ve askılardan bir sürü fru-fru şey alarak uzaklaştı. Bütün elbiseleri tek eline alarak, önümüzde duran deneme odasındaki Charlie'ye fırlattı.

"Az önce ne oldu öyle?" Joey fısıldadı.

Omuz silktilim, "Bilmiyorum ama..." Soyunma odasının kapısını işaret ettim ve ona kocaman bir gülümseme verdim, "Charlie *şu* kapının arkasında *soyunuyor*." İçkimi yüksek sesle yudumladım. Yaşlı cadı bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşündü diye içkimi çöpe atmamın imkânı yoktu.

Joey kafasını kapıdan bana doğru çevirdi ve sırtıttı, "Evet, Jase. Charlie *başka bir erkekle* dansa *gitmek için bir ELBİSE* almak üzere *şu* kapının arkasında *soyunuyor*!" Sonra beni kolumdan itti ve neredeyse içkimi üzerime dökmeme neden oluyordu.

Neden fantezimi yaşamama izin vermedi?

Birkaç dakika sonra kapının kilidinin açıldığını duyduk ve Charlie dışarı çıktı. Ve sonra içkimi üzerime döktüm. Temizlemek için hareket bile etmedim. Sadece. *Oturdum. İçinde.*

Güzel, kızarmış yanakları ve vücudunun her kıvrımını ve çizgisini saran ipeksi siyah elbisesiyle orada duruyordu. Yutkunamadım. Dilimi bulamadım. Ve başka tarafa bakamadım.

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?" dedi, yüzü daha da kızararak. "Ben gerçekten beğendim ama Mason'ın ne beğeneceğini bilmiyorum."

Joey nefesinin altında, "Vay canına, çok *ateşli*, Jase," diye mırıldandı. "Ah," diye katıldım.

"Çocuklar?" Charlie sordu.

"Yani, o çok *ateşli*, Jase. Ve o *Charlie*," diye tekrar fısıldadı Joey.

"*Gah-ah*," diye tekrar kabul ettim.

"Çocuklar, hadi ama. Lütfen ne düşündüğünüzü bana bildirin," dedi yumruklarını sıkarak.

Tutarsızca bir şeyler mırıldandım. Ne söylemeye çalıştığımı bile anlamamıştım. Joey de bana bir şeyler mırıldandı; anlaşılan aynı dili konuşuyorduk.

"Siz ikiniz daha yüksek sesle konuşabilir misiniz?" Charlie tısladı. "Etrafınızda dönün," dedim ciddi bir şekilde.

Vücudunu yavaşça çevirdi. *Mükemmeldi*.

"Lanet olsun, Charlie'nin kıcı bile *seksi*, Jase," diye fısıldadı

Joey. "Tamam, şimdi kapa çeneni," diye fısıldadım.

"Acele edin çocuklar! Bundan sonra Ava'lara gitmemiz gerekiyor ve gerçekten fikrinizi almak istiyorum!" diye homurdandı, kollarını göğsünde kavuşturarak. Tanrım, bu onun göğsünü daha da kabarttı.

Odaklanamadım. Odaklanamadım.

Joey dirseğiyle beni hafifçe dürttü ve cesaretlendirmek için kaşlarını kaldırdı. Ayağa kalkarak, "Charlie, gerçekten... *güzel... bir kız gibi* görünüyorsun. Ben dışarıda bekleyeceğim. Jase'in sana bir şeyler söylemesi gerekiyor."

Ne? Ne sikim bir hareket. Bunun için onu nasıl geri *kazanabilirim* ki? Ava Marie'ye onun hakkında bana söylediği her saçma şeyi anlatmayı düşündüm.

Sonra düşüncelerim karmakarışık oldu çünkü Charlie hâlâ karşımda duruyordu ve hayatımda gördüğüm en seksi elbiseyi giymişti. Sadece beni izliyordu. Konuşmamı bekliyordu.

Fuuuck. Kalbim kaburgalarımın sertçe vurmaya başladı. Ona yavaşça aşağı yukarı bakarken dilim yerde sürünüyor olabilirdi.

Yavaşça sandalyeden kalkarken gözlerinin açıldığını ve ellerinin iki yanına düştüğünü gördüm.

Düşünmedim. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı planlamadım, sadece ona gittim.

Sakince ona yaklaştım ve vücuduna o kadar yakın durdum ki, giysilerime değen kumaşın serin ipekliliğini neredeyse hissedebiliyordum. "Soyunma odasına geri dön Charlie," dedi sesim kısık bir şekilde.

Onu odanın küçük boşluğuna doğru geri geri götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken bedenim enerjiyle uğulduyordu. Sırtını hafifçe duvara çarptı ve uzun bir nefes aldı, elbisenin sıkılığından göğsü neredeyse dışarı taşacaktı.

Bedenimi onunkine yasladım, iki elini de avuçlarımın içine aldım ve yüzünün iki yanına gelene kadar soğuk duvarda nazıkçe kaydardım. Gözleri benimkilere bakıyordu, zümrüt yeşili, mavi ve altın benekli; yüzlerimiz birbirinden bir santim bile uzakta değildi. Kokusu ağır ve yoğun, beni çevreliyor, nasıl yapacağımı bilmediğim şeyleri yapma isteği uyandırıyor. *Ama lanet olsun ki onları istiyordum.*

Ağızından çıkan sıcak nefesler tenime değiyordu ve ben sadece onun yoğunluğunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Başımı onunkine yaklaştırdım, burnumu çenesinde gezdirdim ve yüzümü saçlarına gömdüm. Nefesi titredi ve hızlandı; vücudu duvardan yükselerek bana doğru bastırırken elleri benimkileri sıkıca kavradı.

"Jase," diye soludu, kısık, boğuk bir fısıltıyla.

Dudaklarımı boynunun dibine indirdim ve bedenimi onunkine bastırdım. Tenine o kadar yakındım ki kalbinin benimkine karşı her hızlı atışını hissettim. Dudaklarımı teninde gezdirmek beni uçuruyordu.

Nefes nefese.

Vücudu dudaklarımın altında titriyordu. Hareketleri beni arzulandırdı, ona her yerinden dokunmak, parmaklarımla sarmak, dilimle tatmak ve vücudumun diğer pek çok parçasıyla birlikte içine gömülmek istedim.

Kontrol yoktu. Hiç yoktu. *Hiç yoktu.* Dilimi dışarı çıkardım ve ağızımda bir tat ve ihtiyaç patlaması oldu. Nefes nefese kaldı ve nefesleri daha sert, daha hızlı geldi. Başını arkaya yaslayıp vücudunu ağızıma yaslariken parmakları benimkileri sıktı. Teni sıcak ve ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve güzel iniltilerin alçak uğultusu vücudunun derinliklerinde gümbürdüyordu.

Bunu ona ben yapıyordum. *Vücutum... ellerim... dudaklarım*. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yavaşça kalçalarımı onun yumuşak kıvrımlarına doğru yuvarladım ve midemde bir sıcaklık patladı. Ellerim onunkilerin üzerinde sıkılaştı; tüm vücudum beklentiyle kenetlendi. Kotumun içinde seğirdim ve şiştim, neredeyse acı verici bir ağrıya dönüşecek kadar sertleştim. Beynim, dudaklarının üzerimde olduğu, ellerinin bana dokunduğu ve sıkıldığı görüntülerle bulanıklaştı. İçimde bir yerlerden derin bir homurtu yükseldi.

Kapının çalınması bizi böldü. "*YooooouWhoooo*. Merhaba! Beğendiğiniz bir şey buldunuz mu?"

Kötü, kötü zamanlama bayan. Bir saat sonra gel, iki değil. İki saat sonra.

Lütfen bizi yalnız bırakın.

"*Heeeelllloo*," diye şarkı söyledi, KİLİTLEMİYİ UNUTTUĞUM kapıyı sallayarak. "Hanımefendi, içeride iyi misiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ah, um. Hayır, ah... teşekkür ederim. Ben... Ben iyiyim. Mükemmel olanı buldum!" Charlie o kocaman yeşil gözleriyle bana bakarak mırıldandı.

Bekle.

Elbiseden mi yoksa benden mi bahsediyordu? Çünkü bunu söylerken bana bakıyordu.

"Tamamdır," diye mırıldandı kadın. "Neden siz atmıyorsunuz, ben de sizin için sayayım? Sizinle kasada buluşuruz."

Ben... Evet, sanırım o yaşlı buruşuk satıcı kadını sevdim. "Ahh, evet. Tamam," diye cevap verdi Charlie kısık bir sesle.

Charlie nefesini verdi ve alnını göğsüme yasladı. Nefesinden çıkan ılık nefesler gömleğimin altındaki teni ısıttı. Titrek bir solukla ellerimi bıraktıktan sonra ellerini usulca omuzlarıma koydu ve beni nazikçe geriye itti.

Heyecan damarlarımda dolaştı ve beni nefes nefese bıraktı. Dişlerimi sıktım, çenemi sıktım ve bedenimi ondan uzaklaşmaya zorladım.

Sendeleyerek geri çekildim, sırtımı soyunma odasının kapısına yasladım, vücudum titriyordu. Tenime bir sıcaklık yayıldı ve ellerim nemli ve soğuk bir hal aldı.

Gözlerini kaldırdı ve yavaşça benimkilere kilitledi. Koyu dumanlı bir yeşildi, şehvetli ve şehvetliydi; bana bakmak için yaratılmışlardı. Bakışları vücudumun ortasından aşağıya doğru bir ısı izi yaktı.

Tereddütlü, titreyen parmaklarıyla başının arkasına uzandı ve elbisesinin arkasındaki fermuarı yavaşça açtı. Çıt çıt ve yumuşak *zzzzzip*

sesleri

Fermuarın metal dişlerinin ve kumaşının birbirinden ayrılma sesi, ikimizin de yoğun nefes alış verişiyile birleşerek dar alanı doldurdu.

Arkamı dönmemi istemedi.

Gözlerimi kapatmamı istemedi.

Söylemedi. Ben bile dinliyordum. Bekliyordum. *Bekliyordum*. Ama yapmadı. Ben de yapmadım.

Tanrım, çok *güzeldi*.

Hareketleri durduğunda başım duvara çarptı. Dudaklarından yumuşak bir ses döküldü -yarı iç çekiş-yarı nefes alış. Bir eli elbiseyi göğüslerinin üzerinde tutarken, diğer eli de onu karşılamaya geldi.

Tanrım, o elbiseyi çıkarmasını istedim.

Charlie'nin her santimini görmek istiyordum.

Dizlerim büküldü ve vücudum kapıya doğru kayarak onun önünde oturup yukarı bakar hale geldi. Vücudumun her santimini kaplayan deri gerildi ve sertleşti. Kalbim tekledi, kekeleydi ve gözlerim elbiseyi çıkarması için ona yalvardı.

Elbiseyi çıkar.

Sonra elbiseyi yavaşça, kasıtlı olarak vücudundan aşağı kaydırды, yere düşmesine ve ayaklarının etrafında ipeksi bir yığın halinde toplanmasına izin verdi.

Bir an durakladı, üzerinde bir külot ve ona uygun bir sütyen vardı; yemin ederim ona bakmama izin veriyordu. Teni, Tanrım, teni fildişi gibiydi. Yanaklarından ve göğüslerinin dolgun kabarıklığından güneşin doğuşu gibi kıpkırmızı bir allık fışkırıyordu. Konuşmaya çalıştım, konuştum. Denedim. Ona ne kadar güzel olduğunu, nefes kesecek kadar mükemmel olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Tanrım, onu seviyordum. Ağzım çok fazla tükürükle doluydu ve yeterince hızlı yutkunamıyordum.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Aynı anda hem çok savunmasız hem de çok ateşli görünüyordu. Milyonlarca şey söylemek, milyonlarcasını ona hissettirmek istedim ama onu izlemeyi bırakamadım. Göğsüm sıkıştı, ciğerlerimdeki havayı boğacak kadar güçlü bir şekilde birbirine yapıştı.

Eğilerek elbiseyi dikkatlice yerden aldı ve başının hemen üzerindeki küçük metal kancasından askısını yakaladı. Sonra, *kahretsin*, vücudunu benimkinin üzerine eğdi, ayak parmaklarının ucunda *üzerimde* durdu ve kapının üstünden elbiseyi satıcı kadına uzattı. Göğsümdeki çekiç sesi acımaya başladı. Teni o kadar yakındı ki vücut losyonunun tadını alabiliyordum. Karpuz ve Charlie kokuyordu ve o kadar ilkel ve sıcak bir şeydi ki, etimi onun derinliklerine daldırmak istiyordum. Birden

Külotunun dantel desenleri neredeyse göz hizamdaydı ve hemen altında uzanan koyu renkli saçlarına nefis bir bakış attım.

"*Charlie*," diye mırıldandım, boğuk ve alçak bir sesle.

Yavaşça geri çekildi, yol boyunca kıyafetlerini topladı, her bir pürüzsüz, mükemmel bacağına pantolonunun içine kaldırırken ve gömleğini başının üzerine çekerken onu izlememi izledi, az önce bana açtığı her şeyi örttü.

Neredeyse ağlayacağımı söyleyecek kadar erkeğim.

Bana titrek bir el uzattı. "Hadi gidelim de elbisenin parasını ödeyeyim, sonra da Joey'i bulmaya gideriz."

Ayağa kalkmak zor oldu ama ben onun önünde ayağa kalkana kadar orada durdu ve bekledi. O kadar yakındık ki kıyafetlerinin arasından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ona kapıyı açtığımda bana bakışı, onu o aptal, küçük odanın içinde tutmak ve güzel yüzünün her santimini öpmek istememe neden oldu.

Tabii ki *yapmadım*. Aptaldım, gençtim ve korkmuştum.

Joey soyunma odasının önünde durmuş, başını sağa sola çevirmiş, muhtemelen beni arıyordu. Birlikte dışarı çıktığımızı fark ettiğinde dondu kaldı, iki kez baktı ve gülümseyerek başını salladı. "Öhöm," dedi boğazını temizler gibi yaparak. "Orada hoşuna giden bir şey buldun mu?"

Charlie hızla bana baktı, çenesini aşağı indirdi ve cevap verdi, "Evet, şu siyah olan. Şimdi gidip ödemem gerekiyor" dedi ve ensesini ovuşturarak yanımızdan ayrıldı ve kasaya doğru yürüdü.

Joey başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı. "Hey, Jase. Neden hâlâ başka bir erkekle dansa gitmek için elbise almaya gidiyor? Onunla konuşmadın mı?"

"Hayır."

"Az önce soyunma odasından onunla birlikte çıktın," dedi. "Evet."

"Ne oldu?" Joey kafası karışmış bir halde sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama inanılır gibi değildi," dedim.

Uzakta.

Üçümüz alışveriş merkezinde sessizlik içinde yürüdük; tek ses yanımızdan geçen aile kalabalığından ve dükkânlardan gelen hafif rock müziğinden geliyordu. Otobüs durağına doğru yürürken bile sohbet yoktu; sadece yanımızdan geçen arabaların sesleri ya da kornaları duyuluyordu.

Joey meraklı gözlerle ikimizi de izliyordu.

Joey'nin neler olup bittiğini anlayabileceğini umuyordum, çünkü az önce olanlardan sonra neden ikimizin de tek kelime etmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Eve dönüş otobüs yolculuğu daha kötüydü.

Bana bir kez bile bakmadı ve ben de döktüğüm soda kuruyana kadar gömleğim tenime yapışmış bir şekilde öylece durdum.

Koridorun karşısında oturan Charlie, alnını cama dayamış bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.

"Ona ne yaptın böyle?" Joey bana fısıldadı. "Ben bir bok yapmadım," diye fısıldadım.

Dudaklarını bana doğru bükerek tısladı, "Belki de sorun budur."

Soyunma odasında gördüklerimi paylaşmak istemediğim için başımı salladım. O anı mezara götürüyor ve mutlu bir adam olarak ölüyordum.

Otobüs bizi bıraktıktan sonra doğruca Joey'nin evine gittik ve Charlie Joey'nin annesi Bayan Graley'e elbisesini gösterdi. Elbise çantadan çıkar çıkmaz ikisi de beş yaşındaki çocuklar gibi kıkırdadı ve ciyakladı. Bayan Graley bize yemek hazırlarken, Charlie'ye elbiseyi giydirdi ve odanın içinde dolaştırdı, her yöne eğildi ve dans ediyormuş gibi yaptı.

Kendimi hasta ediyordum. *Neden hâlâ Mason'la dansa gidiyorduk ki? Kızları anlamıyordum; yani, neredeyse öpüşmüyor muyduk?*

Joey ve ben yemek masasının etrafına oturduk ve gösteriyi izledik. Kız saçmalıklarının sona ermesini beklerken, bir portakalı masanın üzerinden birbirimize doğru yuvarladık.

Sonra Bayan Graley hülyalı bir sesle, "Bana şu Mason çocuktan bahset. Neye benziyor?" Portakalı avucumun içinde öyle sert sıktım ki suyu her yere fişkırdı.

Joey acı içinde uludu, "Lanet olsun, o boku gözüme sıktın! Ah, acayip yakıyor!"

"Aman Tanrım. Ağzından çıkana dikkat et, genç adam!" Bayan Graley elinde mutfak havlusuyla koşarak ona doğru geldi ve sanki bunu bilerek yapmışım gibi gözlerini bana dikti. Evet, sanki ben her yerdeki portakal fişkirtanların büyük şampiyonuymuşum, bir metre öteden istediğim hedefi vurabilmişim gibi.

Charlie kanepeye oturdu ve kaşlarını birbirine çarparak bana baktı ve dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Yanaklarımı içime çekip ayağa kalktım ve elimdeki portakalın suyunu yere döktüm. "Evet, Mason *La Douche* hakkında her şeyi duyalım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Lanet olsun! Portakal suyu yüzünden kör olmuş olmam kimsenin umurunda değil mi?" Joey bağırdı.

"Tatlım, iyi olacaksın. Sadece ağzına dikkat et. Ben bu pisliği temizleyip masayı hazırlarken şu genç adam hakkında her şeyi dinleyelim."

Sonra, Mason La Douche'un biyografi dersinin tamamını izlemek zorunda kaldım. Bayan Graley durmadan onun hakkında sorular sordu; onu durdurmak için ağzına bir portakal tıkmak istedim.

"Hâlâ göremiyorum dostum," diye mırıldandı Joey.

"Kahretsin, sence o pisliği kulaklarıma dökersem sağır olur muyum, böylece La Douche'un ne kadar mükemmel olduğunu duymak zorunda kalmaz mıyım?"

Neredeyse hiç yemek yemedim.

Ava'nın evinin köşesini zar zor dönebildim çünkü ciğerlerim yeterince hava çekemiyordu.

Okuldan birkaç çocukla birlikte Ava'nın arka bahçesinde, küçük, metal bir ateş çukurunun etrafındaki çim sandalyelerde oturuyorduk. Kızlardan bazıları marshmallow kızartıyor, erkeklerin çoğu da yanan korların gökyüzüne yükselişini izlemek için alevlere çöp atıyordu.

Oturdum ve somurttum.

Kısa süre sonra sohbet Mason ve Charlie'nin dansa birlikte gitmesine geldi. Tabii ki kızlardan biri Charlie'ye açık açık sordu: "Mason son sınıf öğrencisi. Seninle dans etmekten çok daha fazlasını yapmak isteyecektir, biliyorsun değil mi? Sen ne yapacaksın?"

Charlie, "Bu sadece bir dans," diye teklif etti. "Onu daha öpmedin mi?" Ava sordu.

Charlie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ama cevap vermedi.

Sandalyemde öne doğru eğildim, dirseklerimi bacaklarıma dayadım ve ellerimi sıkıca birbirine kenetledim; ateşin yakıcı sıcaklığı tenime sertçe vuruyordu. "Evet, Charlie. Söyle bize, onu öptün mü?" Ona ters ters bakarak sordum.

Gözlerini dikmiş bana bakarken hiçbir şey söylemedi.

Nefesim kesildi. Dudaklarım dişlerime yapışıp sıkıştı ve öfkemi kontrol altına almaya çalışırken burun deliklerimin alevlendiğini hissettim.

Sonra başını salladı ve yere baktı.

Rachel Jenson, "Hey, öpmek zaten önemli bir şey değil," diye çıkıştı, "en azından son sınıf öğrencisi için. Ayrıca, aramızda kaç kez o aptal öpüşme oyunlarını oynadık? Yani, sanırım buradaki her çocuğu öptüm."

Charlie'nin gözleri benimkilere dikildi ve kısıldı.

"Saçmalık," dedim. "Seni hiç öpmedim."

"Bu kolayca değiştirilebilir," diye gülümsedi.

"Hayır, teşekkür ederim." Tersledim.

"Evet, eskiden oynadığımız gibi oynayalım. Hadi eşleşelim!"

Ava ciyakladı.

Mümkün değil.

Joey'nin gözleri benimkilere sabitlendi ve Ava'ya doğru başını salladı.

Ayağa kalktım, "Evet. Kulağa hoş geliyor. Rachel ve Kevin, Tracy ve Luis ve Ava ve Joey eşleşmeli. Sana meydan okuyorum."

Joey ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu ve bana gülümsedi, "İyi o zaman, Charlie ve Jase. Size çifte *meydan okuyorum*."

Şok olmuş gibi davrandım. Harika gidiyordu. Joey ve ben bunu planlamamıştık bile ve ciddi ciddi bunu gerçekleştiriyorduk.

Boka batmış bir domuzdan daha mutlu olduğumu

söyleyebilirdiniz. Ta ki Charlie ayağa kalkana kadar.

"Ben eve gidiyorum," diye mırıldandı ve Ava'nın arka bahçesinden çıktı.

Aman Tanrım. Charlie beni öpmek istemedi mi? Ama Mason'ı öpmek istedi?

Peşinden koşarak sessizce onu sokaktan aşağıya ve ağaç evin çatısına kadar takip ettim.

Gökyüzü üstümüzde karardı ve rüzgâr ağaçların arasından sertçe geçti, sanki bir fırtına yaklaşıyordu. Çevre benim ruh halime uyuyordu; belirsizlik, öfke, *saf* kıskançlık. Sadece onun *benim* olmasını istiyordum.

Ellerinin üzerine yaslanmıştı, gözleri gökyüzüne bakıyordu ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Çatıda onun yanına oturduğumda kalbim tekledi, kalp krizi geçiriyormuşum gibi çarpmaya başladı. Bacaklarımı önümde uzatarak tıpkı onun gibi ellerimin üzerine yaslandım, ellerimiz birbirinden bir santim kadar uzaktaydı. Onun elini tutmak istedim. Onu öpmek istedim. Bunu yaparsam ne yapacağını, ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Onun eline baktım, benimkini yavaşça onunkine yaklaştırdım ve sonra korkup donakaldım. *Ne halt ediyordum ben?* Bu Charlie'ydi; ona her zaman dokunurdum. Onu tuttum ve sarıldım. Neden birdenbire bu kadar zor gelmişti? Ona baktım ama o çoktan beni izlemeye başlamıştı.

"Onu tutacak kadar cesaretin olacak mı?" diye bana meydan okudu ve göğsüme balyozla vurmuş gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Gel buraya," diye fısıldadım elimi onun elinin altına sokup parmaklarımızı birbirine örerken. Yanıma yanaştı ve vücudunu benimkinin içine soktu. Yüzümü boynunun yumuşak çukuruna gömdüm ve onu içime çektim. Bir süre sonra arkasına yaslanıp gözlerime baktı ve onu öpmemek için kendimi zor tuttum.

Onu öpmek istedim.

Onu gerçekten öpmek istedim.

Siktir et. Onu öpecektim.

Midem allak bullak oldu ve kalbim neredeyse boğazımdan çıkacaktı. Charlie bana bir sonraki Mesih'mişim gibi bakıyordu. Dudakları ayrılmıştı. Nefes alış veriş ağırlaşmıştı ve parmakları terlemişti ve benimkileri eziyordu.

Evet, onu öpecektim.

Yavaşça eğildim ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Tadı karpuzlu dudak parlatıcısı ve portakallı soda gibiydi ve beni anında sarhoş etti. Ellerini bırakarak onu yavaşça kendime doğru çektim. Dudakları yumuşak ve ıslaktı ve yavaşça benimkilere doğru hareket ettirmeye başladığında, kendimi nefesinde kaybetmek üzereydim. Başını hafifçe eğdi ve dilimi yavaşça dudaklarının arasına kaydırıp diline dokundum. Daha önce hiçbir kızın diline benimkiyle dokunmamıştım ve bu aniden dünyadaki yeni favori tadım oldu.

"Jase, ne yapıyoruz?" diye ağzıma doğru nefes aldı ve dilini benimkinin üzerinde kaydırды.

"Şşş, durma."

"Joey bunu benimle yapman için seni neden cesaretlendirdi?" Omuz silktim ve ağzının kenarını öptüm. "Benim için yapabileceğin tek şey bu mu? Omuz silkmek mi?"

"Seni öpmeyi *seviyorum*. Tanrım, Charlie, seni öpmeyi *gerçekten seviyorum*. Bunu istediğim zaman yapabilmek istiyorum." Dilimi tekrar ağzına daldırdım.

ve geri çekildi, "Mason'la dansa gitme." "Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü o bir pislik," dedim ağzının diğer tarafını öperek. Benden uzaklaştı ve arkasına yaslandı. "Belki senin için öyledir, ama bana değil. Bir nedene ihtiyacım var, Jase. Onunla gitmemem için bana bir sebep ver." "Söyledim ya Charlie. O bir pislik." Gökyüzüne bakarak başını salladı.

"Ne? *Hâlâ* onunla mı *gideceksin*?" Bağırđım. "Seni öpmesine de izin verecek misin?"

Bana çok kızgın görünüyordu. Onu en son Drake Fischer'ın Joey'e çelme taktığı ve Joey'in suratına sıçtığı zamandan beri bu kadar kızgın görmemiştim.

"Bu seni ilgilendirmez, Jase Delaney."

"Evet, öyle. Sen benim en iyi arkadaşısın. Bana bir insan kadar yakınsın.

Kardeş

im." "Kız *kardeşin* gibi miyim?" diye bağırđı bana.

"Hayır, demek istediğim... Kahretsin Charlie, seni hak etmiyor."

Ayağa kalkarak pantolonunun tozunu aldı ve bana baktı,

"Evet, Jase, bana soran *tek kişi* oydu. O olmak zorunda değildi.

Çifte köpek bunu yapmaya **cesaret etti**, ben de gidiyorum."

"İyi o zaman, bu konuşmayla ve seni öpmekle işim bitti," diye tersledim, kalkıp ellerimi ceplerime soktum. Çatıdan atladım, onun arka bahçesinden geçip Ava'nın evine doğru yürüdüm ve Joey'i aradım.

Gülüşen ve konuşan arkadaşlarımızın arasından geçerken hiçbiri içimin parçalandığını ve kalbimin yere çarptığını fark etmedi.

Charlie kalbimi

paramparça etmekte her zaman iyiydi.

Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Yine de.

Bugüne

kadar.

Bölüm 8

Charlie

Çiçekler her sabah saat onda daireme teslim edilirdi. Pazartesi günü, beş düzine koyu kırmızı gül gelirdi. Salı günü, bir sürü beyaz zambak. Çarşamba, soluk, pembe orkideler. Perşembe, kocaman, parlak sarı ayçiçekleri ve Cuma günü de kır çiçekleri.

Bir ay boyunca böyle oldu. Bir ay boyunca.

Sana alerjilerimden bahsetmiş miydin? Çiçeklere karşı olan mı? Bren'in yıllardır bildiği bir alerji. Yıllardır! Bu nedenle, o ay üç şişe Benadryl ile yakın bir ilişkim oldu. Açıkçası, Bren çiçekleri bırakması için yaptığım ricaları dinlemedi ve neredeyse aklımı kaybediyordum.

Her şeyden önce, çiçeklerden nefret ettiğimi bilmesi gerekirdi, çünkü arkadaşlığımız ve ilişkimiz boyunca bu *kelimeleri* ona defalarca kullanmıştım.

Ben: Çiçeklerden *nefret* ederim.

Bren: Hiçbir kadın çiçeklerden nefret etmez.

Ben hariç. Ben. Nefret ederim. Çiçeklerden.

Bren: Bah, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun.

Ben: Evet biliyorum. *Çiçekler!* Nefret ediyorum onlardan.

Bren: (Omuz silkerek ve sırtarak) Kokla onları, seveceksin.

Ben: Odio las flores!

Bren: Pardon?

Ben: (Omuz silkerek ve sırtarak) Düz İngilizce söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun.

Bren: Sürtüklük yapmayı kes.

Ben: (Ciddi bir şekilde fırlatacak bir şey arıyor) Bren, inan bana, henüz sürtük tarafımla tanışmadın ve çiçeklerden cidden nefret ediyorum. 1.) Bir gecede ölüyorlar. 2.) Cenaze evi gibi kokarlar. 3.) Hapşırmama, gözlerimin sulanmasına ve kaşınmasına, boğazımın gıcıkklanmasına ve şişmesine neden oluyorlar.

Bren: Çok tatlısın, ama bütün kadınlar çiçek almaya bayılır. Sadece tadını çıkar.

Eğer bu saçmalık yeterince kötü değilse, öğleden sonraları daha da kötüydü. Daha fazla çikolata kaplı suçlu hediyenin teslimatı dükkanımı istila etti. Doğrudan dükkana teslim edildikleri için onları diğer kızlarla ve müşterilerimizle paylaştım. Hiçbirine dokunmak istemiyordum ve Bren benim bu özelliğimi biliyordu. Tatlılara karşı zaafım olduğunu biliyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Bilmiyorum, hapşırarak beni delirtmek mi yoksa tatlı bir şekilde öldürmek mi?

Ancak tüm bunlara rağmen Bren en iyi davranışını sergiledi. Dikkatli, sevecen ve en önemli kısmı da şu: *ayıktı*.

Burada da *haftalardan* bahsediyoruz. Birlikte çok fazla zaman geçirmememize rağmen, onu her gördüğümde ayık, şık giyimli ve *mükemmeldi*.

Dükkândaki tüm kızlar onun bana verdiği hediyelere ve ziyaretlerine bayılırken, ben saçmalıkları gördüğümde anlıyordum. Sanırım hayatımdaki pek çok şeyden bıkmıştım, ama bu balayı Bren kişiliğinin sadece geçici bir dönem olduğunu biliyordum. Çok geçmeden onu bir kulübün arkasında sarhoş bir halde ünlü biriyle kucak dansı yaparken bulacaktım.

Sonbahara kadar bunu sürdürmesinden etkilendim ve durma belirtisi göstermedi. Onunla daha fazla takılmam için bana yalvardı. Beni göstermek istediği birkaç yeni adam vardı. Bren onunla birlikte yaşamam ve küçük dairemenden vazgeçmem için yalvardı bile ama bir şeyler ters gidiyordu. Gerçekten. Belki de her şeyin bu şekilde olmasından bıkmıştım. Belki de hayali karakterlere ve kurgusal olay örgülerine çok fazla umut bağlıyordum ama daha fazlası olması gerektiğini hissediyordum. Çok daha fazlası. Çimler başka bir yerde daha mı yeşildi, yoksa benim tarafımdaymış gibi bir sürü saçmalıkla mı gübrelenmişti?

Sağlıklı düşünemiyordum. Kararsızlık içindeydim ve kendimi çok rahatsız ediyordum. Bren'i seviyor muydum ki? Hiç sanmıyorum. Gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum ve bu o değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Bren'den ve onun aptal, kokuşmuş çiçeklerinden uzakta tek başıma zaman geçirmek düşünebildiğim en iyi şeydi.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Oyalanmayı ve isteksiz davranmayı bırakmalıydım. En iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Kendimi Wrangler'ıma attım, motoru çalıştırdım, küçük taksiyi özel çalma listemle doldurdum ve New York trafiğine girerek Queens Midtown Tüneli'ne ve East River'dan Queens'e doğru yol aldım.

Sonraki yetmiş beş mil boyunca ılık attım, arkı söyledim ve Long Island Expressway boyunca Riverhead'den Calverton'a doğru koltuğumda dans ettim. Birlikte söylediğimiz şarkılar beni nostaljiyle doldurdu. Eski Walkman'imi paylaştığımız, bir kulaklık onun, bir kulaklık benim için, birbirimizin serçe parmaklarına tutunduğumuz görüntüler kalbimi ısıttı ve gözlerimi sulandırdı.

Bir saat otuz  dakika sonra ta bir girişten geçtim, kenara çektim ve yolu hizalayan diğer arabaların arasına park ettim. Dışarı ıktım, derin bir nefes aldım ve başımı eğerek gökyüzüne baktım. Başımın çok yukarısına kadar uzanan rengrenk sonbahar ağaçları parlak, ateşli renklerini sergiliyordu. Kırmızı, turuncu ve sarı alevler parlak mavi gökyüzünü yalıyor ve sonbaharın sert rzgrında gszce sallanıyordu. En parlak olanlardan birkaçı bükülüp yuvarlanarak yere saçılıyor, ağaçları çiğnenmek ya da bir kenara sprlmek üzere çıplak bırakıyordu. Tepemdeki dalların derin iniltileri kalbimdeki acıyı yankıladı. Tüm bunların hüznü içimde biraz kırıklık hissetmeme neden oldu.

Tamam, belki birazdan çok daha fazla.

Kalbim kırık bir şekilde, en eski ve en sevdiğim arkadaşımı bulmak için yeni biçilmiş çimlerin üzerinde yürüdüm.

∞

Lisedeki ilk yılının Mayıs ayı sonuna kadar, sihirli bir şekilde beyaz atlı prensime dnşeceklerini umarak bir sürü kurbağa pmştm. şansım yaver gitmedi; ellerinde büyük problemler olan pis, sivilceli, yeşil kurbağalar olarak kaldılar.

Ama on altıncı yaşımda endişelenmem gereken daha büyük sorunlarım vardı. Aptalca, bir şekilde, yolun bir yerinde, en iyi arkadaşlarımdan birine aşık oldum. Jase Delaney'e karşı diğer erkeklerden *farklı şeyler* hissettiğimi hep biliyordum. ptğm ilk ocuk oydu. Bana bakarken yakaladığım ilk çocuktu. Kalbimi verdiğim ilk çocuktu. Aslına bakarsanız, o kk hırsız kalbimi çaldı ve asla geri vermedi. Asla.

Böylece hayatımın on altıncı yılını benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir çocuğa gizlice aşık olarak geçirdim - onun *arkadaşı ya da onun çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi kız kardeşi* olmaktan başka. Bunu, o aptal Mason *La Douche* ile o aptal bahar kaçamağı dansına gittiğimde, arabasına *binerken* fark ettim. Arabaya binmeden önce Jase'in evine şöyle bir göz attım, koşup beni dansa *götüreceğini*, benim için dvşeceğini ya da ne bileyim, başka *bir şey* söyleyeceğini umuyordum. Ama tek gördüğüm Jase'in Rachel Jenson'ı ptğyd.

Evinin yan tarafına yaslanmıştı. Dudakları onun dudaklarından ayrılıp "İyi eğlenceler Charlotte Stone!" diye seslendiği anda kalbimin onun ellerine nasıl hapsoldüğünü şüphesiz biliyordum. Ve, hey! Mason, onu çok iyi öptüğünden emin ol, *sana meydan okuyorum!*"

Çünkü o anda, beni dehşete düşürecek kadar net bir şekilde saptayabildiğim o saniyede, Jase'e ondan çok önce *aşık* olduğumu fark ettim. İster hızlı ve sert bir şekilde aşık olduğuma inanın, ister yıllar içinde yavaş yavaş geliştiğini düşünün, fark *etmez*. Önemli olan tek şey benim aşık olduğumdu ve şimdi o başka birini öpüyordu. Başka birini.

O yıl Jase'in de pek çok kurbağayı öpmesini izledim (kurbağaları her zaman sürtük gibi giyinirdi) ve her öpüşünde içim içimi yiyordu. Ama hiçbir zaman bundan ne kadar nefret ettiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Tek iyi yanı, bir kızı asla çok uzun süre yanında tutmamasıydı. Ortalama "ilişkisi" bir hafta sürüyordu ve sonra başka bir kızla yüzünü yalıyor ve gömleğinin üzerinden göğüslerini mıncıklıyordu.

Bu yüzden o yıl ilişkimiz/arkadaşlığımız gergin ve zordu. Jase kendine yerel bir benzin istasyonunda iş buldu, benzin pompalıyor ve arka garajlarında arabaları tamir etmeye yardım ediyordu. Joey ve ben onu neredeyse hiç görmüyorduk. Geceleri nadiren ağaç evime gelirdi, o da arada bir babasıyla kavgaları kontrolden çıktığında. Babasının bağırıp çağırdığını ya da daha kötüsünü duyduğumda içim burkulsa da, ağaç evin ahşap döşemelerine inerken spor ayakkabılarının çıkardığı gürültüyü duyduğum o geceleri çok severdim. Sanki oraya aitmiş gibi içeri girer, uyku tulumunu raftan alır ve yanıma uzanır, güneş doğana kadar benimle konuşur ve gülerdi.

O yıl ilkbaharın başında, öpmekten pek de çekinmediğim bir kurbağa buldum. Adı Anthony Charles'tı ve *evet*, Jase '*bir gün aptalca onunla evlenip Bayan Charlie Charles olacağım*' konusunda benimle acımasızca dalga geçti. Sonra bu alaylar kötü ve incitici bir hal aldı. O Mayıs ayında Jase'in on yedinci yaş günü geldiğinde, kutlama için herkes şenlik ateşi yakmak üzere yabancı otların arasına davet edildi. Herkesi davet etmişti, *ben hariç herkesi*.

Joey, Anthony ve bana partiye gelmemizi söyledi.

O gece Anthony ve ben el ele tutuşarak sarhoş gençlerden oluşan kalabalığın arasından Joey'i ya da Jase'i bulmaya ve ona "Mutlu Yıllar" dilemeye çalıştık.

Joey beni arkamdan yakalayıp şakağıma bir öpücük kondurarak, "Hey, başarmışsın," dedi. Beni kol hizasında tutarak elini salladı.

başını kaldırdı ve beni tepeden tırnağa süzdü. "*Lanet olsun*. Ne giyiyorsun böyle?"

Anthony ellerini belime doladı ve beni Joey'den uzaklaştırdı, "Gözlerini kafanın içine geri sok, Graley. Sadece bir çift şort ve bir atlet. Ve ellerini kızımдан uzak tut," diye şaka yaptı Anthony.

Ama Joey gözlerini benden ayırmadı ve dudakları düz, sert bir çizgi halinde gerildi.

Şortumun ne kadar kısa ve gömleğimin ne kadar dar olduğunun tamamen farkındaydım. Mesele şu ki, o partideki diğer kızlar gibi giyinmişim ve Joey ile Jase'in küçük kız kardeşi muamelesi görmekten bıkmışım. "Jase nerede bu arada? Onu henüz görmedim."

Joey'nin gözleri yerdeki bir şeye bakmakla meşguldü ve eli ensesini ovuşturuyordu. "Kylie Simpson'la bir yerlere gitti. Onu aramaya gitme, tamam mı Charlie? Gördüklerinden hoşlanmayacaksın... ve kesinlikle kıyafetin hakkında söyleyecek bir şeyleri olacak."

Midem bulandı ve ağzım o kadar kurudu ki yutkunurken canım acıdı. "Bu da ne demek oluyor?"

Joey Anthony'ye hızlı bir bakış fırlattı ve başını salladı. "Onu rahat bırak, Charlie, tamam mı?"

Vücudum kaskatı kesildi. "Bu saçmalığın canı cehenneme!" Tersledim ve ayrılmak için döndüm, sarhoş aptalların ve kükreyen şenlik ateşinin yanından hışımla geçip doğruca yabani otlara yöneldim.

"Hayır, Charlie. Yapma..." Bana yetişip kollarını belime dolayarak beni geri çekerken Joey'nin sesini duydum. Yüzü saçlarımdaydı, nefesi kulağımda dolaşıyordu. "Çok sarhoş ve başka bir kızla birlikte. Bugün soyunma odasında bir şeyler duymuş ve çıldırmış. Ve Charlie, onu gördüğünde incinmeni istemiyorum."

Mücadele etmeyi bıraktım ve dönüp gözlerinin içine baktım, "Ne eşyası?"

Başka bir kızla birlikte olması neden umurumda olsun ki?" Fısıldadım.

Kaşları kalktı ve sözleri usulca, alçak fısıltılarla kulağıma doğru süzüldü. "Çünkü ona *aşık* olduğumu biliyorum."

Kollarını üzerimden ittim. "Yanılıyorsun. Ayrıca benim bir erkek arkadaşım var. Jase'in ne yaptığı umurumda değil," diye tısladım. Ondan bir metre uzaklaşana kadar geri adım atmaya devam ettim.

Joey'den uzaklaşır uzaklaşmaz Anthony'nin kolları omuzlarıma dolandı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Mükemmel," diye yalan söyledim.

"Bunların burada ne işi var?" Jase'in sesi arkamızdan homurdandı.

Kafamı ona doğru çevirdiğimde, Jase'i uzun otların arasından tökezleyerek çıkmış, kıkırdayan siyah saçlı bir kızla el ele tutuşurken buldum. Gömleği çıkarılmış ve pantolonunun düğmeleri açılmıştı; onu o halde görmek kalbimi daha önce hiç hissetmediğim şekilde sızlattı.

Kıkırdayan kızın kollarını adamın beline dolamasını izlerken sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Elini kaldırdı ve viskiye benzeyen yarısı boş bir şişeden kocaman bir yudum aldı.

Çenemi ona doğru kaldırdım. "Sadece en iyi arkadaşına 'Mutlu Yıllar' demek için geldim," dedim.

Ellerini kıkırdayan kızın üzerinden çekerek bana doğru sallandı ve yüzüme doğru güldü. "Gerçekten mi, Charlie? Az önce Kylie'den güzel bir doğum günü saksosu aldım. Bana daha iyisini yapmaya hazır mısın? Bilirsin, bu işte çok iyi olduğunu duyduğumdan beri," diyerek Anthony'ye meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Çeneni kapalı tutsan iyi edersin, Delaney!" Anthony ben engel olamadan Jase'e doğru hamle yaptı ama sarhoş olmasına rağmen Jase yan adımlarla yoldan çekildi ve daha yüksek sesle güldü.

"Ne kadar iyi sikişiyor, Anthony? Ne? Spor salonunda soyunma odasındaki tüm erkeklere seni ne kadar sert emdiğini ve senin için bacaklarını ne kadar açtığını söyledin." Jase gözlerini kısarak homurdandı. "Bu benim için harika bir doğum günü hediyesi olurdu. Charlie'nin gerçekten ne kadar harika olduğunu söyle bana!" diye bağırdı Anthony'ye, ama o iğrenç sözleri söylerken soğuk, mavi bakışları üzerimdeydi.

Kanım damarlarımda hızla akarken, aşağılanmışlık ve öfke içinde titreyen bacaklarımla ondan uzaklaştım. Neden böyle bir şey söylemişti? *NEDEN EN İYİ ARKADAŞIM BUNU SÖYLESİN? Neden herkesin önünde böyle bağırdı?* Anthony'nin benim hakkımda arkadaşlarına ne söylediği umurumda bile değildi. Tek umursadığım *sevdiğim* çocuğun dudaklarından dökülen saçmalıklardı.

Olabildiğince sakın bir şekilde Jase'e doğru yürüdüm, ağlamaklı gözlerimin arasından baktım ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. "Senden nefret ediyorum, Jase Delaney."

Anthony ile göz göze gelmek için arkamı döndüğümde, "Bunu herkese söyledin mi?" diye sordum.

Yüzündeki saf suçluluk ifadesi yeterli bir cevaptı ve herkesin benden uzak durması için ılık atarak sahile doğru hışım la yürüdüm. Sular boyunca yürüdüm ve uzaklaştıkça azalan parti seslerini dinledim. Uzakta, çocukken oynadığımız küçük, terk edilmiş sandala baktım ve ne yapacağımı bulana kadar kendimi orada sakinleştireceğimi düşündüm.

Tam tekneye ulaştığımda, güçlü kollar omuzlarımı sarıp beni geri çekiyordu ve Jase'in soğuk, sert sesi kulağımdaydı. "Charlie, yeter. Lanet olsun! Charlie... kahretsin... Charlie, özür dilerim!"

Arkamı dönerek onu göğsünden sertçe ittim. "Sakın bana dokunma! Bana bir daha *asla dokunma!*"

Ne olduğunu anlamadan beni belimden yakaladı ve kıcıımı teknenin kenarına sertçe çarptı ve vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Ondan uzaklaşmak için hızla arkama yaslandım ve hareketlerimin ivmesiyle ikimiz de teknenin içine düştük, vücudu benimkinin üstüne çarptı.

"Bırakın beni!" ılık attım, kollarımı açtım ve bir yer bulmaya çalıştım.

Yavaşça iki kolunun üzerine doğru eğildi, göğsü hızla yükselip alçalarak üzerimde asılı kaldı. Her iki kolunun arasında sıkışmıştım ve kalçalarımın arasına mükemmel bir şekilde düşen vücudunun ağırlığıyla ağırlaşıyordum. Vücudumu bükerek kurtulmaya çalıştım, onun sert boyu ile ahşap tekne zemini arasında kıpırdandım.

"Dur. Dur... altımda öyle kıpırdanmayı kes, Charlie," diye fısıldadı gözleri benimkilere kilitlenirken. Birbirimize bir santimden daha yakın olan gözlerimiz birbirimizin gözlerinin içine bakarken göğsümde garip bir yanma yayıldı ve yanaklarımı ısıttı. İkimizin de vücudu kaskatı kesildi.

"Charlie," diye fısıldadı adımlı. Dudaklarından dökölüşü bir dua ya da bir dilek gibiydi. Başım döndü ve kalbim bacaklarımın arasında onun bedenine karşı oluşan baskının acısıyla çırpındı.

Gözleri yüzümü, gözlerimi, dudaklarımı, yanaklarımı aradı; sanki beni arıyor ama tam olarak bulamıyordu. "Benden nefret etmiyorsun."

"Evet. Ben. Var." Israr ettim.

Vücudu hafifçe benimkine doğru kaydı ve ben hareket etmemeye çalıştım, ama onun hissi vücudumun zonklamasına ve tenimin olduğu her yerin karıncalanmasına neden oldu - ki bu tabii ki vücudumun her yeriydi. Kalp atışlarım kulaklarımda çarpmaya başladı,

Ağzının tenime değdiği andaki ılık sıcaklık bedenimi onunkiyle birlikte hareket ettirme isteği uyandırdı.

"Jase..."

Benim için savaş. Beni iste.

Dudakları dudaklarıma çarptı, sert ve güçlü bir şekilde beni yuttu. Dili dudaklarımdan içeri daldı ve ben de onu içime çektim, her şeyimle onu öptüm. Vücudu benimkine yaslandı, içimde eridi. Bir dirseğinin üzerine düşerek parmaklarını saçlarımin telleri arasında kabaca dolaştırdı ve diğer eli, *Tanrım*, diğer eli bacağımin çıplak tenine doğru kayd ve şortumdan kıcıımı kavrayarak beni ona doğru daha sert çekti. Kalçalarımin arasındaki baskı artmıştı ve onun sertliğinin benimle mükemmel bir şekilde aynı hızda olduğunu hissedebiliyordum - sadece eski, solmuş mavi kot pantolonu ve şortumun ince malzemesi bizi ayırıyordu.

Ne halt ediyorduk biz?

Onu durdurmak istemedim.

Onu istiyordum, Tanrım, o çocuğu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

Dünya.

Ama Jase sarhoştı, değil mi? Benim bir erkek arkadaşım vardı, onun da Kylie'si.

Tüm bunları biliyordum ama umurumda değildi. Elleri ve dudakları çok iyi hissettiriyordu.

Ama doğrusu, umurumdaydı. Sarhoş olduğu için beni öpmesini istemiyordum. O kadar önemsiyordum ki gözyaşlarımin yüzümden aşağı akmaya başladı ve öpüşmelerimize karıştı.

"Jase," diye haykırdım. "Dur, bu doğru değil. Sen... sen sarhoşsun. Ve yarın bunu hatırladığında kendine çok kızacaksın."

Sanki ona vurmuşum gibi tökezleyip benden uzaklaştığında nefesimi zorlukla tutabildim. Kendini teknenin diğer tarafına yaslayarak dondu kaldı, sert ve ağır nefes alıyordu, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Dizlerimin üzerinde otururken, onun yokluğundan başım dönüyordu.

Doku

n. "Seni öptüğüm için kendime asla kızmam," diye ısırdı. "Sen Kylie'yle birliktesin ve benim bir erkek arkadaşım var," diye fısıldadı.

"Kahretsın, Charlie. Hiç o küçük pisliği az önce öptüğün gibi öptün mü?"

Ben mi? Çünkü başka hiçbir kızı seni öptüğüm gibi öpmedim."

Bu Çıtçıt . şubeler ve sesler . ayak sesleri
Susturulmuş ama gözlerimiz hala birbirine sabitti. Ona

ne olduğunu söylemek istedim.

gerçeği. Hiç kimseyi onu öptüğüm gibi öpmediğimi, bacaklarımın arasındaki o sıcaklığı ondan başka hiç kimseden almadığımı. Ama ayıldığında bana güleceğinden ve en iyi arkadaşımı sonsuza dek kaybedeceğimden çok korkuyordum.

"Hey, teknede misiniz?" Joey'nin sesi duyuldu.

Jase'in başı tahtaya çarptı. "Bu konuşmayı bir gün bitireceğiz," diye fısıldadı.

"Tamam. Yaptığımızda sarhoş olmadığın sürece sorun yok!" Ben de ona karşılık verdim.

Joey'nin kafası teknenin kenarından içeri baktı. Sonra Anthony'nin kafası onu takip etti. Sonra, bir sürü başka kafa içeri girdi.

Anthony bana yardım teklif etmek için elini uzattı. "Gel tatlım. Oradan çıkmaya yardım edeceğim."

Gözlerim Jase'e kaydı. Yüzünü teknenin yan tarafına dönmüş, alnını tekneye yaslamıştı. Kollarını karnına dolamıştı ve acı çekiyormuş gibi zor nefes alıyordu.

Anthony'nin elini görmezden geldim. "Jase?"

Tekrar bana döndü ve loş ıııkta gözlerindeki yaşların parıltısını görebiliyordum. "Git artık. *Erkek arkadaşın* bekliyor."

Artık aptal teknenin etrafında ne yapacağımı görmek için bekleyen bir seyirci kitlesi vardı.

Başımı hâlâ bana elini uzatan Anthony'ye doğru çevirdim. Bunu istemediğimi fark ettim, çünkü Jase haklıydı. Anthony'yi hiç böyle öpmemiştim. "Bunu tekrar soracağım. Bir soyunma odası dolusu erkeğle seninle seks yaptığımı söyledin mi Anthony?"

"Kahretsin," diye kekeledi. "Charlotte, başka bir yere gidelim ve konuşalım, tamam mı? Bebeğim, bu özel bir konuşma."

"Öyle mi?" Tersledim. Herkesin gözlerindeki sıcaklığı üzerimde hissettim. Omuzlarımda ve göğsümde küçük küçük ısı dikenleri belirdi. Bir çocuğun benim hakkımda böyle konuşmasına izin veremezdim, özellikle de bu doğru değilse. "Yoksa herkesin senin ne kadar iğrenç bir yalancı olduğunu bilmesini istemediğin için mi? Çünkü kimin bacaklarını açtın bilmiyorum ama benim olmadıkları kesin."

Anthony öksürdü ve boğazını temizledi, kıpırdandı ve kıvrandı. Ellerini hâlâ bana doğru uzatıyordu. "Sana kızgın değilim, sadece bir yere gidip konuşalım, tamam mı?"

Ona yaklaşarak teknenin kenarına yaslandım ve yüzüne baktım. "*Bana kızgın değil misin? Ne kadar rahatladım! Ben de burada benimle yattığın yalanını söylediğin için sana nasıl kızmam gerektiğini düşünüyordum. Ama bana kızgın olmamana çok sevindim. Bu ilişkinin ne kadar bittiğini sana söylemeyi çok daha kolay hale getiriyor.*"

Aptal aptal gülümseyen Jase'e döndüm ve sordum: "Geliyor musun? Bekâr olduğum için doğum gününde birkaç kadeh bir şey içmek istiyorum."

Jase gülerek ve tökezleyerek ayağa fırladı ve teknenin kenarından aşağı düştü. Jase her zamanki gibi sırtına binmem için beni sırtına tırmandırdı. Anthony'ye döndü ve "Charlie gibi bir kızı hak etmiyorsun. Şimdi yolumdan çekil, Assmunch."

Beni şenlik ateşine götürdü ve Joey bana koyu renkli bir sıvıyla dolu kırmızı bir fincan uzattı.

Merakla bardağın içine baktım.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin Charlie," diye fısıldadı Jase kulağıma ateşli bir şekilde. "Ama bu erkek arkadaşınla aranda geçenleri unutturacaktır."

"Tamam," dedim ve bardağı elinden aldım. Küçük bir tat aldım. Ağzımın içini ve boğazımı yaktı, göğsümü ısıttı ve karnımın içini ısıttı. Yüzümü buruşturdum ve neredeyse ciğerlerimden birini öksürerek çıkaracaktım. "Bu yakıyor; bana ne verdin sen, benzin mi?"

Jase güldü. "Jack Daniels viskisi. Hepimiz ailelerimizin içki dolaplarını yağmalayıp bir şeyler getirdik. Bu babamın. Sonradan edinilen bir tattır ama alışırsınız."

Burnumu kıvrarak yüzümü buruşturdum. "Bir insan neden tadı yanan benzin gibi olan bir şeyi içmeye alışmak ister ki?"

Joey kolunu benimkine çarptı. "Göreceksin. Birkaç yudumdan sonra kendini iyi hissedeceksin. Ve Anthony Charles'la ilgili her şeyi unutacaksın."

Omuzlarımı silktim ve fincanımdan bir yudum daha aldım, yanığın yumuşak bir şekilde aşağı kaydığını hissettim. "Anthony Charles kim?" Güldüm. Kafamı kaldırdığımda Jase'in gözlerinin üzerimde olduğunu, dikkatle beni izlediğini fark ettim. Daha büyük bir yudum aldım, karnımdaki yanma beni biraz daha cesur hissettirdi. "Ben daha çok Kylie Simpson'ın birine oral seks yapmasını unutmaya çalışmakla ilgileniyorum."

"Buraya gel," diye buyurdu Jase, beni yavaşça kendine doğru çekip kolunu belime doladı. Ellerinin sıcaklığı içkimin yakıcılığıyla karışınca başım dönmeye başladı. Joey yanımda gülümsedi. "Pantolonumun fermuarını çektiğim anda Kylie'yi unuttum."

Bu da yanan benzinden daha büyük bir yudum almamı sağladı. "Blah, durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Jase'in gözleri benimkilere kilitlendi ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Anthony'yi becerdiğini düşünmenin beni etkilemediğini mi sanıyorsun? Ayrıca, kızın dişleri vardı."

Ağızımdan bir dizi yüksek sesli kıkırdama patladı ve onları durduramadım. "Bu korkunç." Gülererek büyük bir yudum daha aldım ve birazını gömleğimin üzerine döktüm. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar cesur hissederek ona baktım. "Dişlerimi kullanmayacağımdan emin olabilirsin, Jase. Ve bu konuda çok iyi olduğumu söylediler."

"*Siktir*, Charlie," diye fısıldadı Jase saçlarıma.

Saatler sonra Joey, Jase, Ava ve ben arka bahçemde tökezleyerek ağaç evin merdivenine tırmanmaya çalışıyorduk. Merdivenin sallanması midemi öylesine bulandırdı ki çalılara koştum ve o gece ne içtiysem kustum. Sonunda bitirdiğimde ve başımı kaldırıp karanlık gökyüzünün tepemde döndüğünü gördüğümde, Jase'in tüm bu süre boyunca arkamda olduğunu ve saçlarımı tuttuğunu fark ettim.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı.

Kıkırdarak cevap verdim. "Mutlu yıllar," diye fısıldadım.

"Hadi Charlie, biraz uyuyalım," dedi ve beni kendime çekerek Ayaklar.

Dikkatlice ip merdivene tırmandık; birkaç kıkırdama denememiz gerekti

Jase'in elleri kıcımdaydı ve beni sürekli yukarı itiyordu. Joey ve Ava çoktan pufların üzerinde uyuyorlardı ve ben de onların fotoğrafını çekmeye çalıştım ama sonunda takla atıp Jase'in üzerine düştüm.

Beni kollarına alarak nazikçe uyku tulumumun üzerine yatırdı ve kendi uyku tulumunu yanıma yerleştirdi. Yüzümü ona döndüm, o gözlerimin içine bakarken ben de ona sokuldum. Gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım ama göz kapaklarım çok ağırlaştı ve dünyam unutulmaya yüz tuttu.

Duyduğumu hatırladığım son şey Jase'in kulağıma fısıldadığı alçak sesle, "Bu sefer benimle tavşan deliğinde kal," demesiydi.

Umarım rüya değildir.

Ertesi sabah ilk duyduğum şey birinin inlemesiydi. Herhangi bir anlamda zevkli bir inleme değildi; saf, yoğun bir ıstırap iniltisiydi. Ve ağrıyan boğazımın derinliklerinden geliyor gibiydi. Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açtığımda, başım milyonlarca küçük parçaya ayrılıp kafatasıma çarpıyor gibiydi.

Başımı uyku tulumundan kaldırmaya çalıştım ama çok ağır ve kalındı. Ve başım dönüyordu - neden bu kadar başım dönüyordu? Ve dünyada kim böyle horluyordu?

Odanın etrafına bakarken, dün gece benimle buraya kimin geldiğini ve ne yapmış olabileceğimi beynimde sayıyordum. Karnım yuvarlandı ve ağaç ev eğilip etrafımda döndü.

Yanımdaki uyku tulumundan koyu kahverengi saç tutamları düştü. Elimi uzatıp kim olduğuna bakmak için aşağı çektiğimde, Jase'in sakın ve uyuyan yüzünü gördüm. Kendimi güvende hissederek bedenimi onunkine yasladım ve tekrar uykuya daldım.

Gözlerimi tekrar kırıştırarak açtığımda öğleden sonraydı. Başımdaki zonklama gitmişti ve dünya etrafımdaki çılgın, sarsıntılı hareketlerini durdurmuştu. Altımda, ağaç evin ağır dallarının altında, birinin adımı çağırdığını, dışarı çıkmam için yalvardığını duyabiliyordum.

Kim o? Anthony miydi o?

Uyku tulumunu üzerimden kaldırarak kendimi oturma pozisyonuna getirdim. Karnımın derinliklerinde hafif bir çalkantıyla gülümsedim. Bütün günü uyuyarak geçirmiş olabilirdim ama çocuklar gibi içebilirdim!

Anthony'nin yalvaran sesi hâlâ beni çağırıyordu. *Pislik.*

Küçük odaya baktığımda Joey'nin puflardan birine yayılmış beni izlediğini fark ettim. Ava gitmişti; umarım bütün gece evimde kaldığı için başı belaya girmemiştir.

Sonra gözlerim uyku tulumunu sarmaya çalışan Jase'e takıldı, kaşları çatılmıştı. Ona baktığımı fark etmiş olmalıydı, çünkü hareket etmeyi bıraktı, bir an için çantasının üzerine çömeldi, dondu kaldı. Sonunda yüzünü bana doğru çevirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve elleri uyku tulumunun malzemesini öyle sıkıyor ve büküyordu ki parmak eklemleri beyazlaşıyordu. Dişleri birbirine sıkıca kenetlenmişti ve boynundaki nabız zonkluyordu.

Lanet olsun, televizyondaki çılgın güreşçilerden birine benziyordu.

Anthony yine adımı haykırdı ve ağaç evin kenarına sert bir şey çarptı, sanki bir taş fırlatmış gibiydi.

Şu aptal herif...

Jase'in gözleri karardı ve gözleri benimkilere odaklanırken göğsü ağır ağır inip kalkmaya başladı. "*Erkek arkadaşın* elinde senin için bir avuç çiçekle dışarıda."

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Yol boyunca Jase'in gözleri üzerimdeydi. Sert bir hamleyle açtım ve başımı dışarı uzatıp aşağıya baktım.

Anthony elinde bir avuç kırmızı gülle bana bakıyordu, "Charlotte...Charlotte? Lütfen, seninle konuşmama izin ver. Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Lütfen seninle konuşmama izin ver. Lütfen açıklamama izin ver." Sesi ağlamak üzereymiş gibi çatallaştı, "Charlotte Stone, ben... Seni seviyorum!"

Ağaç evin içinden, arkamda bir yerden Jase homurdandı ve sert bir şeyi zemindeki ahşap çitalara fırlattı. Gürültü üzerine başımı çevirdiğimde gözlerim onun buz mavisi gözleriyle buluştu ve gözlerimi kaçıramadım. Jase'in kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak, sanki beni yutmaya hazır vahşi bir hayvanmış gibi bana yoğun bir şekilde baktığında, neredeyse ayakta durma yeteneğimi kaybediyordum. Bana sonsuza dek böyle bakmasını istiyordum.

O kısacık anda o gözleri uzun uzun aradım ve kafamın içinde ona karşı hissettiğim her şeyi anlattım. Sesimi yükselttim ve Anthony'ye seslendim, "Hey Anthony? Çiçeklerden nefret ediyorum. Bana o aptal, iğrenç kokulu şeyleri vermen senin iğrenç yalanlarını geri getirmeyecek!" Başımı sallayarak bağırdım. "O yüzden özrünü kabul etmiyorum. Hakkımda yalanlar yaymanın *doğru* olduğunu asla düşünmeyeceğim. Evine git."

Jase'in ifadesi yavaşça değişti. Çatık kaşları yumuşadı. Kaşları kalktı ve dudakları şaşkınlığını belli edecek şekilde aralandı.

Birdenbire Jase benden bir santim uzakta durdu, başını yana eğdi; vücudundan yayılan sıcaklık benimkine karıncalanma dalgaları gönderdi. Elleri omuzlarımı kavrarken eğildi ve dudaklarını alnıma değdirdi, "Aferin kızıma. Kimsenin seni ezmesine izin verme." Uzun parmakları tenimi usulca sıkarak göğsümde bir sıcaklık dalgası yaydı. "Ve unutma Charlie. Bitirmemiz gereken bir konuşma var." Alçak fısıltısındaki boğukluk, karnımın derinliklerinde küçük ısı kıvılcımlarının dans etmesine neden oldu.

Aptal gibi gözlerimi hızla kırıştırdım.

Jase geri adım atarak ellerini yanlarına bıraktı ve Joey hemen yanıma gelerek her birimizin omzuna birer el koydu. Joey'nin dudakları

o güzel, şapşal gülümsemelerinden birine büründü. "En iyi iki arkadaşımın artık birbirlerini boğazlamamasını umduğumu söyleyecek kadar cüretkâr olabilirsem, bunu kutlama ihtiyacı hissediyorum."

Jase ve ben ikimiz de başımızı salladık.

"Güzel. Bu gece bir şeyler içeceğiz... ve gideceğimiz yeri biliyorum," diye ısrar etti Joey. "Tooties. Kimseye kart göstermiyorlar. Oraya birkaç kez girdik, yani bizi tanıyorlar."

"Bekle bir saniye. Bar mı demek istiyorsun? *Gerçek* bir *bar* gibi mi?"

Ben sordum.

Joey bana ukala bir gülümsemeyle baktı. "Evet. Orada çalışan barmen eskiden bizimle otların arasında yarıştı, o yüzden içeri girmemize izin veriyor. Charlie, birkaç aydır oraya gidiyoruz."

"Ciddi misin? Gerçek bir *bara mı*? Hangi cehennemdeydin ben?" diye sordum.

Jase homurdandı, "Küçük Bumblefuck Dick Land, ABD'de. Tüm vaktini kralı, eşek maymunu, sık yalayıcı, sık yağı, pislik Anthony Charles ile geçiriyorsun."

Geri çekildim ve kısık gözlerle ona baktım ve tersledim, "*Evet, yaptım*. Ama Twatwaffle- Coochieville-Jiztit, ABD'ye yaptığın yüzlerce küçük seyahati unutma. Umarım *tüm tatil bölgelerini* ziyaret etmeden önce aşılarını olmuştundur, çünkü Tanrı bilir hangi iğrenç hastalıklı karafatmalar aletini ısırmış olabilir!"

Joey inledi ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Lanet olsun. İkiniz de durabilir misiniz?" Aramıza girerek yüksek sesle nefes verdi ve sonra sırtıttı. *Sırtıttı!* Ve sonra ne dedi biliyor musunuz? "İkiniz de hâlâ bakiresiniz, kendinize gelin!" dedi. Sonra bizi bıraktı ve kapıya doğru yürüdü, "Ve... bu gece Tooties'e gidiyoruz. Ava da birkaç kişiyle birlikte orada olacak. Gidip duş alın ve giyinin, saat sekizde çıkıyoruz. *Aptallar*."

Jase hala bakire miydi?

İçim alev aldı. Oh, tatlı küçük bebek İsa. O çocuğun ilk çocuğu olmak istedim.

Ağaç evden çıkarken Jase Delaney'nin aklından neler geçtiğini merak ettiğim için yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi.

Duş aldıktan ve daha büyükmüşüm gibi giyinmeye çalıştıktan sonra üçümüz bir sonraki mahalleye doğru yürüdük ve küçük bir barın ön kapısından içeri girdik. Daha önce hiç bir bara adım atmamıştım ve etrafımı gördüğümde yüksek sesle nefes aldım. Duvarlar fotoğraflarla, maskelerle, sepetlerle ve eski retro reklamlarla kaplıydı. Bisiklet

Odanın tavanından parçalar ve çalıntı trafik işaretleri sarkıyordu. Duvarın bir kenarı boyunca uzun, dağınık bir bar uzanıyordu ve arka tarafta birkaç bardo masası, yırtık kırmızı deri kabinler, masa ve sandalyeler vardı. Bayat bira ve sidik gibi kokuyordu. Daha açık olmak gerekirse, annemin birkaç *arkadaşı* gibi kokuyordu.

Mekan kalabalıktı, okulumdaki çocuklarla doluydu. *Bu ne kadar yasadı?* Herkesin elinde bir şişe bira ya da koyu renkli sıvıyla dolu küçük cam bardaklar var gibiydi.

Jase, Joey'nin omzuna hafifçe vurdu ve arkadaki boş bir kabini işaret etti. "Siz ikiniz gidip o kabini kapın. Bize internette okuduğum özel bir içkiyi ısmarlayacağım."

Korkudan altıma sıçarak Joey'i kot pantolonunun arka cebinden tuttum ve arkasından yaklaştım. Her an polislerin silahlarını ateşleyerek kapıdan içeri daleceklerini ve hepimizi tutuklayacaklarını düşünür duruyordum. Annemin gelip beni hapisten alıp almayacağını bile merak ediyordum. Hatta dört aydır görmediğim babamı arayıp aramayacaklarını bile merak ediyordum, çünkü yeni eşiyile birlikte tüm Avrupa'yı dolaşıyordu. *Kahretsin, ihtiyacım olduğunda beni kefaletle çıkaracak kimsem yoktu.*

Beş dakika sonra Jase karşımdaki kabine geçti ve her birimizin önüne içinde kehribar rengi bir sıvı olan üç orta boy, şeffaf, plastik bardak koydu.

"Bu gece hangi oktan benzin içeceğiz, *Mr. Delaney?*" Alay ettim.

Jase bana kara bir kaş kaldırdı ve dudaklarının kenarını alaycı bir sırıtışla kaldırdı. "Bu benzin için olumsuz olur *Bayan Charlotte*. Bu gece *Çılgın Şapkacı* adında bir şey içeceğiz."

Joey yanımda kıkırdadı. "Hmmm. Çılgın Şapkacı, ha?"

"Evet. Votka, şeftali likörü, limonata ve kola ile yapıyor." Bardağı tutan elini kaldırdı, derin bir nefes verdi ve *Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları'ndan kelimesi kelimesine* alıntı yaptı:

"*'Ama ben deli insanların arasına gitmek istemiyorum,' dedi Alice. 'Oh, buna engel olamazsın,' dedi Kedi. 'Burada hepimiz deliyiz. Ben deliyim. Sen de delisin. 'Deli olduğumu nereden biliyorsun?' dedi Alice. 'Öyle olmalısın,' dedi Kedi, 'yoksa buraya gelmezdin.'*"

Sonra içkisinin tamamını içti ve geçirdi.

Joey yanımda güldü ve bardağını havaya kaldırarak omzuyla bana vurdu. "Delirdim mi? Korkarım öyle, ama sana bir şey söyleyeyim,

en iyi insanlar genellikle öyledir." Joey daha sonra içkisini yudumladı ve bağırdı, "Charlie, benim tatlı masum Charlie'm, sıra sende! İç bakalım!"

Kıkırdayarak içkimi dudaklarıma götürdüm ve boşalana kadar yudumladım. "Daha meraklı ve daha meraklı."

Kırk dakika boyunca kıkırdayıp durduktan, sürekli yer değiştirdikten ve kabinde birbirimize şarkı söyledikten sonra Joey elinde üçüncü (*ya da dördüncü*) Mad Hatter'ıyla ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Başım biraz sallanmaya başlamıştı ve cidden *herkesi sevmiştim, köşede oturup herkese bakan korkunç kel adamı bile*.

Bardağını havaya kaldıran Joey'nin dudakları yine o şapşal, güzel gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı, "Sanırım *gerçek bir* kadeh kaldırmaya ihtiyacımız var, değil mi çocuklar?"

"En iyi arkadaşlara," diye gülümsedim ona.

Jase masanın altından ayağımı usulca itti ve parmağıyla Joey'nin yanından geçerek Ava Maria'nın köşede tek başına oturduğu yeri işaret etti. Joey'e baktı ve ikimizin de baktığı yönü işaret etti. "Hoşlandığın kızla konuşacak cesarete sahip olmaya!"

Joey ikimizin önünde daha uzun bir şekilde ayağa kalktı ve uzun, alçak bir iç çekti. Başımı saklandığımız kabinin serin derisine yaslayarak ona, tamamen Joey'e ait olan her şeye baktım. O anda üçümüzün arasında garip ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir şey geçti, aşkımızı ve dostluğumuzu fısıldayan bir şey; asla söylenmesine gerek olmayan binlerce küçük kelimeyle.

Sonra Joey kadehini daha yukarı kaldırdı. "İşte düşmeye..." Gözlerini ikimizin üzerine dikti. "...aşık... ve bunun şimdiye kadar gördüğüm en iyi örneği tam önümde oturuyor. Ve en iyi iki arkadaşımın sonunda birbirlerine dördüncü sınıftan beri aşık olduklarını söyleyecek cesareti bulmalarını umuyorum. Şeref."

İçkisini yudumladıktan sonra önümüzdeki masaya çarptı ve uzaklaştı.

İşte düşmeye...

Yüksek sesle bir nefes çektim ve neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Tamam, bu biraz abartılı oldu ama öyle hissettim. "B-bekle. Whooa... Bekle," diye kekeledim.

Jase bakışlarımla buluşmak için başını yavaşça kaldırdı. Uzun bacaklarını masanın altından uzatarak ayaklarını yukarı kaldırdı ve beni içine hapsederek kabinin minderlerine, iki yanıma dikti.

Ne? Kaçacağımı mı düşündü? Ben de onun kaçmasını istemiordum! İki bacağından tutup kaçamayacağından emin olduktan sonra öne doğru eğildim. "Sen... beni seviyor musun?"

Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu. Sonunda, dişleri alt dudağının üzerinde sert bir çizgi oluştururken konuştu: "Milyonlarca farklı şekilde... ama benim için en anlamlı olanı hiç bilmedin, değil mi?" Ellerini saçlarında gezdirdi. "Senin yanına taşındığım ve çizdiğin o kafatası resmiyle karşıma dikildiğin günden beri... Joey haklı. Dördüncü sınıftan beri sana aşığım, Charlie." Boynunun arkasını ovuşturdu ve sesi alçaldı. "Bu dünyada emin olduğum tek şey bu. Birkaç ay önce Mason'la o aptal dansa gittiğinde kalbimi de yanında götürdün. Hiç uyandığında bir parçanın eksik olduğunu hissettin mi? Sen o parçaydın. Sensiz kaybolmuş gibiyim."

Düşüncelerim dağıldı, havai fişeklerle dolu bir gökyüzü gibi patladı. Vücudum, kendimi kontrol etmek ve onun kucağına atlamamak için harcadığım çabayla titredi.

Elini saçlarının arasında gezdirirken o kendinden emin sırıtışıyla bana baktı. "Ne diyorsun, Charlie? Tekrar tavşan deliğinden aşağı atlamayı denemek ister misin? Şimdiye kadar okuduğun tüm maceralardan daha iyi olacağıma söz veriyorum. Gördüğüm kadarıyla Charlie, sen her zaman bana aitsin.

."

"Jase Delaney, başımı döndürüyorsun ve sanırım senin ve maceraların yüzünden yıllarca terapi göreceğim."

Gürültülü bir gümbürtü konuşmamızı böldü ve keskinliği ağır bir şekilde dekore edilmiş duvarlarda yankılandı. Sanki biri yere bir ton bira şişesi dökmüştü ve ardından insanlar çılgılık atarken ve bir sandalye havada süzülürken tam bir kargaşa yaşandı. Hemen, polisin bara reşit olmayan çocuklara hizmet verdiği için baskın yaptığını düşündüm. İnsanlar dağıldı ve girişin etrafında toplandı; ne olduğunu anlamaya çalışarak kaosu tararken kalbim boğazımda zonkluyordu.

Jase'in iri gözleriyle karşılaşmak için arkamı döndüğümde, onun yerinden fırlayıp insan kalabalığının içine doğru koşmasını izledim. Peşinden bakarken içim içimi yedi.

Cesetlerin arasında Slate Marshall'ı gördüm, ayakta durmuş, yerde yatan birinin üzerinde duruyordu. Kafamdaki her şey

Karmakarışık ayakların arasından yere uzanan gür, simsiyah saçları gördüğümde ölüm sessizliğine büründüm.

"Joey!" Çığlık ciğerlerimi parçaladı ve boğazımı yırttı, ama tek duyabildiğim kulaklarımda nabzımın sağır edici zonklamasıydı. Kabinden dışarı fırlayarak arkadaşımın etrafını saran kalın beden yığınının arasından geçmeye çalıştım. Yüzlerinde dehşete kapılmış ifadelerle okuldan tanıdığım insanlar önümü kesmişti. Yakıcı bir adrenalin dalgası tüm vücuduma yayıldı ve ben hariç her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Hareketler garip bir şekilde uzadı. Eller beni tutmaya çalıştı. Sesler bozuk ve yavaştı. Her şey bulanık ve durgun görünüyordu, sadece hızlanan nabzım kulaklarımda daha hızlı atıyor, acı verici bir ritme doğru hızlanıyordu.

Joey'nin bedeni iğrenç bar zemininde gevşek bir şekilde yatıyordu; güzel, yumuşak saçlarının altından koyu kırmızı bir kan birikintisi sızıyor, ahşap zeminin cilalı parlaklığı boyunca mide bulandırıcı bir hızla yayılıyor ve uzanıyordu. Kırmızı gözyaşları şişmiş, hırpalanmış yanaklarından aşağı akıyordu. Çizgiler onu o kadar sert dövülmüş gibi gösteriyordu ki kan ağlıyordu. Jase'in kolları sanki bir insan turnikesi gibi beni sıkıca kavradı ve kanımın, *hayatımın*, mutluluğumun kanlı zemine akıp Joey'ninkilere karışmasını engelledi. Eğer enerjim olsaydı, onu durdururdum. Bırakın en iyi arkadaşımınla birlikte çiş ve bira lekeli zeminde eriyeyim; bırakın üçümüz aynı anda hem her şeyin hem de hiçbir şeyin içinde eriyelim. Birlikte.

Kalabalık yer değiştirdi. Çığlıklar daha da yükseldi ve Jase'in elleri benden.

Yere düştüğümde etrafımdaki hareket bulanıklığı içinde zaman hızla akıyordu.

Dizler. "JOEY! Haydi, Joey! Ayağa kalk!" Onu çekiştirdim, ellerini tutmaya çalıştım ama ellerim çok kaygandı ve kanla yapış yapış olmuştu. Sürünerek ona yaklaşmaya çalıştım ama kalın, sert eller beni geriye doğru çekiyordu. Şiddetle yüzüm tutuldu ve Slate'in çürümüş, gülümseyen yüzüne bakmam için döndürüldü. Sıcak kusmukla sarsıldım ve öğürdüm, az önce en iyi arkadaşımı acımasızca döven kirli ellerinin şimdi üzerimde olduğunu fark ettim. Ve elleri Joey'nin kanıyla kaplıydı. Vücudum pes etti ama fazla uzağa düşmedim.

Çenemden tutarak beni yerden kaldıran Slate, beni zorla göğsüne doğru çekti ve acı viski nefesiyle geveledi. "Umarım ölür. Sonra senin peşinden geleceğim. Seni öyle bir sikeceğim ki ikiye bölüneceksin, sürtük."

Jase'in kolları Slate'i vahşice üzerimden çekti ve ben yere düştüm, Joey'e tutundum ve tüm gücümle onun iyi olmasını diledim. Arka planda siren seslerini duyuyordum ama dinlediğim tek şey Jase'in Slate'in tenine acımasızca vuran yumruklarının sesiydi.

Canlı bir şekilde hatırlayabildiğim bir sonraki şey hastanede olduğum ve doktorların soğukkanlı yüzleri on altı yaşındaki oğlunun hayatını kurtaramadıkları için özür dilerken Bayan Graley'in hıçkırarak ağlama seslerini dinlediğimdi.

Slate Marshall en iyi arkadaşımı öldüresiye dövmüştü.

Arkasından yaklaşıp kafasının yan tarafına cam bir şişeyle vurduktan sonra Joey yere düştü. O baygın haldeyken Slate Marshall en iyi arkadaşımın yüzüne ve kafasına tekmeler savurdu, ta ki onu Joey yapan her şey yok olup kırmızı bir saten gibi yere dökülene kadar.

İçerisi tamamen boş olan hastane duvarlarının beyazlığına sessizce baktım. Kafamın içinde hafif bir vızıltı dolaşıyordu. Küçük ama giderek büyüyen bir acı göğsümden dalga dalga yayılıyordu.

Sonra aklıma geldi.

Yüzüme iki büyük bok parçası gibi çarptı. Joey, cesedini yuvarlamalarını izlediğim kapıdan asla çıkmayacaktı. Liseden asla mezun olamayacaktı. Asla evlenemeyecek ve bir aile kuramayacaktı.

On altısını asla geçemeyecekti.

Ve acıttı, ilk başta gerçekten hissetmediğiniz türden bir acı gibi acıttı ve sonra şoku atlattığınızda, mutlak en kötü acı türü, kelimenin tam anlamıyla nefesinizi kesen türden bir acı.

Kendi içime kapandım, kollarımı karnıma doladım ve beni parçalara ayırmakla tehdit eden acı patlamasını tutmaya çalıştım.

Çığlıklar ciğerlerimden o kadar yüksek sesle koptu ki boğazımı yaktı. O kadar şiddetli hıçkırıyordum ki nefesimi tutamıyordum. Annesi için çığlık attım, başını ellerinin arasına almış, avuçlarının içine hıçkırarak ağlarken ayağa düştü. "*Lütfen* onun kalbini bağışlayın; onu tahta bir kutuya tıkmayın. Lütfen. Lütfen. Lütfen, lütfen. Lütfen onu hayatta tutun. Onu toprağa vermeyin. Bırakın bir başkası onun kalp atışlarının sıcaklığını hissetsin. Başkaları Joey'i ve onun ne kadar harika biri olduğunu bilsin. Onun parçalarını toprağa koymayın. *Lütfen yapmayın*. Lütfen onu hayatta tutun."

Yumruklarım duvarlara çarpmaya başladı ve ağzımdan en iğrenç kelimeler döküldü. *Slate Marshall'ın dileği nasıl gerçekleşebilirdi? Neden*

Tanrı bunu yapar mı? Slate, Joey'nin ölmesini umduğunu söyledi. Peki ya benim dileğim, Tanrım? Joey'nin yaşaması dileğim neden gerçekleşmedi? Slate neden Joey'den daha iyiydi? Neden annesine bunu yaptın? Çocuğunu seven ve ona değer veren anne, onu kaybeden anne mi oluyor? Babam gittiğimi bile anlamazdı. Annem fark edemeyecek kadar uyuşturulmuş olurdu. Peki ya Jase'in ailesi? Tanrım, yanlış çocuğu aldın. Beni almalıydın.

Joey değil. Benim Joey'im değil.

Sonraki günler boyunca gözümün önünde tek görebildiğim en iyi arkadaşımın ölmekte olduğuydu. Sahne kafamda kendini geri sarmayı bırakmadı, bize söylediği son şeyleri, duyduğumuz cam kırıklarını ve nihayet ona ulaştığımda gözlerindeki soğuk cansız bakışı tekrar tekrar oynattı.

Gözlerimi kapattığımda daha da kötüleşiyordu.

Cenaze töreninde, okulumuzdan kalabalık bir grup çocuk ellerine ya da birbirlerinin omuzlarına sarılarak hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Joey ile hiç konuşmamış ya da daha kötüsü, Slate Marshall gibi kişilerle birlikte onunla alay etmiş olan okulumuz öğrencileri, sanki en iyi arkadaşlarını kaybetmiş gibi, sanki bu trajedi bir şekilde *onları* gerçekten etkilemiş gibi birbirlerine sarıldılar. Hikayelerinin ve onunla ilgili anılarının fısıltıları cenaze odasını doldurdu, çürüyen çiçek kokusuyla iğrenç bir şekilde büküldü ve midemdeki safrayı kusmak için banyo kabinine koşmama neden oldu. Zorbalık ettikleri ya da zarar başkası tarafından verildiğinde sırtlarını döndükleri bir çocukla ilgili kurgusal anıları. Herkesin alay ettiği çocuk. Şimdi hepsi ağlıyordu çünkü o gitmişti.

Yakında onu toprağa gömecekler diye düşündüm. Midem kıvrıldı, yuvarlandı ve daha çok kustum. Solucanlar, böcekler ve karanlıkla birlikte toprağın altı metre altında. Joey çürüyecekti. Çürüyecekti. Böcekler tarafından yenecekti. Tıpkı hayattayken olduğu gibi kemirilecekti. Gözyaşlarımla boğuluyordum, zihnimi dolduran iğrenç düşünceler ve görüntüler karşısında öğürüyordum.

En iyi arkadaşımı dikdörtgen bir kutunun içinde, beyaz saten kumaşla çevrili, lanet bir vitrin bebeği gibi görmek zorunda kalmak, yapmak zorunda kaldığım en kötü şeylerden biriydi. Normalde bronz olan teni garip bir şekilde gözenekli ve kireçli görünüyordu ve sanki biri saçlarını kesmiş gibiydi. Parmaklarım vücuduna dokunmak, onu dürtmek, okşamak, yanağından öpmek ve ona yeniden hayat vermek için kaşınıyordu. Bu düşünceler beni o kadar şaşırtmıştı ki

Jase'in elini benim elime sıkıştırıp parmaklarımızı birbirine geçirdiğini zar zor fark ettim.

"*Bu çocuk da kim?*" Jase fısıldayarak benimle birlikte tabuta baktı. "Bu insanlar ne düşünüyordu böyle? Bu Joey'e hiç benzemiyor. Biri ona saçını mı kestirmiş?"

"Sanırım onun da ruju var," diye fısıldadım ve başımı göğsüne yasladım. "Sence acımış mıdır?" Hıçkırıklara boğularak sordum.

"Acıdığını düşünüyor muyum?" Jase elimi sıkarak sordu.

"Vurulduğunda. Düşüğünde. Kafasını çarptığında. Kafasını çarptığında.

Tekmeledi. Öldüğünde. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece canının yanıp yanmadığını bilmek istiyorum." "Hayır, Charlie. Sanırım çok çabuk oldu ve o gerçekten

İçiyor... bu yüzden bir şey hissettiğini sanmıyorum," diye fısıldadı Jase.

"Ben... Ben bunu yapamam, Jase. Kendimi iyi hissetmiyorum," diye kekeledim, onunla birlikte o lanet tahta kutuya tırmanıp göğsüne sokulmaktan ve öbür dünyayı birlikte ele geçirmekten başka bir şey istemiyordum.

"Hadi," diye mırıldandı Jase, beni kollarının arasına çekerek. En iyi arkadaşımıza benzemeyen bir çocuğun cesedinin bulunduğu tabutun önünde dururken, arkamızda saygılarını sunmaya hazır bir sıra insan varken, en çok biz hıçkıra hıçkıra ağladık.

Mezarlıkta, tabutun toprağa konulduğunu görmemek için başka bir şey düşünmeye çalıştım - arazi motosikletleri, ev ödevleri, kitaplar. Ya da etrafımda hıçkırarak ağlayan insanları görmemek için. Böylece en iyi arkadaşımın gömülüşünü görmek zorunda kalmayacaktım. Ama tek düşünebildiğim onun gittiğiydi, tıpkı düğmeye bastığınızda odanın ışığının gitmesi gibi. Anında. Ve son.

Geri dönüp bunu düzeltmek mümkün değildi. Yeryüzünün gelmiş geçmiş en iyi on altı yaşındaki çocuğunun cesedinin bulunduğu parlak ahşap tabutun toprak tarafından yutuluşunu izlerken, bunun yerine ben olmayı diledim.

En iyi arkadaşımın gömüldüğü gün öğrendiğim şey buydu:

Hiç kimsenin dinlemek zorunda kalmaması gereken hüznü şarkılar vardır. Kimsenin asla söylememesi gereken vedalar.

Anneler asla çocuklarını kaybetmemelidir.

Sonsuzluk çok uzun bir zaman. Sevdığınız birini kaybettiğinizde bir parçanız ölür. Hayat dağınıktır, asla adil değildir ve asla güzel değildir. Ve ben her zaman Tanrı'ya neden, neden, neden, *neden* diye soracağım.

Ve asla bir cevap alamayacağım.

Onun bakışını ve gülüşünü asla unutmayacağım ve ölene kadar onun için ağlayacağım.

Kalbimde sonsuza dek bir şeyler eksik kalacak ve o olmadan asla tam olarak burada olamayacaktım.

Sonrasında hayat çok farklıydı, ama sadece Jase ve benim için. Okulda her şey normale dönmüştü; sadece kampüsün ön bahçesinde onu anmak için mumlar, mektuplar ve çiçeklerle donatılmış küçük bir alan vardı. Bunların hiçbirini anlamıyordum ve dünyanın neden Joey olmadan devam ettiğini de kesinlikle anlamıyordum. Bana göre dünya güneşini kaybetmişti.

Size BOOM'umdan bahsetmiştim, hatırladınız mı? O benim ilk patlamamdı. Beni mahvetmişti. Sonraki BOOM'um beni tamamen mahvetti.

∞

Mezarlıkta ilerlerken çakıl ve çimenlerin üzerinde çıtırdayan ayakkabılarım, en sevgili arkadaşımdan geriye kalan tek şeyi bulana kadar -Soğuk, beyaz, baş taşı. "Seni çok özleyorum, eski dostum. O kadar çok ki bazen nefes almak bile acı veriyor. Keşke burada olsaydın. Çünkü gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var ve Jase'le tekrar yüzleşmem. Tanrım, Joey. Çok istiyorum, çok, çok. Ama biliyorsun, değil mi? Neden bir daha onun gözlerine bakamayacağımı biliyorsun."

Parmaklarımla onun adını anarken ve dudaklarımı kireçli serin taşla bastırırken gözlerimden yaşlar döküldü. "Burada işim biter bitmez sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım. İkimiz de bulacağız."

Sana giden yolu

bulacağım.

Burada işim

biter bitmez.

O zamana kadar her gün

bir damla gözyaşı

dökeceğim.

Bölüm 9

Charlie

Joey'nin ölümünden sonra haftalarca yatak odamda tek başıma kaldım. Joey'nin kabusları gecelerime musallat oldu; kıpır kıpır beyaz kurtçuklarla dolu kırmızı bir solo fincan içerken, kanlı kırmızı gözyaşları yüzüne damlarkenki görüntüleri. Ağaç evde uyusaydım daha kötü olurdu. Ayrıca, ağaç evde gözyaşlarına boğulmadan ya da öfkeyle etrafı dağıtmadan bir dakikadan fazla kalamazdım.

Slate Marshall kasıtsız adam öldürme suçundan tutuklandı. Bu kelimeyi her duyduğumda öğürüyordum. Adam öldürme. *Katliam*. Kelimeler tarihindeki en vahşi kelimelerden biri olmalı. Ve bu benim en iyi arkadaşımın başına geldi.

Jase sorgulanmak üzere getirildi ve sonra babası onu tüm yaz boyunca uzak bir yerde, tüm bu olaylardan ve benden uzakta sakladı. Üç ay boyunca onu ne görebildim ne de ondan haber alabildim. Böylece iki arkadaşım için de yas tuttum.

Bayan Graley'i sadece birkaç kez ziyaret ettim; devam etmek benim için çok zordu. Evine girdiğinizde Joey'nin kokusu etrafınızı sarardı ve kalbim *gerçek bir* fiziksel acıyla sızlardı. Spor ayakkabıları hala tekmelenmişti ve oturma odasının köşesinde duruyordu. Okuduğu kitap sehpanın üzerinde, yarısı yenmiş bir paket patates cipsinin yanında açık bir şekilde duruyordu, sanki her an içeri girip ondan acımasızca çalınan hayatına devam edebilirmiş gibi.

Sonunda odama kapandım; Joey'in binlerce resmini çizerek ve kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde avuç avuç çikolata yiyerek acı ve üzüntüyle tek başıma başa çıktım.

Ve sonra, son sınıfın ilk gününün sabahında erkenden kapım çaldı ve kapıyı açtığımda Jase'in verendamda durduğunu görünce neredeyse bayılacaktım.

Tek fısıldadığı "Hey," oldu ve gözyaşlarım yağmur gibi yağdı.

Beni beceriksizce içeri çekti ve oturma odamdaki koltuklardan birine oturttu; gözyaşlarımın arasından onun güzel yüzünü zar zor görebiliyordum. Ama ağlamamı durduramıyordum; ve zihnimde, çok kızgın olduğum Tanrı'ya kendi gözyaşlarımda boğulmama izin vermesi için dua ettim.

"Senin için bir şeyim var," dedi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Gözyaşlarımı silerek yere baktığımda elinde küçük siyah bir kutu tuttuğunu gördüm. Uzun parmaklarıyla açtığı kutunun içinden kısa, kalın, gümüş bir zincir ve ortasından sarkan kalp şeklinde bir madalyon çıktı.

"Benim için mi?" Hıçkırarak sordum.

"Evet," dedi, gözleri benimkilere parlayarak. "Bu bir bilezik. Açıp üzerindeki yazıyı okumalısın."

Öne doğru eğildim ve parmaklarımı usulca kalbin üzerine koyup okudum. Ön yüzüne "İşte Düşmeye", arka yüzüne ise "Aşık" sözcükleri kazınmıştı. Kalbi açtığımda, mükemmel, şapşalca gülümseyen Joey'nin resmi bana bakarken nefesim kesildi.

Ağrıyan, ağlamaklı gözlerle ona baktım ve gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Bayıldım, Jase. Teşekkür ederim."

Dudakları küçük, düz bir gülümsemeyle kısıtılmıştı ve gözlerini aylar süren bir hüznü kaplamıştı. Tokayı açarak bileziği bileğime yerleştirdi ve bağladı. *O günden beri sadece bir kez bileğime takmak için çıkardım, böylece dövme yaptığım müşterilerime takılıp sarkmayacaktı. O zamandan beri hiç çıkarmadım.*

Jase o sabah çok farklı görünüyordu; daha yaşlı, daha erkek. Ondan gözlerimizi kaçırmak zordu. Ona sarılmamak zordu; yine de uzun zaman sonra birlikte olmak garipti, en son birlikte geçirdiğimiz zaman arkadaşımızı gömdüğümüz zamandı.

Tam bir sessizlik içinde, bizi okula yeni kamyonetiyle götürdü; bu kamyonet, askeri kampa benzeyen bir çocuk ıslahevinde geçirdiği yaz döneminden hemen sonra kendi parasıyla aldığı eski püskü, beyaz bir Bronco'ydu.

O yirmi dakikalık yolculuk boyunca, ikimizin de birbirimizden uzak kaldığımız her gece bizi dehşete düşüren mide bulandırıcı görüntüleri umutsuzca engellemeye çalıştığımızı biliyordum. Bize musallat olan şeyler hakkında tek kelime etmeden okulun girişine vardık.

Sonunda garip sessizliği bozarak dudaklarını alnıma bastırdı ve "Artık buradayım Charlie. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Seni çok özledim." Metal dedektörlerinden geçtiğimi ya da başka bir öğrenci gördüğümü bile hatırlamıyordum. Tek hatırlayabildiğim, beni kapıdan geçirip sınıfıma götürürken sıcak elini elimde hissettiğimdi.

Üçüncü ders AP Edebiyatı'na geldiğimde, o sabahki gözyaşlarımın şiddetli etkilerini hissediyordum ve başımı serin, pürüzsüz tahtaya yasladım

ve hemen bayıldım. Biri sert bir parmakla kaburgalarımın vurup beni yanağımdan öptüğünde irkilerek uyandım.

Jase gülümsedi ve sörfçü görünümlü bir çocuğun kucağındaki kitap yığınının kalemlerini vurarak oturduğu benimkinin karşısındaki koltuğa doğru yürüdü. "Kıçın benim sıramda. Bir sonraki sınıfa tekmelemeden önce çıkar onu."

Çocuk tek kelime etmeden koltuğundan fırladı ve odanın diğer ucuna oturdu. Vay be. *Jase Delaney o yokken daha da sertleşmişti.* Sanırım aylardır ilk kez dudaklarıma gerçek bir gülümseme değdi.

Dikkatimi öğretmenimiz Bay Falls'a odaklamaya çalışırken, Jase'e gizlice bir göz attım ve onu bana bakarken yakaladım. Bu, karnımın hız trenine binmek gibi komik şeyler yapmasına neden oldu. Ve beni tekrar öpmesi için sabırsızlanıyordum.

Masa arkadaşlarımızla '*birbirimizi tanıma*' gibi sevimsiz bir buz kırma oyunu oynamamız gerekirken, Jase ayağıyla beni masanın altından dürttü. "Bu gece şenlik ateşi var. Sen de benimle geliyorsun."

"Pekâlâ, Kaptan Mağara Adamı," diye güldüm. Üç aydır ilk kez gülüyordum; bu bana yabancı, yanlış ve Joey'e saygısızlık gibi geliyordu.

"Grrr," diye alçak sesle homurdandı. "Mağara kadını gibiyim."

Yüzümün alev alev yandığını hissettim. Kahretsin, masamızdaki insanlarla en sevdiğimiz renkler, yemekler ve müzik hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu ve olan tek şey, biz birbirimize gülerken çocukların Jase ve bana aval aval bakmasıydı. *Jase geri dönmüştü ve üzüntümün geçmesini sağlıyordu.* Gözlerim yaşardı.

"Mağara adamı mağara kadını özlemiş," diye kıkırdadı.

Onun mu? Jase'in miydin?

Jase'in adamıydım.

O kadar yüksek sesle güldük ki Bay Falls sinsice masamıza geldi, "Bu gürültü de ne böyle?" dedi.

"Bir şey yok efendim. Sadece bizden istediğiniz buz kırma egzersizlerini yapıyorduk," diye cevap verdi Jase, gülümseyerek.

"*Gerçekten mi?*" diye alay etti, kalın çerçeveli gözlüklerini burnunun yağlı, ince köprüsüne doğru iterek. "Peki, bana masa arkadaşlarınızdan birkaçı hakkında ne öğrendiğinizi anlatın."

Jase dirseklerini masaya dayadı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Elbette, sorun değil. Bu Margo," dedi, başıyla bir kızı işaret ederek.

bilmiyordu. Tepeden tırnağa pembe giyinmişti ve yakasında kocaman bir New Kids on the Block rozeti asılıydı. "Pembe rengi seviyor, erkek gruplarından hoşlanıyor ve iyi bir aşk hikayesine bayılıyor," Yüzü bana döndü ve bana küçük bir göz kırptı. "Ve tam karşımda Charlotte var, ama ona 'Charlie' denmesini tercih ediyor. En sevdiği grup Avenged Sevenfold. Müziklerinin harika olduğunu düşünüyor ve gizliden gizliye solistlerine aşık." Sonra Jase yanında oturan çocuğu işaret ediyor, "Biz de tam şuradaki iri çocuğa geliyorduk. Sanırım geçen yıldan hatırlıyorum, adı Jonathan. Ya ben? Ben Jase Delaney," öğretmenini elini sıkmak için ayağa kalktı, sınıfın geri kalanı onun şaklabanlıklarına kıs kıs gülüyordu. "En sevdiğim renk yeşil ve en iyi arkadaşşıma umutsuzca aşığım..."

"Tamam," diye ellerini birbirine vurdu Bay Falls. "Bu kadar yeter, derse devam edin," diye seslendi ve odanın geri kalanına göz gezdirirken uzaklaştı.

"Vay anasını, dostum." Jonathan, "Taşaklıymışsın." dedi.

"Evet, iki tane," diye cevap verdi Jase düz bir yüz ifadesiyle. "Neden, sende kaç tane var?"

Ona ulaşmaya çalışmak için koltuğumda kayarak ayağını dürttüm. "Hey, en sevdiğin rengin mavi olduğunu sanıyordum."

"Artık değil. En sevdiğim renk senin yeşilin tam tonu. gözleri."

Karnımın alt kısmında hafif bir çırpınma oldu. doğrudan gözlerinin içine baktığımda, vücudumun çok özel bir yerindeki çırpınışlar donuk bir zonklamaya dönüştü. "Kapa çeneni, Jase!" Kıkırdayarak fısıldadım.

"Nuh uh, Charlie. Bana en sevdiğin rengin benim rengim olmadığını söyle. gözleri."

Evet, öyleydi.

Kıkırdadı, "Evet." Elleri koyu renk saçlarının katmanlarını taradı. saçları ve kaşları ciddi bir şekilde birbirine yaklaştı. "Ve kendime söz verdim, yani Joey'e söz verdim, duygularımı bir daha asla kendime saklamayacağıma, her zaman fikrimi söyleyeceğime ve korkusuz olacağıma, özellikle de senin hakkında. Biriyle ne kadar az zamanın kaldığını asla bilemezsin."

Oh.

Kahretsin, o haklı.

Öğretmenin dikkatini çekmek için elim havaya kalktı ve hızlı bir ses tonuyla tuvaleti kullanmak istediğimi söyledim. Masadan kalkmadan önce ayağa kalktım.

kalktı ve Jase'in meraklı yüzüne doğru eğilip fısıldadı. "İkinci kat, kızlar tuvaleti. Son durak. Beş dakika sonra."

Sormadı bile. Jase sadece masayı itti ve sandalyeyi devirerek ayağa fırladı ve arkamdan koşarak dışarı çıktı. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz sınıftaki mırıltılar ve fısıltılar sustu. Önümdeki boş koridorda koştum ve tuvaletlerin çok uzak olduğunu düşünerek arka merdivenlere döndüm.

Nerede olduğumuzu ya da bizi kimin izlediğini zerre kadar umursamadan ona doğru döndüm; göğsüm, tüm okulun duyabileceğine yemin ettiğim kalın, yüksek kalp atışlarıyla dövülüyordu. Jase aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak vücudumu merdiven boşluğunun serin, fayans kaplı duvarına bastırdı. Gözlerindeki aç, kapüşonlu bakış dizlerimin karıncalanmasına neden oldu ve kalçalarımın arasında bir kıvılcım patlaması alevlendi. Elleri yüzümün her iki yanını kavradı ve birbirinden ayrı tutulan ve aniden bırakılan iki mıknatıs gibi dudaklarımız ihtiyaç içinde birbirine çarptı. Sıcak ağzı benimkini kapladı; ellerim gömleğini pençeleyip onu daha yakına çekerken ıslak dili duyularımı yuttu. Elleri saçlarımın arasına kayarak dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırdı. Ağzı benimkiyle sert ve hızlı bir şekilde hareket ediyordu, sanki birbirimizin içinde erimeye ve birbirimizin tenine batmaya çalışıyorduk.

Vücudunu sıkıca benimkine bastırırken bacaklarımın arasında alçak, karıncalı bir basınç giderek artıyordu. Saçlarımı serbest bırakarak aşağı uzandı, kalçalarımı daha sert bir şekilde kendine doğru çekti ve elleriyle popomu kavrayarak kendini içime doğru itti.

Etrafımızda bir yerlerde ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyor ve alçak sesler zihinlerimizde uçuşuyordu. Birbirimizi umursamayacak kadar kendimizden geçmiştik; bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirimizin tadına ve hissine kapılmıştık. Jase isteksizce dudaklarını dudaklarımdan çekti ve elleri yüzümü kavramak için hoş bir şekilde bulundukları yerden yukarı uzandı. Ağzından yayılan sıcaklık tenimde geziniyor, dilimi ve ağzımı onunkinden uzak tutmak için mücadele ediyordum.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu, yüzlerimiz birbirine yakındı. "Ne zaman seninle olsam, sana yakın olsam, göğsüm çok daralıyor." Sesi titredi ve gözlerimden yaşlar döküldü. Bakışlarını yere indirdi ve başparmaklarını yanaklarıma hafifçe sürterek tuzlu gözyaşlarını tenimden sildi. "Onu kurtaramadığım için çok üzgünüm. Slate'i çıplak ellerimle öldüremediğim için üzgünüm. Denediğimi biliyorsun ve eğer beni ondan koparmasalardı öldürebilirdim." Geri çekildi, gitmeme izin verdi.

boynuna ve yüzüne. "Ama en nefret ettiğim şey, kendimi en berbat hissettiğim şey babamın beni senden alması. Ve senin bununla tek başına uğraşman. Çok üzgünüm, Charlie."

"Dur, Jase," diye fısıldadım, ellerini ellerimin arasına aldım ve onu kendime doğru çektim.

İki öğrenci soluk soluğa yanımızdan geçti ve başlarını sallayarak bize onaylamayan bir bakış attı. Jase ikisine de bir öpücük gönderdi ve parmak salladı.

Dikkatini tekrar bana odaklaması için ellerini çektim. "Jase, sen yanlış bir şey yapmadın. Bu bizim hatamız değildi; hepsi Slate'in suçu. Ve bununla başa çıkmanın tek yolu kendime Joey'nin uzun bir tatile çıktığını ve fırsat bulduğumda onunla buluşacağımı söylemek." Gözyaşları artık yüzümden aşağı dökülüyordu. "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğiyle yüzleşemiyorum."

"Hayır, Charlie. Bu mükemmel. Joey tatilde. Ve onu kesinlikle tekrar göreceğiz." Kollarını anında bana doladı ve beni göğsüne bastırdı. "Evet, bebeğim. Sadece küçük bir tatile çıkıyor, birkaç derse ara veriyor. Sahilde falan," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

El ele sınıfa geri döndük ve günün geri kalanı hüzünlü, puslu bir bulanıklık içinde geçti. İkimiz de onu çok özlemiştik ve ikimiz de hayatlarımızın geri kalanına onsuz devam etmek zorunda olmanın suçluluğuyla acı çekiyorduk.

O gece şenlik ateşine hiç gidemedik. Gitmedik. Mezarlığa gittik ve Joey ile birlikte fast food yiyerek piknik yaptık ve sanki gerçekten oradaymış gibi mezar taşıyla konuştuk. İkimizin de akli dengesinin yerinde olmadığını düşünebilirsiniz ama kaybımızla bu şekilde başa çıkıyorduk. Gençtik, yıkılmıştık ve tamamen yalnızdık. Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdi.

Akşam karanlığı üzerimize çöktükten bir süre sonra, kollarımız ara sıra birbirine değerek kamyonetine doğru yan yana yürüdük. Onun teni benimkine her değdiğinde, tüm vücudum alevler içinde kalmış gibi hissediyordum. Tenimiz her temas ettiğinde, sanki o da aynı garip cehennemi hissediyormuş gibi bana bakıyordu. Üçüncü seferden sonra elimi uzatıp o bölgeyi ovuşturdum ve bu kadar küçük bir dokunuşla nasıl bu kadar çok şey hissedebildiğimi merak ettim. Kamyonetine bindikten sonra beni kendine doğru çekti, tenimin her yüzeyinin karıncalanmasına ve yanmasına, karnımda çırpıntılar oluşmasına neden oldu. Onu hissetmeye devam etmek istedim, bu hissi dövme yapmak

kalıcı olarak cildimde. Kalbimi ameliyatla çıkarıp küçük kırmızı bir kutuya sararak ona vermek istedim, çünkü cidden, kalbim zaten o n d a y d ı . Ve *bu* his, bu *ihtiyaç*, Joey'nin yokluğunu unutmamı sağlayan tek şeydi.

Eve dönüş yolculuğumuz şarkılarla ve ellerimizi pencereden dışarı uzatıp rüzgârın bizi savuruşunu hissetmekle geçti. Kamyonetini evinin önünde boş bir yere çekti ve beni kapıma kadar geçirip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. *Tanrım, daha fazlasını istiyordum.* Ama ona söyleyemeyecek kadar gergin olduğum için kapımı açtım ve arkamdan kilitleme zahmetine bile girmeden boş bir eve girdim. Annemin en yeni pespaye erkek arkadaşıyla birlikte olduğuna şüphe yoktu, onları kanepede düzüşürken yakaladığımda aldırış etmeyen erkek arkadaşıyla. *Owen.* Owen bana göz kırptı ve annemin kalçalarını daha sıkı tutarak içine girmeye devam etti. Kusmuk merkezi. Dürüst olmak gerekirse, artık buna alışmıştım. Burası üniversite kardeşlik evi gibiydi ve annem de sürtük maskotu gibiydi.

Mutfığa girip mesajları kontrol ettim ve bir şişe su aldım. Suyumu yudumlarken, annemin bana Owen'ın evinde kalacağını söylediği iki farklı, aşırı derecede uyuşturulmuş, geveleyerek yazılmış mesajını dinledim. Annem telefona kontrolsüzce kıkırdarken, Owen'ın kendi geveleyerek attığı kahkahalar arka plandan duyuluyordu. Üçüncü mesaj babamdan geliyordu ve bana Ekim'in on dördünde, yani bir aydan daha uzun bir süre sonra, *beni* ziyarete gelebileceğini açıklıyordu. *Ne göt herif ama.* İsterse kalemini kışına soksun, umurumda değildi. Onu yedi aydan fazladır görmemiştim. Tiyatroya gitmekle, bale izlemekle, en iyi restoranlarda yemek yemekle ya da *yepyeni* yatıyla dünyanın dört bir yanına yelken açmakla meşguldü. Onu da, bindiği Barbie bebeği de sikeyim.

Odama girer girmez ayakkabılarımı çıkardım ve mezarlık bahçesinde oturmaktan çimen lekeleriyle dolmuş gömleğimi ve şortumu çıkardım. Banyoya girdim, mükemmel sıcaklığa gelene kadar suyu akıttım, kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım ve ılık spreyin içine girdim. Vücut peelingimi tüm vücudumda köpürterek yumuşatırken, Jase'in o sabah merdiven boşluğunda beni nasıl öptüğünü düşünmeden edemedim. Kalçalarımın arasındaki o derin sızı yeniden zonkladı ve onun da böyle şeyler düşünüp düşünmediğini merak ettim. *Benimle* böyle şeyler.

Durulandım ve yumuşak, havlu bir bezi vücuduma sararak banyonun buharına girdim. Odama girdiğimde

Jase'in penceresinden gelen ışık gözüme çarptı ve ne yaptığını görmek için perdemi yavaşça geriye kaydırdım. Nefesim boğazımda düğümlendi ve karnımda bir sıcaklık patladı.

Panjurunun küçük aralığından bilgisayarının önünde oturduğunu görebiliyordum. Durduğum yerden bile ne izlediğini anlayabiliyordum: geçen yaz beyaz bikininle dans ettiğim o aptal video. Bunun gibi bir sürü videosu olduğunu biliyordum. Şu ana kadar hiç aklıma gelmemişti. Ellerinden biri bacaklarının arasındaydı, hızla aşağı yukarı, yukarı aşağı hareket ediyordu. Vücudu gergin ve sertti ve eline doğru itiliyordu. Vücudum garip bir ihtiyaçla titredi. *Vay anasını*. Bencilce, özel anını durdurmasını ve bana çevirmesini istedim.

Hiç düşünmeden el yordamıyla telsizimi buldum ve kekeleyerek bir mesaj ilettim: "Geri dön."

Alaycı bedeni ayağa fırladı ve telsizini tuttuğu yöne doğru döndü. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyordum; gözleri kocaman, ağzı açıktı. Bir eli hâlâ üzerindeyken diğer eliyle panjurları kenara itti. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir kaşımı kaldırdım, ona meydan okuyordum, *benim canlı versiyonumu* izlerken kendine dokunmaya devam etmesi için ona meydan okuyordum.

Lütfen Jase, lütfen bana tüm kötülükleri unutturacak bir şey ver.

Derin bir nefes aldım ve üzerime sardığım havlunun ayaklarımın etrafına nemli bir yığın halinde düşmesine izin verdim. Kalbim göğsümde çılgınca gümbürdüyordu ve bacaklarımın arasında yine o garip ağrı vardı. Bir filmde çok seksi bir sahne izlediğinizde hissettiğiniz ağrılar gibiydi, ama o her zaman karnımın çukurunda olurdu. Bu ağrı daha aşağıdaydı, çok daha aşağıda ve çok şiddetliydi. Ona dokunursam, kendime o belirli noktada dokunursam patlayacakmışım gibi hissediyordum. Gözleri her yerde bana bakıyor, beni yiyip bitiriyordu ve bana dokunmasına duyduğum ihtiyaçla ürperiyordum. Yavaşça parmaklarımı karnımdan aşağı kaydırdım ve tenimin en çok zonklayan kısımlarına indirdim. Anında gözlerim sımsıkı kapandı, çok korkmuştum ve onun tepkisini göremeyecek kadar dehşete düşmüştüm.

Birkaç saniye sonra odada bir şeylerin *değiştiğini* hissettim; sanki hava daha yoğun ve daha sıcak hale gelmişti. Gözlerimi kırıpıştırarak açtığımda Jase yanımda duruyordu, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığı soğuk tenimin tüylerini diken diken ediyordu.

Nefes almayı bıraktım. Kendi adımları unuttum. Nasıl hareket edeceğimi bilemedim. Yanaklarım sıcaklıkla doldu ve kafa derim sıcaklıkla karıncalandı ve

Daha önce bacaklarımın arasında olan o zonklama, sanki kalbimin atışıymış gibi çarpıyordu. Gözlerine bakamayacak kadar korkmuştum, bu yüzden boynuna baktım ve kalbinin nabızıyla birlikte atmasını izledim. Göğsünün yükselip alçalarak hızlanmasını izledim.

Yükseliş ve
düşüş. Daha hızlı
ve daha hızlı.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Hiç bu kadar çok hissetmemiştim. Duygular, ihtiyaçlar, istekler bunaltıcıydı.

Göğsünün inip kalkması daha da hızlandı.

Sonra bir adım daha yaklaştı ve çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı. Bir adım daha yaklaşarak beni şifonyerime yasladı. Ellerini boynuma doğru kaydırды ve ıslak saçlarımdan bir tutam aldı, eğildi ve ağzını benimkinin üzerinde açtı. Dudaklarımız birbirine değdiğinde vücudum sıvılaştı. Kemiklerimin ve kaslarımın eriyerek yerde kalın, sıcak bir kütleye dönüşeceğini düşündüm.

"Charlie," diye fısıldadı dudaklarıma karşı. "Durmamı ister misin?" diye sordu, parmak uçlarını yavaşça omuzlarımin ve köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek.

"Hayır," diye fısıldadım kısık sesle. "Durma. Asla durma." "Seni sonsuza dek istedim," diye fısıldadı sıcak bedeninin sıcaklığı Nefesi dudaklarımda gezindi.

Başka söz yoktu.

Dudaklarımız tekrar birbirine değdiğinde, daha fazla aciliyet, kontrol edilemez bir ihtiyaç vardı. Dillerimiz birbirine dolanırken nefesi kesildi ve ellerim gömleğini kavrayıp beceriksizce başının üzerinden kaldırdı. Ellerimi beline doğru kaydırдыm, kot pantolonunun düğmelerini açtım, fermuarını indirdim ve bizi ayrı tutan her şeyin yere düşmesine izin verdim. Kot pantolonunu tekmeleyerek odanın diğer ucuna fırlattı ve buruşuk bir yığın halinde yatağımın üzerine düştü.

Parmakları tereddütle göğüslerimin ağırlığının etrafında kıvrıldı, parmaklarının sert pedlerini hassas cildimin üzerinde okşadı, dokundu, sonra tattı, yaladı, emdi. Nabzım dalga dalga vücuduma yayılıyordu; hayatımda hiçbir şeye ona duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım.

Uzanıp onu elime aldığımda tısladığını duydum. Onu sıkıca kavradığımda pürüzsüz, gergin derisi dokunuşumla zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. Yavaşça yumruğumu hareket ettirdim, aşağı yukarı kaydırдыm. Ellerini boynumun arkasına dolayarak beni daha derinden öptü, avucumun içine doğru kendini itti ve ağzıma doğru inledi.

Hâlâ birbirimize sarılmış bir şekilde yatağıma doğru tökezledik, yorganın üzerine düştük, birbirimize güldük ve kıkırdadık. Elleri ve dudakları tüm vücudumda gezinirken kalbimin çarpıntısını hissettiğinden emindim. Başım daireler çizerek dönüyordu. *Bu benim en iyi arkadaşımdı. En iyi arkadaşımı öpüyor ve ona dokunuyordum.* Bu o kadar güzeldi ki neredeyse kalbimi kıracaktı.

Dudaklarını üzerimde gezdirmesini izlerken ellerim etrafımızı saran battaniyeleri kavradı. Kalçalarımın iç kısımlarına ulaştığında, koyu renkli, ipeksi saçları en mahrem bölgeye değerek vücuduma şok dalgaları gönderdi. Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı ve açlığımı kontrol edemeyerek kendimi çılgınca ona doğru bastırduğımda ağzı üzerimde, parmakları içimdeydi.

"Jase," diye inleyerek onu yukarı çektim. Gözleri buğulanmıştı, yüzünde sayıklayan bir gülümseme vardı, dudakları *benden* parlıyordu.

"Sana asla doyamayacağım Charlie," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yaşlandığımızda, saçlarımız ağardığında ve çocuk bezine döndüğümüzde bile sana asla doyamayacağım." Bacaklarımı ona doladığımda dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı; gözlerindeki soruyla yanakları kızardı. Başımı salladım ve gülümsedim; yanaklarım muhtemelen onunkilerle aynı renkte yanıyordu. Yanı başımızdaki örtülerin üzerinde duran pantolonunu çılgınca eline aldı ve ceplerinden birinden folyolu bir paket çıkardı.

Elinden çekip aldım ve kıkırdayarak yırtıp açtım. "Bırak beni," diye fısıldadım. Kendini bana doğru tutarken, titreyen parmaklarımla yavaşça uzunluğunun üzerinde yuvarladım.

İşim bittiğinde alnını benimkine yasladı, nazikçe üzerime uzandı ve iki elimi de kendi elleriyle kavradı. Onları başımın üzerine çekerek parmaklarımızı birbirine doladı, "Bana ne istediğini söyle, Charlie."

"Tek istediğim sendin Jase," diye fısıldadım, kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırarak.

"O zaman ben seninim," diye nefes aldı, içimde yavaşça kayarak. "Ve Charlie, sen her zaman bana aitsin." Alnı benimkinden kalktı, gözlerimiz kilitlendi ve bana bakış şekli ciğerlerimdeki havayı tamamen çaldı. *Hayatımda başka hiç kimse için böyle hissetmeyeceğim.*

Birlikte hareket ederken ağzını benimkine dayadı. Hayır, sahiplendiği ağzımdan daha fazlasıydı. Bedenimi, ruhumu, zihnimi sahiplendi; o

tüm benliğimi ele geçirdi. Kalbimde tek bir şüphe olmadan, başka birini asla Jase Delaney'i sevdiğim kadar bütününüle sevmeyeceğimi biliyordum.

Birbirimizin kollarına sarılarak kaybımızı yavaş yavaş atlattık. Etrafımızda insanlar yaşamaya, nefes almaya, çalışmaya, gülmeye devam ediyordu; her ne yapıyorlarsa. Ama biz hiçbir şey fark etmedik. Hiçbirinin önemi yoktu, çünkü biz birbirimiz için dünyaydık. Öpücüklerimiz gözyaşlarımızı iyileştirdi. Dokunuşlarımız hüznümüzü iyileştirdi ve biz birbirimizi iyileştirdik.

Aramıza girebilecek hiçbir
şey yoktu.

Birbirimizin

Sonsuza dek.

Ama sonsuzluk gerçek
değil. Öyle mi?

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Charlie

Son senemizde, Jase ve ben kendimiz için çalabileceğimiz her anı çaldık. O Noel'de gümüş yüzüklerimizi değiş tokuş ettik ve birbirimizden başka kimseyi sevmeyeceğimize yemin ettik. Sevgililer Günü için on sekiz yaşında olduğumuzu gösteren sahte kimlikler aldık, böylece yarım kalp dövmeleri yaptırabildik. El ele tutuştuğumuzda tek bir kalp oluyordu. Ağaç evde her gece birbirimizin kollarında uyurduk. Gecenin bir yarısı aptal kitaplar için ağladığımda ya da Joey ile ilgili kâbuslar görüp hıçkırarak uyandığımda Jase yanımdaydı. Dudakları zihnimi bulurdu ve birbirimize mükemmel bir şekilde uyardık - kayıp yapboz parçam nihayet yerine otururdu. Elleri karanlıkta tenimde kayar, bastırır ve yer değiştirirdi. Her seferinde ona açılırdım, nefesini, parmak uçlarını, fısıltılarını ezberlerdim, sanki her sefer son seferimizmiş gibi, sanki her seferimiz ilk seferimizmiş gibi.

Sonra kış bahara döndü ve bir gün, neredeyse iyiyken, yer altımızda patlar gibi oldu. Ve birkaç dakika içinde hayatım bir kez daha değişti.

Jase o gece çok heyecanlıydı; şehirde güzel bir restoranda yemek yememiz için rezervasyon yaptırmış ve *Wicked'i izlemek için* bilet almıştı. Özel bir nedeni yoktu; sadece giyinip süslenmemi ve kendimi özel hissetmemi istiyordu. Sonrasında beni kahve ve tatlı için bir kitapçıya götürmeyi planlıyordu. Bana mükemmel bir randevu gibi gelmişti. Jase söz konusu olduğunda benim için her şey mükemmeldi, her şey.

Hatta gittim ve tüm cazibe dergilerinin mutlaka sahip olmanız gerektiğine yemin ettiği o küçük siyah elbiselerden birini aldım. Daha da iyisi, bir çift topuklu ayakkabı aldım. Yüksek, striptizci gibi yüksek topuklular. Onlarla yürüme alıştırmaları bile yaptım.

Çok erken olsa bile bir an önce hazırlanmak istiyordum. Annemin erkek arkadaşı gelmişti ve beni evde onunla yalnız bırakarak dışarı çıkmıştı, bu da her zaman tüylerimi diken diken ederdi. Odamda her zaman yaptığım gibi perdelerimi sonuna kadar açmıştım, Jase de öyle. Her zaman birbirimizle sürekli iletişim halinde olmamız gerekiyor gibiydi, bunun Joey ile olanlardan kaynaklandığını fark ettik ve birbirimizden asla şikayet etmedik. İkimiz de boğulduğumuzu hissetmiyorduk; sadece güvende hissetmeye ihtiyacımız vardı. Bildiğimiz tek yol buydu. Bu konu hakkında çok konuştuk ve durum ne olursa olsun duygularımızı birbirimizden asla saklamadık.

Üzerimde bornozum ve başıma sardığım havlumla banyodan koşarak çıktım ama Owen yine de beni fark etti. Her zaman yatak odamın kapısının önünde durup bana sırtarak bir cigara uzatmak gibi ürkütücü bir tarzı vardı. "Annen evde değil, kıymetlim," dedi kıkırdayarak.

"Jase *şimdi* geliyor. Hazırlanmam lazım," dedim ve yatak odamın kapısını onun üzerine kapattım.

Ama tabii ki ne olduğunu tahmin edebilirsiniz. Kapıyı yüzüne kapatmama izin vermedi. Ayağını dışarı attı ve iri, kaslı ellerini kapıya çarparak kapıyı ardına kadar açtı. Telsizlere doğru atıldım ama ben onlara ulaşmadan beni yakaladı. Cübbem yırtılmış, parçalanmış, vücudumdan ayrılmıştı. Ona bir yumruk attım, yumruğumu çenesinin altına indirdim ama beni vücuduyla kolayca duvara doğru itti.

Ama korkmuyordum çünkü Jase'in ön kapımı kırıp içeri girdiğini duyabiliyordum. Jase'in Owen'ı üzerimden çekip aldığını ve yumruklarıyla ona vurmaya başladığını hissedebiliyordum. "O benim!" Tekrar tekrar bağırdığını duydum. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın, duydun mu beni? Ona dokunmayacaksın!"

Owen karşılık vermeye çalıştı. Ama Jase kavga ettiğinde tam bir hayvandı. Odamın küçük sınırları içinde birbirini öldürmek üzere olan iki erkek bedeninden uzak durmaya çalışarak ve kendimi örtecek bir şeyler bulmaya çalışarak sürünerek uzaklaştım. Birkaç dakika içinde Jase'in babası geldi ve oğlunu benim avcımdan ayırdı. Jase'in babası yırtık pırtık bornozumu yüzüme fırlattı ve giyinmem için bana bağırdı. Ve Owen, Owen kanlar içindeydi, Jase'i ve ailesini dava etmekle tehdit ediyordu.

Onu hâlâ görebiliyorum. Jase, odamın köşesinde nefes nefese, yüzünde o çılgın bakışla. *Çözölmüş*. Doğrudan gözlerine bakmamaya çalıştım, rengi yoğun ve bunaltıcıydı. Ama onlar benim felaketimdi; *beni* çözdüler ve sonsuza dek tuzağa düşürdüler. Çarpıcıydılar, ancak yoğun bir şekilde boş, mesafeli ve tamamen boşlardı. *Benim güzel canavarım*. Owen'ı öldürmek istedi, hiç düşünmeden, pişmanlık duymadan öldürebilirdi. Bunu *benim* için yapardı.

Jase'in gözleri bana takıldığında Bay Delaney hâlâ onu tutuyordu. Her iki eli de şifonyerimin kenarına kenetlenmişti, parmak eklemleri öfkeden bembeyaz olmuştu. "Bırakın beni. Charlie'yi getirmeme izin ver. İyi olup olmadığına bakayım," diye sıkılmış dişlerinin arasından yalvardı.

Babası elini daha da sıkı. "Hayır, Jase. *Çok* ileri gittin..."

"Çekil!" Jase bağırdı, sert hırıltısı babasının tehdidinin önünü kesti. Çenesindeki kaslar gerildi ve babasının kollarını iterek nefesinin altında küfretti. **"Bırak da onu göreyim!"**

"Ben iyiyim Jase," dedim. Sesim fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "O... o bana dokunmadı," dedim yırtık bornozu tenime daha sıkı sararak. Ona doğru yürümeye çalıştım ama babası yolumu kesti.

"Bu iş bitti," dedi Bay Delaney. "İkiniz, aranızdaki bu şey, *bitti*." Jase'i omuzlarından yakaladı ve odamdan dışarı, ön kapıya doğru itti. Jase'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ta ki kapı yüzüme çarpana ve Owen kanlı bir şekilde dövülmüş olarak benimle baş başa kalana kadar.

Sakince mutfığa doğru yürüdüm.

"Bana bir daha dokunursan," dedim çekmecelerden birinden bir biftek bıçağı çıkararak, "sana söz veriyorum, sikine baş harflerimi kazıyacağım." Sonra geri geri odama girdim ve kapımı kilitledim.

Owen yirmi dakika boyunca kapının önünde bana güldü, sırf benimle alay etmek için kapıya vurdu ve tırmaladı.

Sonra Jase'in babası, oğlu yaramazlık yaptığında her zaman yaptığı şeyi yaptı; Jase'i gönderdi. Bazen adımları haykırdığını hâlâ duyabiliyorum, tıpkı o gece babası onu arabaya ittiğinde yaptığı gibi. Ne kadar kalacağını merak ediyordum. Nisan ayıydı ve mezuniyete sadece üç ay kalmıştı. Yakında dönecekti, *değil mi?*

Saatlerce pencereden dışarı baktım, gecenin karanlığına dalıp gitmesini bekledim.... ama hiç gelmedi.

Orada öylece durdum, birbirimiz olmadan ne yapabileceğimi, ne yapabileceğimizi merak ediyordum. O gittiğinden beri aldığım nefesleri saydım: bin sekiz yüz yirmi dört.

Ağaç evde tek başıma uyudum, her gece onun uyku tulumuma tırmanıp yanımda vücuduma sarılması için dua ettim. Ama hiç yapmadı. Gittiğinden beri yedi bin iki yüz altmış iki nefes aldım.

Aramasını bekledim. Bir e-posta. Bir mesaj.

Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey alamadım.

Ve nefeslerimin durmasını istedim.

Nefesler saatlere, sonra günlere ve sonra haftalara dönüştü. Nisan ayının sonunda, şiddetli bir fırtınada ağaç evin çatısındaki bir avuç kiremit koptu ve yağmur, Jase'in bir zamanlar şunları yazdığı duvardan aşağı aktı

Bir zamanlar en sevdiğim kitabın aptalca sözleri. *Tavşan Deliği* erimiş ve tahtadan aşağı akmış gibi görünüyordu ve yanındaki kalp, kırmızı mürekkebi tahtanın damarlarına sızmış, ezilmiş ve kırılmış görünüyordu.

Sonra, o gittikten iki hafta sonra, telefonuma bir mesaj geldi.

Jase!

Buraya gel.

Yatak odamdayım.

Şimdi ve sonra, önce ve sonra arasındaki boşlukta bir *Ömür boyu*. Yapabileceğiniz seçimlerle, yol ayrımlarında seçtiğiniz yollarla ve hiç gitmediğiniz yollarla dolu bir ömür. Gerçekte kim olduğunuzu ya da diğer yolu seçmiş *olsaydınız* kim olabileceğinizi merak etmekle dolu bir ömür.

Bazen çok ağlıyorum. Bazen öyle yüksek sesle çığlık atıyorum ki, o kalbi kırık on yedi yaşındaki kızın farklı bir yol izlemesini diliyorum.

Ama beni duymuyor.

Neredeyse son sürat koşarak arka kapıdan mutfığa daldım. Evi ürkütücü bir şekilde boştu. Bu beni durdurmalıydı ama tabii ki durdurmadı. Geriye dönüp baktığımda, her şey geri dönmek için bir yol olabilirdi: *Neden mesaj atsın ki? Neden sadece gelmedi? İki hafta boyunca neredeydi?* Aklıma gelen her sorudan dönmeliydim. Ama bunların hiçbirisi gittiğim yol değildi, çünkü tek düşündüğüm Jase ve doğruca ona koşmaktı.

Bana zarar vereceğini asla düşünmezdim.

Odasının kapısı yarı açıktı ve heyecanla kapıyı kırıp içeri girdim.

Yatak odasına ilk girdiğinizde etrafınıza şöyle bir göz gezdirmekten kendinizi alamıyordunuz. Duvarları yumurta kabuğu mavisine boyanmıştı ve heavy metal gruplarının posterleriyle kaplıydı: Avenged Sevenfold, Metallica ve Ozzy Osbourne. Bilgisayarı sürekli açıktı ve onun, Joey'nin ve benim -okulda, arazi bisikletine binerken, güneşin altında otururken- çekilmiş fotoğraflarımızdan oluşan bir slayt gösterisi oynatıyordu. Masasının üzerinde birkaç boş soda şişesi, ailesinden hiç saklamadığı bir kül tablası ve düzinelerce kitap vardı: Stephen King, Douglas Adams, John Green-hepsi benim idollerim. Yazılarıyla dolu deri ciltli defterler ve boş bir simit poşeti yatağını kaplıyordu. Odayı sadece Jase'e özgü bir koku dolduruyordu; sıcak güneş ışığı ile sabununun karışımıydı. Kafa derimi karıncalandırıyor ve tenimi ısıtıyordu.

Tanrım, onu çok özlemiştim. Sadece onun kollarında, güvende olmak istiyordum.

Koyu mavi bir yorganla örtülü, orta boy bir yatak odasının ortasını kaplıyordu. Yatağına hiç oturmamıştım; onu tanıdığım onca yıl boyunca odasında nadiren takılmıştık. Ve hiç birlikte yalnız kalmamıştık.

Kafam karışmış bir halde boş odanın ortasında dönüp durdum. Sonra kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Kilit gürültüyle yerine oturdu ve kalbim neredeyse patlayacak kadar şişti. Ona doğru koşmaya hazır bir şekilde kapının olduğu yöne doğru eğildim ve başımı çevirip ona baktım. Gülümsememin genişliğinden yanaklarım yanıyordu. Gözlerim kapıyı kimin kapattığını fark ettiğinde geriye doğru tökezledim.

Jase değildi.

Jase değildi.

Yakınından bile geçmiyordu.

Tipik uğursuz ve zorba tavrıyla karşımda duran Bay Delaney, Jase'in çapkın, tacizci, kontrolcü babasıydı.

Tökezledim ve şokla öylesine şiddetli bir şekilde geri sıçradım ki Jase'in bilgisayar masasına çarptım ve kitap yığınının düşüp duvara ve yere yuvarlanmasına neden oldum.

"Ben... Ben sadece... Jase'den... bir mesaj aldığımı sanıyordum," diye kekeledim ve Bay Delaney'den uzaklaşmak için masanın diğer ucuna doğru ilerledim. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve her şey ters gidiyordu. *Bay Delaney neden buradaydı? Jase banyoda mıydı? Olanlar için Jase ve bana yine bağırarak mıydı? Bunun benim hatam olmadığını anlamadı mı? Owen iğrenç bir sapıktı!*

Şık takım elbiselerinden birini giymiş olan Bay Delaney yavaşça bana doğru yaklaştı. Ondan uzaklaştım, neredeyse kendimi Jase'in masasının kenarına doğru geriye doğru eğdim. Sinirden ter içinde kalan ellerim masanın yüzeyinde kayıp kayıyor, bilgisayar faresine çarpıyor ve kül tablasına tutunuyordu. Eğer bana zarar vermeye kalkarsa, o zaman lanet kül tablasını kafasına geçirecektim.

"Bırak onu Charlotte. Kendine zarar vermeni istemiyorum. Sana zarar vermesine izin vereceğim tek kişi *ben* olacağım," dedi tehditkâr bir şekilde.

Kelimeleri algılayamadım. Bay Delaney öne, bedenimin üzerine doğru eğilip bilgisayar faresini kaptığı gibi mouse pad'in üzerinde kaydırırken bana hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. "Arkanı dön Charlotte. Seni istiyorum.

Jase'in bilgisayarında bulduğum bir şeyi izlemek için." Boştaki elini kaldırdı ve kül tablasını elimden aldı. Halının üzerine fırlattığında, altındaki ahşap zemine gürültüyle çarptı ve odanın her tarafına kül ve izmarit bulutu püskürttü.

Hareket etmeyince omuzlarımdan tuttu ve beni zorla ekrana doğru çevirdi. Açık bir dosyada, Jase'in çok sevdiği o aptal beyaz bikinimin içinde dururken çekilmiş bir fotoğrafım gösteriliyordu. Gözlerim yaşardı. Neden bunu izlememi istemişti? Utanmamı mı istiyordu? *Utanmamı mı? Kirli mi? Ne hissetmemi istiyordu?*

Dizlerimin bağı çözülmüştü; tüm kemiklerim zayıf ve titrekti, sanki samandan yapılmış bir insandım ve güçlü bir rüzgâr beni yeryüzüne savuracaktı. Sonra oynat okuna tıkladı ve çimenlerin üzerinde çok dar bir bikiniyle dans ettiğim video başladı.

"Bu filmleri yapmayı seviyor musun? Fotoğraflarını çekmesine izin vermek?" Sesi alçak ve öfkeliydi.

Cevap vermedim. Tek yapabildiğim yere bakmak ve gözyaşlarımın gömleğime dökülmesine izin vermektir. Videoyu biliyordum. Jase'in onu izlediğini biliyordum... hem de çok. Kendimi hiç kirli ya da garip hissettirmemişti. Ama Bay Delaney başımda dikilirken ilk kez bu konuda kötü hissettim ya da tiksindim. Daha önce her şey masum ve güzelken babası bunu pis bir hale getirmişti.

Yüzümü tutarak kendisine bakmam için geri çekti. "Sana bir soru sordum. Bunu yaptığımda bana cevap vermen gerekir," diye homurdandı, burun delikleri alevlendi.

"Hayır...hayır..." Kekeledim, bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya çalıştım ama eliyle yüzümü daha sıkı kavradı. Jase'i ne kadar çok sevdiğimi anlaması için ona ne söylemem gerekiyordu? Üzerimde sadece mayo vardı; onu hiç çıkarmadım! Baştan çıkarıcı bir striptizin başlangıcı değildi. O video masumdu. Neden beni suçlu ve kirli hissettirmeye çalışıyordu?

"Sen bir yalancısın," diye tükürdü ve vücudunu bana doğru iterek beni Jase'in masasının kenarına sertçe çarptı. Bana o kadar yakındı ki, üzerime doğru eğilmişti, kokuşmuş nefesinin sıcaklığı beni boğuyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ama çürümüş alkol ve bayat sigara kokusu tenime sinmişti. İğrenmekten titriyordum.

İki elimle göğsüne bastırmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. Elleri yüzümden çekildi ve her iki bileğimi öyle sıkı kavradı ki kemiklerimin kırılacağını sandım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken

Ona baktım ve gözlerim onunkilere sabitlendiğinde başımın belada olduğunu anladım. Zihnim çıldırmaya başladı, ham panik göğsümü şiddetle kabarttı ve kalbim o kadar sert çarpıyordu ki boğazımda hissettim.

Vücudu benimkine kilitlenmişti; ellerim onunkilere sıkışmıştı. Vücudumun tek bir parçası bile kendimi kurtarmak için çalışmıyordu. Kafamda, cesur bir savaşçıydım, özgürlüğe giden yolu kıvırıyor ve pençeliyordum, savunmam için yüzünü parçalıyordum. Ama gerçekte bedenim hareket etmiyordu, *edemiyordu*.

Tek eliyle bilgisayarın fare kablosunu çekti ve ben de beni tek eliyle tutamayacağını düşünerek kurtulmak için mücadele etmeye başladım. Ama yanılmışım. Bileklerimi kabloyla birbirine sararken bedenimi yere bıraktım ve kendimi ağırlaştırmaya çalıştım.

Beni yukarı çekti ve halının üzerinde sürükledi. Geri çekilmeye ve elinden kurtulmaya çalışırken dizlerim sıyrıldı ve acıdı. Boğazım ateş gibi yanana kadar çığlık attım ve elleri beni susturmak için ağzımı kapattı. "Kapa çeneni Charlotte! Karımı uyandıracaksın." Hıçkırıkları yüzünden vücudum şiddetle sarsıldı.

Beni Jase'in yatağına fırlattı ve ben umutsuzca bacaklarımı tekmelemeye çalıştım ama Bay Delaney bacaklarıma basıp tüm ağırlığını üzerime vererek beni yatağın derinliklerine gömdü. Ellerimi başımın üzerinden çekerek fare kablosunu yatağın metal çerçevesine doladı. Yoga pantolonumu hızla aşağı çekti ve bacaklarımdan biri serbest kaldığında ona şiddetle tekme attım. Yumruğunu uyluğumun iç kısmına indirdiğinde, acı beni ele geçirirken haykırdım. *Hareket edemiyordum*. Gülerek, bir ayağımı kendi pantolonumla yatak direğinin ucuna bağladı ve acıyla zonklayan diğer bacağımın üzerine ağır bir şekilde oturdu.

Gömleğimi yukarı çekerek sütyenimin kaplarını indirdi ve üzerime oturarak çıplak göğüslerime baktı. Sonra, elleri göğüslerimin üzerindeydi, açgözlülükle kendisinin dokunmaması gereken şeylere dokunuyordu ve ben yüksek sesle inledim.

"Kapa o lanet çeneni!" diye bağırdı ve ellerinden birini başımın yan tarafına sertçe vurdu. Göğüslerimi sıkmaya ve dokunmaya devam etti. Onun sert dokunuşları bende cenin pozisyonunda kıvrılıp yok olma isteği uyandırdı. Eriyip toz olmak, rüzgârda uçup gitmek ve buharlaşmak.

Gözleri titreyen bedenimden külotuma doğru kaydı ve iğrenç dudaklarını yaladı. "Bundan zevk alacaksın Charlotte. Sadece rahatla, tamam mı?" diye mırıldandı, parmaklarını sertçe karnımın derisinde gezdirerek

ve iç çamaşırımın pamuklu malzemesinin üzerinden aşağıya indi. O özel çıkıntıyı bulunca başparmağını üzerinde dolaştırdı ve ağzını meme uçlarımın üzerine getirip dudaklarıyla onları çekti.

Dudakları ve parmakları vücudumda bir şeyler yapmaya başladığında vücudum dehşet içinde titremeye başladı. Bu bana olanlarla çelişen bir durumdu. Kafam onun dokunuşlarını istemiyordu; beynim "Hayır!" diye bağııyordu. Ama külotumun pamuklu malzemesi, bana tam olarak nerede, nasıl dokunacağını bilen bu adam yüzünden yavaş yavaş nemleniyordu. "Lütfen, dur. Lütfen. Lütfen, dur," diye bağırdım.

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere baktı. Ağzı aşağı doğru inerek parmaklarıyla buluştu. Beni izlerken külotumu yana çekti ve bana *yaptığı* şeyin tadına baktı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve artık onu görememek için başımın yana düşmesine izin verdim. Kordon bileklerimi ısırırken, içimdeki kararlılık ve mücadele tükenmişti. Kendi içime kapandım. Bana yaptığı her şeyi hissetmek yeterince kötüydü; bir de izlemek istemiyordum. Beni genişçe araladı ve dilini üzerimde gezdirdi, etimi emdi ve ısırıldı.

Fermuarını indirdiğini duyunca içimde yeni bir dehşet dalgası oluştu. Gözyaşlarımın arasından, kendini ellerinin arasına alıp başını açıklığının etrafında ovuşturmasını izledim.

"Lütfen yapma," diye hıçkırarak onu üzerimden itmeye çalıştım.

Ve sonra onun ağırlığı göğsüme ağır bir şekilde baskı yaptı ve uzun sert vuruşlarla içime girerken bacaklarımın arasından yoğun bir yanma yükseldi. Yüzünü boynuma gömdü ve kulağıma fısıldadı. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Sıkılmış dişlerimin arasından "Hayır," diye hıçkırdım. Bağlı ellerim sert yumruklara dönüştü ve onları kurtarmak için şiddetle mücadele ettim. Ağırlığı karnıma ve göğsüme o kadar ağır geliyordu ki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi üstümdeki canavara daha sıkı kapattım - gerçek hayatta nefes alan, soluyan, inleyen, homurdanan, iğrenç bir canavar üstümde geziniyor, kendini tekrar tekrar içime sokuyordu. Zihnim beni güvenli bir yere götürdü ve yine dört yaşındaydım, ilk kez ağaç evimde oturuyor, babamın benim için yaptığı ağaçtaki şatoya huşu ve merak içinde bakıyordum. Rapunzel gibi davrandığımı, kulesinde kilitli kaldığımı ve birinin beni kurtarmasını beklediğimi hatırlıyordum. Prensım gibi davranan hep Joey olurdu, yeter ki plastik kılıcını ya da Ninja'sını kullanabilsin.

Kaplumbağa rahibeler; her zaman beni kurtarmaya gelirdi. O mükemmel, *el değmemiş* Disney prenseslerini ve saçma sapan sonsuza dek mutlu sonlarını sikeyim. Seni asla almaya gelmeyen ve sonunda ölüp giden o işe yaramaz prenslerin de canı cehenneme.

Gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpan soğuk, sert bir kaltaktı. Bay Delaney'nin kahkahaları mutlu yerimde yankılanıyor, iğrenç sözleri, iğrenç sesi, güvenli hayal gücümü gözlerimin önünde sert bir gerçekliğe dönüştürüyordu. "Evet, bundan hoşlanıyorsun bebeğim, seni becermemden hoşlanıyorsun," diye nefes nefese kaldı.

"Hayır. Yapmam."

Hışırtılı kahkahası boynumu ısıttı, "Bana yine yalan söylüyorsun. Bu sana çok iyi geliyor, değil mi? Seni o kadar sert boşalana kadar sikeceğim ki yarın buraya tekrar gelmek isteyeceksin." Başını arkaya eğerek, ona bakmamı sağlamak için başımın üstündeki saçlarımdan tuttu. "Gözlerini kapatma Charlotte. Ben seni becerirken bana bak."

Elleri yemek borumu sıkıca kavradı ve ben onun çılgın, vahşi gözlerine bakana kadar sıktı.

Yüzünü benimkinin üzerinde görmek istemiyordum; alnından damlayan teri, içimde hareket ederken açığa çıkan dişlerini ve gerilen kaslarını. Bu yüzden sadece Jase'imi ve birlikteyken bana her zaman nasıl hazinesiymişim gibi baktığını hayal ettim. Bu adam, *bu hasta, lanet, iğrenç, canavar adam* beni mahvederken gördüğüm tek şey onun yüzünün güzel görüntüsüydü. Ve burada, aptalca bir şekilde, başıma gelen bu en kötü olayı hiçbir şeyin silemeyeceğini düşündüm. Burada, gözlerimi her kapattığımda, en iyi arkadaşımın benden üç metre ötede ölesiye dövüldüğü ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadığım anı yeniden yaşayacağımı düşündüm. Sonunda, göz kapaklarımda arkasında tekrar tekrar görebileceğim başka bir şey buldum: benden her şeyimi alan o iğrenç adamın lazer mavisi gözleri.

Elini bedenlerimizin arasına daldırarak, içimde o düşük gerilim oluşana kadar bana sürdü ve ne kadar karşı koyarsam koyayım, onunla ne kadar savaşırsam savaşıyım, bedenim yine de bana meydan okudu. Bu baskı, çılgınlığı kontrol edemeyinceye ve vücudum onun etrafında sert ve acınası bir şekilde sarsılınca kadar arttıkça arttı. Yüzümü ve utancımı gömebilmeyi diledim ama yapamadım. Hâlâ homurdanıyor ve bana karşı acımasızca pompalıyordu. Ağır vücudu şiddetle sarsıldı ve son bir homurtuyla içimde acı verici bir şekilde patladı, içimde ateş gibi hissettiren şeyi döktü. Hiç hissetmemiştim

hiçbiri. Jase ve ben her zaman çok dikkatliydik, prezervatif kullanırdık ve şimdi... şimdi ihlal edilmiş, kirletilmiş ve tamamen yok edilmişim. Başımı çevirdim ve altımdaki mavi yorgana doğru kustum. İğrenç kokusu daha fazla kusmama neden oldu ve kahvaltımın kalıntılarını lacivert battaniyenin üstüne tükürdüm.

"Açıkçası hiç etkilenmedim. Senden beklenmeyecek bir performanstı. Oğlumun sende ne bulduğunu anlamıyorum. Belki de çok kolay olduğun içindir?" dedi pantolonunun fermuarını çekip gömleğini içine sokarken ve takım elbise ceketini düzeltirken.

Hızla bacağımı yatak direğinden çözdü ve bağlı ellerimi yatağın çerçevesine yaslandıkları hapishaneden çıkardı. "Ayağa kalk," diye emretti.

Neden bilmiyorum ama dediğini yaptım. O noktada bana daha kötü bir şey yapacağını hayal bile edemiyordum, bu yüzden bir sonraki yapacağı şeyin beni öldürmek olmasını umarak talimatlarına uydum. Sadece menisinin bacaklarımın iç kısmından sıcak bir şekilde aktığını hissetmek bile ölmek istediğimi gösteriyordu.

Kapının kilidini açıp bedenimi kapı aralığından koridora doğru itti ve beni sertçe banyoya itti. Tökezledim, omzumu lavabonun kenarına çarptım ve sert, seramik küvete sertçe düştüm. Üzerimde durdu ve küvetin musluğunu açtı, sıcaklığı kontrol etmek için elleriyle suya dokundu. Sessizce ağladım ve fayanslardan yükselen buharı izledim. Beni saçlarımdan tutup kaldırdı ve küvete girmeye zorladı. Su kaynıyordu ama sabunu tenime ve içimin derinliklerine sürerken oluşan yanık çok daha fazla acı veriyordu. Bugün bile bazen o korkunç beyaz sabun kalıbının hayali acısını ve ateşini hissedebiliyorum. O şey sizi asla terk etmiyor ve *kokusu... o sabunun* kokusu bende kendi lanet derimi soyma isteği uyandırıyor.

Benimle işi bittiğinde, soğuk, karo döşeli banyo zemininde bir havlu yığınının içinde oturuyordum. Kıyafetlerimi üzerime fırlattı ve gülümsedi. "Eğer birine söylersen, Jase'e küçük amcığının benim için ne kadar sert geldiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin. Boşaldığında bunu hissettim, biliyorsun." Gözlerim onunkilerle buluşana kadar saçlarımı geriye çekti. "O kadar sert boşaldın ki sikim kurudu." Sonra gülümsedi ve bana doğru kıkırdadı. "Jase'in küçük kamerasına da kaydettim; inlediğini duydun mu Charlotte? Eğer geri dönmek istersen sana nasıl gerçek bir kadın olunacağını öğretebilirim... bir erkeği nasıl memnun edeceğini. Eğer istemiyorsan, sana söylüyorum, oğlumun hayatını mahvetmeyeceksin. Zaten şu anda seni istemez." Sıcak suyun buharı onu kovalarken gülerek dışarı çıktı.

Olabildiğince hızlı giyinerek banyodan çıktım ve koridordan mutfağa doğru koştum. Mutfak masasının yanında tekerlekli sandalyesinde oturan Bayan Delaney'i gördüğümde boğazım daha fazla sıcak safrayı geri püskürttü. Soğuk, sert gözleri bana dikilmişti. Başı titriyordu ve burun delikleri gürültülü nefesler alıp veriyordu. "İğrençsin; seni zavallı pislik," diye homurdandı, o ana *kadar konuştuğunu* duyduğum ilk kelimelerle.

Ayakkabılarım betonlaştı ve derim taş gibi oldu. Bana yardım edebilecek birinden, karısından birkaç metre ötedeki bir odada kurban edilmişim. Çılgılığımı duymadı mı? Polisi arayamaz mıydı? Bunu istediğimi mi sanıyordu?

Jase ne düşünürdü? Sonra her şey etrafımda parçalanıyor ve dağılıyor gibiydi ve biliyordum. Oradan asla geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Arka kapıdan koşarak çıkarken doğru düzgün düşünemiyordum bile. İçim acıyordu; kalçalarım yanıyordu. Ama en çok da gözlerim yaşlarla doldu. Evime girdim, içinde Jase'in kamyonetinin anahtarları olan çantamı aldım ve kendimi hastaneye götürmek için lanet kamyonetini çaldım. Bana tecavüz etmesinin yanına kâr kalmasına izin veremezdim. Vücudum hareket etti, beni güvenli bir yere götürmek için kendini zorladı.

Hastane.

Polis.

Yardım edin.

Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Evimden yirmi dakika uzaklıktaki bir hastanenin acil servisinin ortasında bir hemşirenin kollarına nasıl yığıldığım ve hâlâ Jase'in eski tişörtlerinden birini nasıl tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Histerik ve dehşet içinde, bir doktorun *tecavüz* kiti uygulamasını beklemek üzere bir muayene odasına götürüldüm. Bu kelime beni boğdu, oksijenimi kesti ve sandalyelere, duvarlara ve hızla yere düşerken çarptığım her şeye çarparak yere yığıldığımda dünyam karardı. Bana göz kulak olan doktor, işi bitene kadar beni sorgulamalarına izin vermeyerek polisi uzak tuttu.

Bir süre sonra, pencerenin dışındaki gökyüzü karardığında, kanıtların *benden* alınması için yeterince uyanıktım. Belgeler imzalandı. Sorular soruldu. İçimi cehennem gibi kazıyan uzun Q-ucu görünümlü şeylerle özel bölgelerimden DNA örnekleri alındı. İdrar toplandı ve kan alındı. Her şey poşetlendi ve

gözümün önünde etiketlendi. Bana ertesi gün hapı önerdiler ve içimde bir canavarın bebeğinin büyüme ihtimalinden dehşete düşerek hapı aldım.

Ben aldım.

Güzel, siyah saçlı bir hemşire titremem durana kadar beni tuttu.

"Bayan Stone?" Hemşirenin kollarının arasından başımı kaldırıp küçük bir not defteri tutan bir memurun görüntüsü. "Bu saldırının failini tanıyor muydunuz?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Memur iç çekti ve üzerinde bulunduğum muayene masasının kenarına yaslandı. "Adını öğrenebilir miyim?"

"Michael Delaney," dedim alçak bir sesle.

Memur gözlerini bana dikti ve ellerini göğsünde kavuşturarak not defterini karıştırdı. "Gerçekten mi? Yargıç Delaney?"

"Evet," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak.

"Sahte cinsel saldırı iddialarının hapis cezası ile cezalandırıldığını biliyor musunuz, Bayan Stone?"

"Anlamıyorum..."

"Anlamıyor musunuz? Bir Yüksek Mahkeme Yargıcını ağır bir suçla itham ediyorsunuz Bayan Stone. Kimliği ya da eylemleri konusunda yanılıyor olma ihtimaliniz var mı...?"

"Bu kadar yeter!" Doktor soruların üzerine bağırdı. "Onu az önce ben muayene ettim memur bey. Saldırıya uğradığına dair fiziksel kanıtlar var ve onun adına suç duyurusunda bulunmak istiyorum."

Doktor memura fiziksel olarak koridora kadar eşlik etti. "Bu sorgulama tarzı onu yeniden mağdur ediyor."

Kadın memurlar benimle Ceza Kanunları ve henüz on yedi yaşında olduğum için üçüncü dereceden Tecavüz ve zorla olduğumu söylediğim için Birinci Dereceden Tecavüz hakkında konuştular. Tecavüz kitlerinin uzun bir birikimi olduğu ve bazen kitlerin kanıt toplandıktan sonra yıllarca test edilmediği konusunda beni uyardılar.

Bekleme alanına götürüldüğümde, annem parlak kırmızı dudaklarında çatılmış bir kaşla ayakta duruyordu. Ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım ama beni tutmadı. Orada öylece durdu, hareketsiz ve sert. "Nasıl böyle bir hikâye uydurabildin? İhtiyacın olan şey ilgi mi? Önce Owen'ı asla yapmayacağı bir şeyle suçladın, şimdi de Bay Delaney?" Annem. Öz annem beni fiziksel olarak Jase'in kamyonetinin yolcu koltuğuna itti ve ardından sürücü koltuğuna tırmandı.

Bana doğru bir bakış bile atmadan, "Yarına kadar evimden gitmeni istiyorum" dedi.

Ne?

Hangi cehenneme gitmem gerekiyordu?

En çılgın rüyalarımdaya bile o evden ayrılmayı düşünmemiştim. Orada bana söylenen onca saçmalığa, geceleri ondan ve uyuşturulmuş arkadaşlarından saklanmak için ağaç evde kalmak zorunda kaldığım onca zamana rağmen oradan ayrılmayı hiç düşünmemiştim. Gidebileceğimi düşündüğüm tek güvenli yer Joey'nin annesiydi ve o da gitmişti. Bayan Graley oğlunu hatırlayarak gözyaşlarına boğulmadan gözlerimin içine bakamıyordu. Oraya gidemezdin.

"Ve Charlotte, sakın bir daha geri gelme."

"Elbette, sorun değil *anne*," dedim boğazımdaki keder yumrusunu yutkularak. Gözyaşlarımı ona göstermemeye çalışarak çenemi dik tuttum. Eve dönüş yolunun geri kalanında annem bana ne kadar berbat bir insan olduğumu ve tıpkı babam gibi bir fahişe, bir parça yalancı, hiçbir işe yaramayan bir çöp kızı yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu anlattı.

Kamyonu evimizin önüne park ettiği anda dışarı fırladım ve içeri koştum. Owen yemek masasında iki iri adamla birlikte oturmuş kocaman bir esrar içiyordu. Ben tökezleyerek içeri girdiğimde güldü. Onları görmezden gelerek koridorda hızla ilerledim ve kapıyı arkamdan çarparak yatak odama girdim. Yatağımın altından okul çantamı çıkardım ve içindekileri yere döktüm. Çekmecelerimi karıştırarak birkaç günlük kıyafetlerimi, deodorantımı, fotoğraf albümlerimi, birkaç eskiz defterimi ve bir sürü favori kitabımı aldım ve çantama tıktırdım. Salondaki kibirli pisliklerin yanından hızla geçerek Jase'in kamyonetinin anahtarlarını *beni rahminden çıkaran* kişinin elinden aldım ve kamyonete bana ait olan her şeyi yüklemeye başladım. O pislikler yerde yuvarlanıp bana kışkılarıyla gülerken yaklaşık beş tur attım. Beşinci sınıftayken resim dersinde annem için yaptığım lanet kül tablasını, bir kutu (evet, *kutu*) değerli *beyaz çöp* şarabını ve en değerli eşyalarını bile aldım: ecza dolabının üst cam rafı boyunca on şişeyi dolduran *tüm* ağrı kesici koleksiyonunu. *Siktir et onu*.

Banka hesap defterlerimi ve annemin Owen'dan saklamak için banyodaki makyaj çantasının içinde, boş bir kırışıklık kremi şişesinin içine sakladığı rulo haline getirilmiş yüzlekleri aldım. Parayı sıkıca tuttum ve banyonun serin, fayanslı duvarına yaslandım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. Çıkmadan önce lavabonun arkasındaki aynadaki yansıma baka için kendimi zorladım. Bana bakan kişi ödümü kopardı. Yüzünün kenarlarına yapışmış düğüm düğüm saçları ve kocaman, korkmuş, kırmızı çerçeveli gözlerinin altında koyu morumsu bir deri olan tamamen yabancı bir yüzdü bu. Derimde herhangi bir çürük ya da kesik göremiyordunuz. İçimde sızlayan ve canımı yakan acı, yüzeyden çok uzakta, derinlerde bir yerdeydi. Ama acı saf ve gerçekti ve bana aitti.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak evin geri kalanına doğru sendeleyerek yürüdüm. Veda etmeden ön kapıdan çıktım ve Tanrı'dan bunun o iğrenç insanları son görüşüm olmasını diledim.

Verandanın basamaklarından tökezleyerek indim ve yürüme yolunda dizlerimin üzerine çöktüm.

Göz ucuyla Bayan Delaney'nin giriş kapısının hemen içinde oturmuş beni izlediğini fark ettim. Tıpkı ilk günkü gibi tekerlekli sandalyede idi ama şimdi yalnızdı. Karşısında basketbol topu sektiren bir çocuk ya da bavulunu taşıyan bir koca yoktu.

"*Seni zayıf kaltak!*" Ona bağırdım, bahçe çakılarından bir avuç aldım ve arkasına saklandığı cam kapıya fırlattım. "Bununla yaşayacaksın. Onun yaptıklarıyla. Yapmasına izin verdiğin şeyle. Çılgınlıklarımı *duydun*. Beni *duydun*. Umarım cehennemde çürürsün." Toprakta ve çimenlerde sürünerek ellerimle tutabildiğim her şeyi fırlattım ve boğazım çiğnenene kadar çılgık attım.

Jase'in kamyonetini çalıştırıp yola çıktığımda içim tamamen ölmüştü, ayağımı gaz pedalına vurduğumda lastikler patlamış ve dumanlar çıkmıştı. Bir şekilde, bir gün, başıma gelenlerden kurtulduğumu söyleyebilmeyi umuyordum. Ama gerçek şu ki, o anda tek istediğim hızlı ve acısız bir ölümdü. Tüm kaosu sona erdirecek, beni bunaltan tüm üzüntüyü sona erdirecek bir şey.

Aklıma gelen tek yere.... mezarlığa gittim. En iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı.

Şarap kutusundan kocaman yudumlar alırken ön camımda ağlayarak ve çılgık atarak oraya kadar geldim. Kamyoneti mezarlığın yan girişine park ettim, şarabımı tutarak kendimi beton duvardan aşağı attım ve sert zemine sert bir gümbürtüyle indim. Acınası bir şekilde, gecenin zifiri karanlığında bile Joey'nin evine nasıl gideceğimi çok iyi biliyordum.

Mezar taşı. Muhtemelen gözüm kapalı yürüyüp bulabilirdim. Mezar taşının önünde diz çöküp dua ettim ve Joey ile konuştum.

"Lütfen, sadece bir dakika," diye bağırdım, kelimelerimi geveleyerek. "Sadece bir dakika konuş benimle. Bu boktan hayatı yaşamaya değer kılmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Ne yapmam gerektiğini söyle. Sen benim en iyi arkadaşımydın ve ben seni kaybettim. Jase'i kaybettim ve her şeyimi kaybettim. Lütfen benimle son bir kez konuş ve ne yapmam gerektiğini söyle." Cevap olarak gelen sessizlik beni neredeyse öldürüyordu.

Tek başına.

Kendimi çok *kirli*

hissettim.

Çaresiz.

Çok *utandım*.

Çok *korkuyorum*.

Şarap kutusunu boşalttım ve artık bulanık görüşümden mezar taşındaki ismi okuyamıyordum. Bana dokunan elleri ve beni öpen dudakları çabucak unuttum ama gözlerimi kapattığımda hâlâ üzerimde gezinen o soğuk, mavi bakışı görüyordum. Yavaşça, kirli utancımın çiğ acısı, sistemime giren alkolle birlikte yutuldu ve üzerimdeki bulutların karanlık gökyüzünde süzöldüm.

Ölen en iyi arkadaşımın mezarının üzerindeki yumuşak çimlerde ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama güneş sıcacık ve göz kapaklarımın önünde pırıl pırıl parlarken uyandım.

Göz çukurlarım zonklayarak, çalıntı kamyonete geri tırmandım ve yönümü hiç şaşırmadan sürdürdüm.

Her şey söylenip bittiğinde, her şey sona erdiğinde, hissizleşmişim. Sonra, aniden geri geldi. Dakikalar sonra, günler sonra, aylar ve yıllar sonra. Tek başıma düş alırken, beni tanıdıklarını ve sevdiklerini düşünen insanlarla kalabalık bir odadayken, yiyecek alışverişi yaparken. Anlık görüntüler geldi ve bana kim olduğumu, neler yapıldığını ve neler kaybettiğimi hatırlattı.

Bay Delaney bana tecavüz ettikten sonra her gün biraz daha öldüm. Derimin katmanlarını yavaş yavaş soydu; kendime verdiğim değeri, güzelliğimi, masumiyetimi, gülümsememi... Ta ki bir torba kemikten başka bir şey olmayana kadar. Günler olanlardan uzaklaştıkça, bir zamanlar olduğum on yedi yaşındaki kızıdan da uzaklaştım. Beni ince, küçük kağıt mendil parçalarına ayırdı. *Bana ait* olan her şeyi aldı ve tek merak *ettiğim şimdi kim olacağımı?* Kendime dair hiçbir duygum yoktu. Kim olmam gerektiğini bilmiyordum.

olmak. Doğru ben neydi, çünkü yanlış olduğunu bildiğim ve nefret ettiğim halde bedenim ona tepki veriyordu. Onu gerçekten istiyor muydum? Bunu ben mi istemiştim? *Bundan* sonra nasıl *kendim* olmaya geri dönebilirdim?

Nasıl yüzleşebilirdim

Babasına yaptıklarımından sonra Jase? Beni bir daha görmesine nasıl izin verebilirdim? Soyadı benim için bir zehir gibiydi. Hayatımı zehirleyen tüm bu insanlar; insanlara yumruk atmaya, onları incitmeye, onlara isim takmaya, onları yaralamaya, öldürmeye, onlara dokunmaya hakları olduğunu düşünen zorbalar, hayatımdaki tüm bu insanlar zehirlerini derime sızdırmışlardı. Benden bu kadar. Artık o kız olamazdım. Artık Charlie olamazdım.

Hikâyemin böyle yazılmaması gerekiyordu. Hikayemin bu şekilde gitmesini istemedim.

Bu yüzden yeniden yazmam gerekti. Kelimesi kelimesine.

Yeniden yazıldı.

Çünkü çok gençtim. Çok gençtim.

Ve tamamen kırılmış.

Bölüm 11

Jase

Bu gece yine rutin bir *satın alma ve yürüyüş*, bir tedarikçi için bir şişe yüz Oxycontin almak. Her zamanki gibi köşede gerçekleşmesi gerekiyordu, ancak fail planları değiştirmek için iş telefonumu aradı. Doc, biz ona satıcı derdik, Club Underground'da takılmamı ve bir grup arkadaşıyla buluşmamı istedi. Kız arkadaşının orada olduğunu ve ona göz kulak olması gerektiğini söyledi. Kızın başka bir adamla takıldığını düşünüyordu. Kızın ve mal verdiği adamın kalıcı olarak ortadan kaybolmasını sağlayacak türden arkadaşlarım olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

"Tabii ki bu tür arkadaşlarım var, eğer fiyat uygunsa," dedim.

Onu.

Carter ve ben gizli görevdeydik, Brooke da hayalet gibi. Doc'a yaklaşıyordum; ilaçlarını kimden aldığını öğrenmeye çok yaklaştım. Şimdi de birine suikast düzenlemek mi istiyordu? Bu pisliği sonsuza dek ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyordum.

Ekip minibüsü kulübün yan girişine park etti ve üçümüz dışarı fırladık, kulüp için son derece şık giyinmiştik. Eğer Doc bu gece biraz sinsi davranırsa, Carter ve benim ön ceplerimizde narkotik olmadığımızı kanıtlamak için birkaç plasebo Oxycontin yem vardı.

Yarı çıplak kızların zil zurna sarhoş dolaştığı, kendilerine bir sonraki içkilerini ısmarlayacak adamlar bulmaya çalıştığı kulüplerden ve dövüşe hazır oyuncuların pompalanmış testosteronundan nefret ederdim.

Bir aksilik olmadan içeri girdik. Brooke sayesinde olduğunu düşündüm çünkü neredeyse Fredricks of Whoreywood kataloğundan fırlamış bir kıyafet giyiyordu. Yine de seksi görünüyordu. Hakkını vermeliyim. Ama ona verdiğim tek şey buydu.

"Bira mı?" Carter sordu.

"Evet, her neyse. Hadi şu işi bitirelim. Yapmam gereken bir sürü evrak işi var," dedim ve kendimi bara yaslayıp dans pistini taradım.

Carter iki şişe sipariş etti ve birini bana uzattı. Brooke dans pistinin tam ortasındaydı, kışkırtıcı bir şekilde dans etmeye çalışıyor ve benim eğlencem için bir bira şişesinin kafasına oral seks yapıyordu.

Pek eğlenceli değildi.

Bir yudum almak için şişemi dudaklarıma götürdüğümde, terli vücutların arasında bakır renkli bir saç kütlesini fark ettim. Her zamanki gibi içim burkuldu. Benim için her kız o olabilirdi. Her kızın o olmasını *isterdim*. Yine de New York'ta, böyle bir kulüpte, uyuşturucu ve suçla çevrili bir yerde olamazdı. Muhtemelen güneşli Kaliforniya'da bir yerde, iki çocuğunu yataklarına yatırmış, onunla evlenen şanslı adamın yanında güvenle yatıyordu.

Büyülenmiş bir halde bakır rengi saçlarını izliyordum. Vücudu şarkının ritmiyle baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu. Kalçalarının sallanışı ve salınışı hipnotize ediciydi. Biramdan bir yudum daha aldım ve sıcaklık midemde garip bir zehir gibi mantar gibi yayıldı. Önümdeki bu kız, karanlık bir atık denizinde bir kurtarma gemisi gibi göze çarpıyordu. Diğer kızlar gibi giyinmemişti; sade, düşük belli bir kot pantolon ve düz bir tişört giymişti ve elleri başının üzerinde havada sallanırken sırtının tonunu ortaya çıkarıyordu. Profili, göğüslerinin kıvrımı, hareket ettikçe kalçalarının yuvarlak kabarıklığı ve kıcının konturu beni büyülüyordu. Her hareketi sihir gibiydi ve vücudumun öne doğru eğilmesine, bir şeyler arzulamasına neden oluyordu.

"Doktor saat 10'da. Yanında iki kişi var. Dostum, neye bakıyorsun?" Carter kulağıma tısladı.

"Hmmm? Ne oldu?" Yüzümü ona doğru çevirdim. "Abi. Şu alışverişi yapıp gidelim. İşemem lazım." Carter'ın gözleri dans pistine doğru kaydı. "Bizi bekliyor, hadi gidelim."

"Evet, tabii," dedim, gözlerim dans eden kıza kaydı. Kız gülerek etrafında dönüyordu ve birden nabzım hızlandı, sesi kulaklarıma çarpan dalgalar gibiydi. Hayatta olmaz.

Bu o olamaz.

Olamaz.

Carter el çırparak ve suçlu ile tokalaşarak ilerlerken adımlarım duraksadı. Donup kalmıştım, gözlerim o tanıdık boynu, dudaklarının şeklini, kalçalarının hareketini izliyordu.

Tamamen arkasını döndüğünde, sanki göğsümden vurulmuş gibiydim. Tam güç, tam isabet, ölüm. Nefes alamıyordum.

Fail önüme geçerek görüşümü engelledi. "Hey, JD, iyi misin, evlat?"

"Hey, Bren," diye mırıldandım. "N'aber? Evet, iyiyim. Evet. İyiyim. Burası gerçek güzelliklerle dolu."

Başını bana doğru salladı ve bana bir çift sarhoş ördek dudağı uzattı. Göt herif.

Değiş tokuşu el ele yaptık. Beni kucaklamak için kendine çekti ve ilaç şişesini avucuma bıraktı, ben de plasebo haplarının bulunduğu cebe tıktırdım. Carter daha sonra onun elini sıktı, sarılmak için yanına gitti ve parasını ödedi. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Konsantre olamıyordum. Şu anda bir silah çekse ölmüş olurdum. Unutun bunu. Bren'in omzunun arkasına baktım. Charlie'ye çok benzeyen biri hâlâ dans ediyordu. Bu o muydu? Kalbim aniden durdu ve gizli bir satın almanın ortasında kalp krizi geçiriyor olabileceğimden ciddi ciddi korkmaya başladım.

Panik başladı.

Charlie burada mıydı? Bir şeyler mi görüyorum?

"Malları dene, kardeşim. Kendini daha iyi hissedeceksin," diye bağırdı Bren.

Müzik.

Kendine hakim ol Delaney. Ağzına doğru hapı koy. Yapma.

Bu satın almadan sonra zorla yutmak ve gözlem için hastaneye götürülmek istiyorum. Ellerim sabitti, bu da beni çok şaşırttı.

Carter ellerini birbirine sürterek, "Bana da bir tane ver, kardeşim," dedi. Küçük illüzyonumuzu mahvetme ihtimalime karşı dikkatini benden uzaklaştırmak için başını Bren'e çevirdi, "Lanet olsun, burası tatlı amlarla dolu. *Hooo-lee-shit.*"

Bren ve diğerlerinin dikkatini çekerken şişenin kapağını kaldırdım ve elime iki tane döküyormuş gibi yapıp kapağı tekrar yerine taktım. Ama elimde kalanlar Oxycontin'e tıpatıp benzeyen plasebo haplardı. Neyse ki üzerlerinde özel bir işaret yoktu yoksa yakalanacaktık. Bir tanesini Carter'a uzattığımda bana gülümsedi ve ikimiz de hapları ağzımıza atıp biralarımızla yıkadık.

"İşte bu!" Bren bağırdı. "Hey, burada güzel amcıklar olduğunu mu sanıyorsun? Yanımdaki kızları görene kadar bekle. Altın gibiler." Sonra da gitti. Carter ve ben dehşet içinde birbirimize baktık ve bir sonraki gördüğüm şey, kolunu sevdiğim tek kızın omuzlarına dolamış olan failimdi. Kızı öne doğru itti, sıkıca yanına sokuldu ve kız ona çok kızgın görünüyordu. Tamamen aynı görünüyordu. Saçları hatırladığımdan daha uzundu, ama yüzü? O güzel yüzü nefesimi kesmişti.

Bren onu kendine çekti, üzerine eğildi ve şakağına ağzı açık bir öpücük kondurdu. Bunu izlemek neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi. Başka tarafa bakmak istedim. Kahretsin, bu kulüpten hışımla çıkıp

Birdenbire tenimin her yerinde iki santim kalınlığında hissettiğim pislği yıkamak için duş aldım.

Yeşil bakışları yukarı fırladı ve benimkilerle çarpıştı. Sanki göğsüne sert bir şey çarpmış gibi irkildi. *Güzel, umarım çok acımıştır.* Umarım kalbi benimki kadar hızlı atıyordur. Umarım göğsünde sıkışıyor, zonkluyor, boğuluyor ve özlediği her şey için nefes nefese kalıyordur. *Tıpkı benimki gibi.* Gözlerimi onunkilerden ayırmak için çok uğraştım ama yapamadım; gözlerim bir mengene gibi ona kilitlenmişti.

Bren, Carter'la bir şey konuşuyordu ve ben sağır ve dilsiz kalmıştım. Gördüğüm tek şey ona doğru olan tünel görüşüydü. İkimiz de birbirimize baktık. *Ben olduğumu biliyor muydu?* Yaklaştım ve yüzünü inceledim. Dudakları hafifçe titriyordu ve dizlerinin bağı çözölmüş gibiydi. Ben olduğumu biliyordu. Yakalandığını biliyordu. Onu tam olarak ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum ve o da biliyordu - kesinlikle biliyordu.

Charlie aniden bir kadın olmuştu. Yürürken nasıl sallanacağını nereden öğrenmişti? O küçük kıza bir erkeğe baktığında alt dudaklarını ısırmayı kim öğretti? Nereye gitti benim tatlı kızım? Tanrım, hep böyle dolgun dudakları mı vardı? Yanakları hep böyle güzel, soluk kırmızı mı kızarırdı? Bana hep o zümrüt gözlerle mi bakardı, sanki ben lanet olası bir mesihmişim gibi...?

"Evet... evet, bu da benim kız arkadaşım Sage," sözlerinin failin dudaklarından dököldüğünü duydum. O pislik herif az önce onu kız arkadaşı olarak tanıtmıştı ve onun evli, çocuklu olması ve benden neredeyse üç bin mil uzakta, güneşli Kaliforniya'da yaşaması gerekiyordu. Bir sanatçı olarak. Büyüyünce olması gereken her şey. Ama tam önümde, aylardır uyuşturucu satın aldığım boktan bir suçlunun yanında duruyordu.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Gözleri büyüdü, yuvarlaklaştı ve yemin ederim daha da yeşillendi. Yanaklarına kırmızı bir renk sıçradı. Yumruklarımı sıktım, böylece onu ondan uzaklaştırmayacaktım.

Bren, bocaladığımı açıkça gören Carter'la konuşuyordu ve ben de ona "Seni tanıyor muyum?" diye sorarak hepsinin sözünü kestim.

"Hayır, sanmıyorum," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Evet, sanırım daha önce tanışmıştık," diye ısrar ettim, ona yaklaşarak.

"Hayır. Sizi hatırlayacağıma eminim," dedi ve bir adım atarak Geri.

"Sage mi? Dur tahmin edeyim, bu bir striptizcinin adı mı?" diye alay ettim.

Gözleri kısıldı ve güzel yüzü Bren'e doğru eğildi.

"Neden ne zaman bir pislikle karşılaşsam, ağzından aynı bok çıkıyor?"

Evet, bu Charlie.

"Merhaba... Bren'in kız arkadaşı Sage," dedim. Eğilerek kulağına doğru fısıldadım, "Üzgünüm, sanırım yanılmışım. Bana kalbimi kıracak kadar yaklaşmış olan tek kıza benziyorsun."

Uzaklaştım ve onu izledim. Beni görmezden geldi ve yanında duran, saçlarında garip mor çizgiler olan bir kıza baktı. "Hey, JD. Buradan çıkıyoruz. Bizimle partiye gel."

Burası genellikle failleri bıraktığımız ve masalarımızda oturup söylenen ve yapılan her şey hakkında rapor yazmak için üsse geri döndüğümüz yerdı. Ama yıllar sonra ilk kez Charlie'nin karşısında duruyordum ve cevaplar istiyordum.

"Evet, kardeşim," dedim, biramın son damlasını da mideye indirip elimin tersiyle ağızımı silerek. "Ben hazırım,"

Bren gülümsedi ve bizi dans eden bedenlerden oluşan kalabalığın arasından geçirdi; maiyeti bir kral gibi onun yanlarını kuşatmıştı. Tüm vücudu ürperdi ve akıntıyla birlikte çekilirken gözleri sıkıca kapandı. Daha önce kendim hakkında hissettiğim ya da söylediğim güzel şeyleri bir kenara bırakın. *Pisliğin tekiydim*. Benden uzaklaşmasına, ona, düz ve cansız görünen o yeşil gözlere baktığımda, bir şeyin ya da birinin onu incittiğini fark ettim. Büyük bir şey. Bir zamanlar sevdiğim kızın kartondan bir kopyası gibiydi; sert, katı ve boş. Her şeyi berbat etmişim. Onu daha çok mu aramalıyım? Babama karşı daha çok mücadele etmeliydim. Hayır, belki de sadece gitmiştir. Mesajlarında bana hiç cevap vermedi.

Hepsi önümüzden geçerken Carter koluma vurdu. "Ne oluyor lan? Delirdin mi sen?" Gömleğimi pençeleyerek beni geri çekti.

Yüzümü ona doğru ittim. "Bu Charlie."

Carter bana şaşkın bir bakış attı. Aklı sadece davadaydı- sonra anladığında gözleri büyüdü ve vücudu yanımda kaskatı kesildi. "Benim Charlie'm," diye tekrarladım. Söylemem gereken tek şey buydu.

"Ah, dostum. Ciddi misin?" Orada durup elini saçlarının arasında gezdirdi. "Başımız bir sürü belaya girecek, Jase. Hadi gidelim."

"Belanın canı cehenneme."

"J, gitmen gerek."

"Hey, *Growacet* için *reçetem* var, testiküler metanet kapsülleri, bir tane alabilirsin ve belki o zaman bu kadar korkak olmazsın," diye yüzüne vurdum ve Bren'in peşinden yürüdüm. Birkaç adım sonra durdum ve omzumun üzerinden Carter'a baktım. "İşte *benim kızım*."

"Evet. Tamam. Tamam. Dışarıda buluşuruz. Gidip Brooke'a haber vereyim ve güvende olmamız için bizi takip etmesini söyleyeyim, olur mu?"

"Anlaştık." Bren ve çetesinin peşinden giderken ona seslendim.

Girişin dışında onlara yetiştim. Bren bana başıyla selam verdi ve "Oğlun nerede?" diye sordu.

"Daha önce bir kış parçasıyla tanıştı ve ayrılmadan önce numarasını alıyor. Bir dakika içinde çıkacak."

"Endişelenme. Evime taksiyle gideceğiz. Ben içki içip araba kullanmam. Her zaman yasalara uymak zorundayım," diyerek göz kırptı ve arkadaşlarından biriyle konuşmaya başladı. Sanırım adı Jett'ti.

Sage garip saçlı kızla birlikte duvarın dibinde duruyordu, ben de onun yanına kaydım ve bir paket sigara çıkardım. Çalışırken genelde sigara içmem ama o anda sinirlerimin bir şeye ihtiyacı vardı. Bir tane çıkardım ve ona uzattım. "Sigara içmek ister misin?"

"Sigara içmiyorum," diye fısıldadı. "Sigarayı ne zaman bıraktın?"

"Sigaranın tüm içiciliği yaptığını ve senin sadece enayi olduğunu fark ettiğimde." Kendini duvardan çekti ve gökyüzüne baktı. "Gerçekten beni başka biriyle karıştırdığını düşünüyorum. Yaşadığın kalp kırıklığı için üzgünüm. Ama ben senin düşündüğün kız değilim." Beni uzakta tutarak birkaç adım uzaklaştı.

Birden Carter yanıma geldi ve kolunu omzuma dolayarak kulağıma fısıldadı: "Buna değer mi?"

Sadece ona baktım ve aptal gibi başımı salladım, ama cevap verdim, "Muhtemelen hayır, çünkü berbat bir yalancıdan başka bir şey olmadığını kanıtladı. Ama sadece cevaplara ihtiyacım var."

Bren üç taksi çağırdı ve *Sage*'in yanına yürüdü. "Geliyorsun, değil mi?"

"Sanırım Violet ve ben geri döneceğiz. Gerçekten çok yorgunum."

"Saçmalık! Sen yorgun değilsin. Ya gizli küçük beyaz atlı prensine mesaj atacaksın ya da eve gidip kitap okuyacaksın. Şimdi ne okuyorsun? *Muhteşem Gatsby* mi? Sana o aptal filmi alacağım."

"Bir insanın hayatındaki en yalnız an, tüm dünyasının yıkılışını izlediği ve tek yapabildiği şeyin boş boş bakmak olduğu andır," dedim.

Bren bana baktı ve şaşkın şaşkın baktı. Omuz silktim. "Çocukluğumdaki en iyi arkadaşlarımdan biri beni okumaya alıştırdı ve asla bırakmadım."

"Oookay," diye döndü Bren, başını sallayarak.

"Hadi ama, kardeşim." Ona güldüm. "Okuyan bir kızı sevmelisin... Gecenin ikisinde kitaplarını göğsüne bastırıp gözyaşları içinde seni uyandıran kızlardan birini."

"Kardeşim, kaç tane hap içtin?"

Güldüm ve bakışlarımı tekrar Charlie'ninkilere çevirdim. "Hayır, haplar konuşmuyor. Sadece okuyan kızları severim. Diğer insanların göremediği şeyleri görürler." Ona sııttım ve göz kırptım. "Kelimelerde sihir bulabilir ve hayal güçleriyle sıradan gündelik şeylere hayat verebilirler. Beni uyandırmasına izin verirdim ve ona sarılırdım, onu kendime çekerdim. Kitapta onu ağlatan sahneyi bana anlatmasına izin verirdim." Omuzlarımı silktim ve devam ettim, "Sonra onu rahatlatmak için dudaklarından öperdim, ana karakteri olduğum bir kitabı okumak istemesini sağlardım. Kelimelerle ölümsüzleştirilmeye değer bir adam olurum."

Bren yüksek sesle güldü. "Evet, o inekle en iyi arkadaş olabilirsin." Charlie'yi işaret etti. "Gerçi eskiden çok daha eğlenceliydi."

Taksilerden ikisi doldu ve gitti, Violet, Sage, Bren, Carter ve beni kaldırımda bıraktılar. Bren son taksiye binerken, "Hadi gidelim, sizi lanet olası kitap kurdular," diye seslendi.

Carter taksinin ön koltuğuna kaydı ve kızlar sessizce Bren'i takip etti. Ben taksi kapısının sert yapışkanlığı ile Charlie'nin yumuşak sıcaklığı arasında sıkışmış bir şekilde oturuyordum. Yolculuk sessiz ve hızlıydı. Şehri boydan boya geçtik ve sonra onunla genellikle iş yaptığım binanın önündeki kaldırıma çıktık.

Bren beni kenara çekip fısıldarken gözlerim onu hiç bırakmadı, "Bu o. Onunla ilgilenilmesini istiyorum, kardeşim. Bu gece olmaz. Benim önümde olmaz. İşi yarın konuşuruz." Benimle omuz omuza çarpıştı.

ve kötü niyetle gülümsedi, "Rahatla ve benimle ve adamlarımla rahatla. Bu gece sikini biraz ıslat. İhtiyacın olan şey buysa, her zaman yanımda birinci sınıf bir vajinam var."

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Bren ve arkadaşları lobiden geçip asansöre doğru ilerlediler. Charlie Violet için kapıyı açık tuttu. Birbirlerine baktılar, gözleriyle aralarındaki sırları sessizce aktarıyorlardı. Carter Violet'in ardından içeri girdi ve ben de onu takip ettim. Yanından geçerken yüzümü ona döndüm. Kapı aralığından bilerek ona çok yakın geçtim, tüm vücudumu onunkine doğru kaydardım ve küçük bir nefes verdi. Bunun onu nasıl etkilediğini yüzünün kıpkırmızı olmasından ve nefes almakta zorlanıyor, uzuvlarının titriyor gibi görünmesinden anlayabiliyordum.

"Hmmm," diye mırıldandım kulağına. "Üzgünüm, *Charlie*."

Yumruklarını sıkarak bana doğru yaklaştı. "Sana söyledim, kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ağır nefesler alarak.

Vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissettim. Ondan dalgalar gibi yayılıyordu ve ben onun okyanusuna dalmak istiyordum. Yüzümü onunkine yaklaştırarak gözlerinin içine baktım. Onlara saatlerce, günlerce, haftalarca bakabilirdim. Hayır, onlara sonsuza kadar bakmak istedim. O yeşil havuzlara, etraflarındaki fildişi pürüzsüzlüğündeki ten onun kahkahalarından çizgilerle inceliyor kırışana kadar bakmak istiyordum ve bir saniye bile eksilmeden. Charlie'nin gözlerindeki yeşilin derinliğini tarif etmenin hiçbir yolu yoktu. Yıllarımı o rengi unutmaya çalışarak geçirmiştım ve şimdi onu duvara çarpıp bana neler olduğunu anlatmasını istiyordum. Önce onun Charlie olduğunu kanıtlamam gerekiyordu.

Elimi boynuna götürdüm, "Tamam. Ama Charlotte Stone olduğunu kanıtlamak için sana bir kelime söyleyeceğim."

Geniş gözleri benimkilere

bakıyordu. Dudakları

aralandı,

Ve bekledi.

"Joey,"

Fısıldadım.

Ve sonra

gözyaşları

geldi.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Charlie

İsmi söylediği anda tüm dünya durdu ve tamamen yok oldu. Gözlerim neredeyse on yıllık yaşlarla doldu ve ellerim bir ömür boyu sürecek öfkeli yumruklara dönüştü.

Siyahlar giymiş, sessiz ve dikkatli gözleriyle Jase Delaney, tam bir erkekti. Artık çocukluğun yuvarlaklığı yoktu; sadece sert, sıkı açılar, çıkıntılar ve kaslar vardı. Çarpıcı mavi gözleri, çocukluğumuzda benim için taşıdıkları aynı yoğunlukla beni inceliyordu, ancak şimdi üzüntü ve hayal kırıklığı dolu görünüyorlardı. Çok fazla hayal kırıklığı. Kaşları, asla cevaplamak istemeyeceğim binlerce soruyla birbirine düğümlenmişti. *Artık on yedi yaşında değildik.* Kollarımı ona sarıp hayatımın geri kalanında ona tutunmaktan kendimi kurtarmak için kafamın içinde tekrarlardım. On yedi yaşında değildik. Ben farklıydım. O da farklıydı. Ve aramızda çok fazla yalan ve sır vardı.

Yine de hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum.

Yıllarca, dünyalarımız tekrar çarpışırsa sevdiğim ilk çocuğa ne söyleyeceğimi kafamda prova ettim. Aklıma gelen şey kaçıp gitme isteği uyandırdı. Hızlı giden bir trenin önüne atlamak.

Jase Delaney'e beni tanımadığını söyledim. Onu tanımadan, koşup kollarına atlamadan, ağlamadan ve nefes nefese kalmadan yanından uzaklaştım. Yüzüne karşı yalan söyledim ve beni anlama şansını bir kenara attım.

Gözyaşlarımı kırıştırıp yanaklarımı sildim ve onu son gördüğümünden beri hayatımın nasıl kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış gibi hissettiğimi ilk kez fark ettim. Eklemleri paslanmıştı; gözyaşları kurumuş ve yüzeyime bulaşmıştı, onun gözlerine son baktığımdan beri gerçekten yaşamamıştım.

Panikleyerek gitmek istedim. Kaçmak. Ondan sakladığım tüm acılardan onu kurtarmak. Yine de kendimi Bren'in dairesine kadar herkesi takip ederken buldum. Hayatımın son yedi yılında şeytanlarımın çoğunu yenmişim ve çoğunlukla da hayatta kalmıştım. Her şeyi atlattım, değil mi? Bunu atlatabilirdim. O benim geçmişimdi. Geçmiş.

Geç
miş.
Geç
miş.

Bitti. Bitti.

O zaman neden? Neden o mavi gözler beni yıllar önce istemeden kazdığım mezardan çekip çıkarmış gibi hissediyordum? Neden onu tekrar göreceğim için çıldırıyordum? Neden onunla aynı odada olma düşüncesi bile kalbimi göğsümden fırlayacakmış gibi attırıyordu?

Tüylerim diken diken oldu ve onu son gördüğümünden beri sığ nefesler aldığımı fark ettiğim için ciğerlerim ağrıdı. Doğru, on yedi yaşımdan beri doğru düzgün nefes almamıştım.

Hayatımın son yedi yılında inşa ettiğim her şey, o kapıdan içeri girip parmakları tenime değdiği anda milyonlarca küçük toz parçasına dönüştü. Ellerin ensem dokunduğu yerde yanıyordum. Başka birini isteyebileceğimi, başka biriyle birlikte olabileceğimi, başka birini sevebileceğimi nasıl düşünebilmişim, aklım almıyordu. Asla başka biri olmamıştı; asla başka biri olmayacaktı. Ondan sonraki her şey bayattı, yapmacıktı, yumuşaktı, hiçbir şeydi. Ve Jase'in babasından daha da çok nefret ediyordum, sadece dokunuşundan tüylerimi ürperttiği için değil, aynı zamanda bu adamla çok istediğim hayatı elimden aldığı için.

Ağlamaklı gözlerle Bren'in dairesine daldım. İçerideki kaos benim için yeni bir şey değildi. Bren asla değişmeyecekti. Yemek masasının üzerinde bir yığın beyaz pudra vardı ve Bren burnunu tahtanın üzerinde gezdirirken Jett onu çizgiler halinde kesiyordu.

Tiksintiyle ürperdim. Oradan defolup gitmem gerekiyordu.

Yangın merdivenini kullanmak için yatak odasına doğru yürürken Bren beni yakaladı. Belimden tutarak beni göğsüne doğru çekti. "Neden ağlıyorsun lan? Bittiğini söylemiştin, değil mi? Bu demek oluyor ki bebeğim, istediğim her şeyi yapabilirim." Omzumu sertçe ısırdı, sonra beni itti. "Göreceksin; bensiz bir hiçsin, Sage. Hiçbir şey."

Ellerini üzerimden atarak ondan sendeleyerek uzaklaştım. "O zaman hiçbir şey olmamayı tercih ederim," diye tersledim.

Omzumun üzerinden Jase'in hemen arkamda, apartmana doğru hızla ilerlediğini görebiliyordum. Bren kıcımı sertçe avuçladı. "Bu kış bana ait, bebeğim. Senin sahibin benim. O dükkan benim. Eğer annem olmasaydı, köşede sakso çekiyor olurdun."

Onu tekrar ittim ve o ve Jett birbirlerine çarptılar, gülüştüler ve yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine düştüler. Panikleyerek koştum.

koridorda. Bren umurumda değildi. Dükkân onun olabilirdi; her şeye sahip olabilirdi. Sadece artık bana sahip olamazdı. Ama o anda Jase'den uzaklaşmam gerekiyordu. Mesajlarla ona yalan söylemek kolaydı ama bana babasının gözleriyle bakmasını sağlayamazdım. Koridorda Violet'e ve Jase'in yanındaki adama çarptım. "Hey, neler oluyor? İyi misin?" Violet arkamdan seslendi.

"Evet. Yangın merdiveninden aşağı ineceğim."

Carter'ın kaşları kalktı, "Ne? JD nerede?"

Sonra oradaydı, çiğ ve kızgın, koridorda peşimden hışımla geliyordu. Koşarak banyonun önünden geçtim ve belimden tutup beni içeri çekti. Kapıyı tekmeleyerek kapatıp kilitlerken beni kabaca duvara doğru itti. Elleri yüzümün her iki yanındaki duvara çarptı ve gözleri beni dehşete düşürecek kadar öfkeyle üzerime dikildi. Sanki yeniden dokuz yaşındaydık ve o uzaylı lazer gözleriyle yan odada yaşıyordu.

Nefes nefese kalmıştı. Öne doğru eğildi, yüzü benimkine o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Giysilerimi yakıyor, tenimde iz bırakıyordu. "Beni hatırlamadığına *emin misin*?" Vücudunu benimkine bastırdı ve etrafımızda ağır, sessiz saniyeler uzarken nabzım hızlandı. Hareket edemiyordum. Sert kaslardan oluşan sıcak bir duvardı ve beni içine hapsediyordu. Bu yıkıcıydı, içimi parçalıyordu. Hâlâ aynı kokuyordu. Konsantre olursam, bir anlığına düşünmeme izin verirsem, uzun zaman önce dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissedebileceğimi biliyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım ve önümde yüzleşemediğim kişi dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım. Ama vücudu kıpırdadı ve benimkine doğru kaydı, kendini bana doğru sürükledi. Ve vücudum onu hatırladı. Onun dokunuşunu özleyen her sinir ucu karıncalanıyor, ısınıyor ve onun için ağlıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" diye fısıldadı, daha yakına eğildi, dudakları tenimin hemen üzerinde geziniyordu, hızlı ve sert nefes alıyordu ve ağzıma karşı sıcaktı.

Yapma, Charlie. Sakın yapma.

"Evet," diye fısıldadım.

"Ona ait misin?" diye sordu, başparmağının ucu yanağımda hafifçe gezinirken.

"On yedi yaşımdan beri kimseye ait olmadım," dedim gözlerimi açıp gözyaşlarımın dökülmesine izin vererek.

Yüzündeki gerginlik eridi. Ellerinden biri gözyaşlarımı silerken gözleri yumuşadı. En ufak bir hareketle dudakları dudaklarıma değdi; o kadar yakındı ki çocukluğumun tadını alabiliyordum. Kalbim durdu ve gözlerimi kapattım. Sıcak dudaklar ağzımın köşesini okşadı.

Ama vücudum tepki vermek için öne doğru eğildiğinde başını çevirdi.

Uzakt

a. Kalbim milyonlarca küçük parçaya bölündü.

Kollarımla ona sarıldığımda yeni bir kederle gözyaşları patladı. I utanmadan ona sarıldım, onun tanıdık kokusunu içime çektim. Beni itmesi bir saniye bile sürmedi.

Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, beni içine çekiyordu. Bunu yapma şekli o kadar nefret ve ıstırap doluydu ki midem bulandı. Nefes almakta zorlanırken sıcaklık göğsüme yayıldı ve mideme saplandı. *Bu doğru Jase, benden nefret et. Kalbini kırdığım için benden nefret et, böylece gerçeği asla öğrenemeyeceksin.*

"Haklısın. Artık benim Charlie'm değilsin. Kullanılmış ve kırılmışsın ve senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Bu sözler bana sanki gerçek bir fiziksel darbe gibi sert bir şekilde çarptı ve vücudumu etkisiyle sarsmaya başladı. Keskin bir acı göğsümü parçaladı, beni açıkta ve kanlar içinde bıraktı. Ağzımı geri çekmeyi ve acımı maskeleyemeyi bile düşünemedim ağzımdan çıkan iniltiyi duydum. Yine de aynı şekilde çıktı. Yoğunluk ve acı gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu, böylece gördüğüm tek şey lekelerdi.

Geri adım attığını duydum ve bedenim eriyerek yere düştü. Boğazını temizleyerek gözlerini benimkilere dikti. "Sen ve arkadaşın bu partiden sessizce ayrılacak ve benimle geleceksiniz. Buradaki suç faaliyetleriyle ilgili sorularım var."

*İşte bu, Jase. Benden
nefret et. Benden nefret
et.*

*Pislik
olduğumu
düşünüyorsun.*

*Kötü
olduğumu
düşünüyorum.*

Senin suçlularından biri.

Benden nefret edin, çünkü burada karşınızda dururken, sizi sevmekten asla vazgeçmediğimi şüphesiz biliyorum. Bir saniye bile.

"Tutuklanıyor muyum?" Ona sırtmaya çalıştım.
"Sana Miranda haklarını okudum mu?" diye
tersledi. "Hayır, ama..."

"Kapa çeneni. İnsanların önüne çıkana kadar bana bir şey söylemeni istemiyorum. Seni kelepçelemek zorunda bırakma beni," diye yüzüme tısladı ve hemen geri çekildi. "Carter ve ben seninle ve çılgın saçlı arkadaşınla dışarıda buluşacağız. Yangın merdiveninden çıkacağız, böylece seviştiğin uyuşturulmuş bok kafalıyı kelepçelemeyeceğim. *Henüz.*"

Yangın merdivenine çıktık ve o tamamen iş başındaydı. Artık yoğun bakışlar yok, sadece sıkılmış, ölü gözler işlerini yapıyor, sanki orada değilmişim gibi bana bakıyorlardı. Beni metal basamaklardan aşağı çekerken telefonunu kulağına götürdü. "Carter. Carter. Evet. Yangın merdiveninden aşağı iniyorum." Sözleri kesik kesik ve öfkeliydi. "Çıkarsak fark edemeyecek kadar yüksekte olacak. Mor Saç'ı da dışarı çıkar. İkinci takılıyormuşsunuz gibi görünsün. Ona bir yerlerde bana binen pis bir sürtük olduğunu söyle." Gözleri bana kaydı. "Evet... Evet... Mor Saç'ı bırak. Harika. Seni üste yakalarım."

∞

İlk kez bir polis karakoluna giriyordum.

"Ne yapıyorsun, J?" Carter bağırarak Jase'in kollarını çekti ve umutsuzca onu kontrol etmeye çalıştı. "J, ne oluyor dostum?" Ama Jase beni daha sıkı kavradı ve ileri doğru itti.

"Sakin ol! Dostum, hayır..." Jase hücreyi açıp beni dirseğimden tutarak kabaca içeri çekerken Carter havladı.

İlk kez metal parmaklıkların arkasındaydım. İçim titriyordu. Yasadışı bir şey yapmadığımı biliyordum ama sessiz kaldım. Bu her neyse, Jase'in yapması gereken buydu. Kafesin parmaklıkları bana doğru çarptı ve yüksek sesle yerine kilitlendi. Sendeleterek geri döndüm ve köşedeki bankta diğer üç kadının yanına çöktüm. İçerideki koku iğrençti. Başımı soğuk kafese yaslayarak sessizce odadaki kargaşayı izledim.

Carter Jase'e yaklaştı ama Jase onu bir hayvan gibi itti ve beni özgürlükten ayıran parmaklıkların önünde bir ileri bir geri yürüdü.

"Beni hapisanede bırakamazsınız," dedim.

"Burası hapisane değil, nezarethane. Çok fazla film izliyorsun," diye tersledi.

"Burada fahişeler ve uyuşturucu bağımlısı orospularla birlikteyim," diye tısladım, kafeste benimle birlikte baygın yatan üç kadına bakarak.

"Evet. Kendini evinde hisset." Beni geçip hücreye baktı ve gülümsedi, "Eminim buraya uyum sağlayacaksınız."

İri yarı bir adam nezarethaneye dalıp Jase'e bağırmaya başlayınca ortalık daha da karıştı. "Kalkanını kaybetmek mi istiyorsun? İstiyor musun? Yürü git, Dedektif. O senin emekli maaşına değer mi? İnsanları öylece nezarethanelere atamazsın..." Jase'i koridorda sürükleyerek başka bir kapalı alana götürürken sesi kesildi.

Carter hücreyi açtı ve dışarı çıkmamı işaret etti.

Tereddütle ona doğru yürüdüm.

Brooke, arada bir dövme salonuna gelen bir kız, onun arkasındaydı. *O neden buradaydı? Ya Carter?* Onu Bren'in evinde partilerinde görmüştüm. Burada ne haltlar dönüyordu?

Bana sıcak bir fincan kahve verildi ve görüşme odalarından birine oturmam istendi. Televizyonda gördüğüm ya da kitaplarımdan birinde okuduğum her şeyden kesinlikle farklıydı. İç karartıcıydı. Baktığım her yerde uzun uzun çizilmiş yüzler, az sabır ve bitkin, perili gözler vardı.

Bir saat yalnız bekledikten sonra Jase ve Carter içeri girdiler ve metal masada karşıma oturdular.

Her iki adamın da elinde yasal defterler ve kalemler vardı.

Titredim. Doğrusu, onu gördüğümünden beri titremem hiç durmamıştı.

"Bayan Stone. Brendan Laux ile ilişkiniz nedir?"

Gözlerim ikisine de hiç bakmadı. Buz gibi, bayat kahve fincanına odaklandım ve cevap verdim. "O benim erkek arkadaşım."

"Öyle miydi?" Jase öfkeyle sordu.

"Evet," dedim sessizce. "Birkaç gün önce ondan ayrıldım."

"Kahretsin," diye tıslayan Carter gözlerimi kaldırmamı sağladı; tam da metal sandalyelerden biri duvara çarparken.

"Sen benimdin. *Benimdin*. Neden onunla birliktesin?" Jase çılgılık attı.

"Annesi beni yanına aldı. Kimsem yoktu," diye bağırdım.

"Ben vardım," dedi.

"Hayır, yoktu, kimsem yoktu," diye fısıldadım başımı sallayarak.

"Senin için geri döndüm ve sen gitmiştin," dedi başımda dikilerek.

"Senin için kalabildiğim kadar kaldım ama sen bir daha geri dönmedin.

Auburn beni yanına aldı, bana her şeyi öğretti ve hatta beni okula gönderdi. Bren'e göz kulak olacağıma dair bana söz verdirdi."

Carter onu çekip sandalyelerden birine fırlattı ve neredeyse sandalyeyi devirecekti. Carter, "Tedarikçisinin adına ihtiyacım var," dedi.

"Ne için tedarikçisi? Tüm mürekkepleri ben alıyorum ve dükkanın tüm temizlik malzemelerini *ben* alıyorum. O hiçbir şey yapmıyor! Her zaman denetleniriz. Orada her şeyi kitabına göre yapıyorum, Dedektif. Her şeyi." Ellerimi yumruk yapıp masaya vurdum. "Tüm izinler New York Eyaleti Sağlık Bakanlığı'ndan, Kamu Sağlığı Yasası Madde dört-A'nın yasal yetkisi altında benim adıma alınmıştır! Tüm ekipmanlarım için tedarikçim Jersey City'deki PermaInk Suppliers!"

Jase ileri atıldı ve iki elini de önümdeki masaya vurdu, "Erkek arkadaşının aylardır bana sattığı ilaçlardan bahsediyorum!"

"Bir, o artık benim erkek arkadaşım değil. İki, uyuşturucu sorunu olan ben değilim, sensin gibi görünüyor," diye bağırdım.

İçeri ilk girdiğimde bana verilen büyük boy sade kahve fırlatıldı ve duvara sıçradı.

Brooke adındaki kadın koşarak odaya girdi ve Jase'i sakinleştirmeye çalıştı. "Vay anasını. Sen de mi dedektifsin?" diye sordum.

"Sage," diye selam verdi, bir ileri bir geri volta atan Jase'in önüne geçerek.

"Brooke," diye sıkıca gülümsedim.

"Ona Sage deme! Onun adı Charlie," diye tersledi Jase.

Brooke'un hareketleri dondu ve gözleri büyüdü. "Bu Charlie mi? Charlie'nin erkek olduğunu sanıyordum." Kalın kalın güldü. "Güzel buluşma. Oh, Delaney. Bu gittikçe daha iyi oluyor."

Neden bahsediyordu? Gözlerimi ona diktim. "Bakacak pek bir şeyi yok Delaney, sanırım zevklerin değişti." alay etti.

Kıskandığımı görebiliyordum. Ona bakamadım bile. Ben bir aptalla yattığım için karakola götürüldüğümü düşünüyordum ama o kızla yatabiliyor muydu?

"Kıskanmış gibisin," diye gülümsedim.

"Bir süredir seni unutmuş durumda," diye sııttı.

"Dur tahmin edeyim, o artık *senin* erkek arkadaşın mı?" Esnerken söyledim.

"Onunla benim hakkımda konuşma, Brooke," diye alçak sesle gürledi, gözleri bana doğru parlıyordu.

"Birlikte olduk," diye gülümseyerek göğüslerini kabarttı.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Güzel, yani aletini içine sokmasına izin mi verdin? Tebrikler, özel biri olmalısın. Bir erkeğin aletini bir kıza sokması; aşk olmalı." Başımı salladım ve Carter'a doğru baktım. "Burada kişisel bir amacı olmayan tek kişi sizsiniz gibi görünüyor, bu yüzden lütfen beni buraya neden getirildiğim konusunda aydınlatın."

"Bren'in dükkanda uyuşturucu sattığını biliyor muydun?" Carter sordu.

"Hayır, hayır, nonono," dedim hızla başımı sallayarak. "Dedektif, hayır, yapmazdı. Yapamazdı; sahip olduğum tek şey o dükkân." "Seni öldürecek," diye fısıldadı Jase. "Ne?"

"Küçük uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşın mı? Neredeyse altı aydır onun uyuşturucu operasyonunu izliyoruz. Ayrıca seni ve arkasından iş çevirdiğin her kimse onu öldürmem için beni tutuyordu," diye tükürdü Jase.

Çok şaşırmıştım. Bren'in kokain kullandığını biliyordum. Bu yüzden ondan ayrılmıştım, ama uyuşturucu satmak? Hiçbir fikrim yoktu. Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Jase. Yine de teşekkürler."

"Bunu kime veriyorsun?" Üzerinde kalem olan beyaz bir kâğıdı masaya doğru kaydırıp ve işaret etti. "Adını yazın, böylece yaşadığı yere bir devriye arabası gönderebiliriz."

Brooke'a baktım, gözleri dikkatle Jase'i izliyordu, o da beni. Ona duyduğu arzuyu tamamen anlıyordum. O anki gibi bir başkasının yerinde olmayı hiç istememiştim. Tekrar deftere baktım ve başımı salladım. "Kimden bahsediyor olabilir bilmiyorum." Kollarımı kavuşturdum ve başımı masanın üzerine koydum.

"Sen bir yalancısın. Bu gece ne dedi? Ne dedi?" Jase bir kez daha masanın önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Gözlerimi kapatarak onun adımlarını izledim. "Ah, doğru ya. Ya eve gidip kitap okuyacağını ya da gizli beyaz atlı prens arkadaşınla buluşacağını söyledi."

"Sizden bahsediyor, *Dedektif*." Her kelimeyi açık ve net bir şekilde telaffuz ettim.

Jase volta atmayı bıraktı. Oda birkaç kalp atışı için sessizleşti. Herkes beni izliyordu. "Pardon?" "Sana mesaj attığımda görüyor."

Görüşme odasına bir sandalye daha fırlatılır ve aniden beyaz gömlekli bir başka polis odaya dalarak

Jase oradan çıktı, hala bana bağıırıyordu. "Sen hep benimdi, Charlie. Dokuz yaşımdan beri bana sahiptin, beni avucunun içine almıştın. *Bizi hiç unutamadım! Bana nasıl böyle zarar verebilirsin!*"

Kapıdan çıkar çıkmaz "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Brooke eğilip sandalyelerden birini aldı ve masanın karşısına, yanıma sürükledi. Sandalyeye ağır ağır çökerken gözleri yorgun görünüyordu. "Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." İçini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Demek o sensin, ha? Kalbinin üzerinde dövme olan Charlie? Onu *hiç* sevdin mi?"

Kalbinin üzerinde benim adımın dövmesi mi var?

Onun sözleri barajı yıktı. Gözlerimden yaşlar boşandı. "Jase Delaney sevdiğim ilk ve son çocuktı. Onu senin gibi birinin asla anlayamayacağı bir şekilde sevdim. Sadece ilk seferde olan aşklardan biriydi, başınızı döndüren ve nefesinizi kesen türden. Diğer tüm erkekleri onunla kıyaslarsın ve asla ona yetişemezler. Ama artık bunların hiçbir önemi yok, değil mi? O sana sahip."

Esneyerek eşyalarımı topladım ve gitmek için ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Brooke kapıdan çıkarken beni takip ederek sordu. Koridorda Jase duvara yaslanmış, başını tavana doğru kaldırmıştı. Etrafında onu koruyan birkaç polis memuru vardı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Jase gözlerinde yenilmiş bir ifadeyle sordu.

"Dedektif, haklarımı biliyorum," diye iç geçirdim. "Hiçbir şey için tutuklanmadım. Miranda haklarım bana hiç okunmadı. Üç saatten fazladır burada olduğum için hepimiz biliyoruz ki Bren söz konusu olduğunda neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ne olursa olsun, onu yaptığı her türlü saçmalık için tutuklayın." Doğrudan beyaz gömlekli polise baktım. Baştaki adama benziyordu. "Elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım efendim. Dedektif Delaney ile aramızdaki geçmişe rağmen, o orospu çocuğunun o dövme salonunda uyuşturucu satmasına izin vermem mümkün değil. Arama iznine ihtiyacınız yok; o dükkânda sahip olduğum her şeye bakabilirsiniz. Hepsi sizindir."

"Kahretsin, Delaney. Az önce avukata yakalandın," diye güldü polislerden biri. "Bayan Stone," diye seslendi beyaz gömlekli, beni olduğum yerde durdurarak.

"Arama izni almak sorunlarımızın en küçüğü. Seni izleyen sivil bir araca ihtiyacın var. Dedektif Delaney ve Dedektif Mills'e seni öldürmeleri için para ödemeyi teklif etti."

Sadece başımı salladım ve ayakkabılarıma bakıp kendime sıkıca sarıldım. "Ben dışarıda bekleyeceğim o zaman."

Dışarı çıkar çıkmaz gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Güneş yeni doğuyordu, çelik gökdelenlerin üzerinde parıltıyor ve gökyüzünde gökkuşakları oluşturuyordu. Bir taksi çağırıp kaçmak istedim. Ama pencereden bir çift mavi gözün beni izlediğini hissedebiliyordum. Emin olmak için arkamı dönmedim. Bana duyduğu nefreti görmek istemiyordum. Jase Delaney'nin beni unutmasını, benden kurtulmasını istiyordum ve bunca yıldan sonra bunu başarmıştım.

Carter arkamdan koşarak merdivenlerden indi ve bana seslendi.

"Hey. Dur.

Buradan ayrılamazsınız. Hayatın gerçekten tehlikede."

Durdum ve ona doğru döndüm, omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. "Evet. Duydum. Şimdi ne olacak? Beni yem olarak falan mı kullanacaksınız?"

"Çok fazla televizyon izliyorsun."

"Evet, teşekkürler. Aslında istemiyorum ama neyse."

"Bana sadece beş dakika verin, sizi gitmeniz gereken yere götüreyim. Sonra da Bren'le para alışverişini ayarlayana kadar sana bakacak birini buluruz."

Hiç yerim kalmamıştı.

Dedektif Mills beni otoparktaki plakasız arabalardan birinde bekletti. Bu bana düşünmek için zaman verdi. Sadece gitmem gerekiyordu. Her şeyi unutup yeni bir yer bulmalıyım. Son birkaç yıldır kalıcı ve anlamlı ilişkiler kurmamıştım. Babamı bile artık zar zor görüyordum. Yılda bir kez tatillerde. Artık ilgilenmesi gereken yeni bir ailesi vardı.

Yakınlaştığım tek kişi Auburn'dü ve o da gitmişti.

Eğer Auburn olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurdu. Onunla tanıştığım gece hala gün gibi ortadaydı. Babam ve yeni karısıyla yaşamaya çalışmıştım. Birkaç hafta onlarla kaldım ama kontrolden çıkmıştım. Üvey annem benim saatlerime deli oluyordu ve ben uyurken misafir odasını karıştırdı ve boş bir viski şişesi buldu; aslında birkaç tane. Beni oturtular ve gitmem gerektiğini söylediler. On sekiz yaşındaydım, bir yetişkindim, ya kendi başıma dışarı çıkmalıydım ya da annemin yanına dönmeliydim.

Oradan ayrıldım ve bacaklarım hareket edemeyecek kadar yorulana kadar geceyi sokaklarda yürüyerek geçirdim. Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup kendime sarılarak bir binanın taşlı tuğla duvarına sırtımı dayadım ve dehşete kapıldım. Babam anneme geri dönmemi istiyordu. Annem işe yaramazdı. Ne

Kızını sokağa atan boktan bir ebeveyn, kızının... Artık dudaklarım o kelimeyi oluşturmaya bile yetmiyor.

Auburn beni dükkanın karşısındaki sokakta buldu. Bana bir fincan kahve ve kavanozundan bayat bir çikolata verdi; iki gündür yediğim ilk şeydi.

Yavaş yavaş hayatımın kırık parçalarını bir araya getirdim. Liseden mezun oldum, üniversitede sanat kurslarına yazıldım ve her gece Auburn'ün yanında çalıştım. Yeterince para biriktirdiğimde kendime ucuz bir bilgisayar aldım ve ilk fırsatta e-postalarımı girdim. Keşke hiç merak etmeseydim dediğim bir şeydi ama onu çok özlemiştim. En iyi arkadaşımı özlemiştim. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Düzinelerce e-posta gelen kutumu doldurmuştu.

Charlie,

Nereye gittiğini bilmiyorum. Geri döndüğümde gitmiştin.

Lütfen beni ara. Lütfen bana iyi olduğunu söyle.

Sensiz nefes almak çok zor. Jase

Charlie,

Babam bir adamla gittiğini söyledi. Lütfen bana neler olduğunu anlat. Lütfen.

Jase

Charlie,

Joey'e olanlar yüzünden mi? Kaçırdığım bir şey mi oldu? Senin için geri döneceğimi söylemiştim. Söz vermiştim. 4 ay çok mu uzundu? Yıllardır arkadaşken? Senden asla kurtulamayacağım. Her zaman seni arayacağım, her zaman nerede olduğunu ve ne olduğunu merak edeceğim. Ve senden nefret edeceğim. Bunun için senden nefret ediyorum. Benim için biraz daha beklemediğin için senden nefret ediyorum.

Jase

Charlie,
Askere yazıldım. Tıpkı planladığımız gibi. Senin rolünü
değiştirmen dışında. Bunun için seni asla affetmeyeceğim.
Jase

Charlie,
Burada hava bok gibi. Çok sıcak. New York'un iki kutuplu sıcak
ve soğuk, güneşli ve yağmurlu havası gibi değil. Evet, söyleyecek başka
bir şeyim yok.
Neredesin?
Jase

Charlie,
Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm. Ağaç evdeydin ve
duvarlar senin resimlerinle kaplıydı... Bana ölü gözlerle bakıyordun.
Burada o boktan çok gördüm, Charlie. Tıpkı Joey'ninki gibi ölü, donuk
gözler. Hala benim gibi onunla ilgili kabuslar görüyor musun? Ter
içinde, nefes nefese uyanıyorum. Buradaki çocuklar aklımı kaçırdığımı
düşünüyor. Belki de kaybediyorum.
Jase

Charlie,
Büyük Dangalakistan'dayım. "Ne kadar uzun yaşarsanız yaşayın,
yanık et kokusunu burnunuzdan asla tamamen atamazsınız." JD
Salinger 1940'larda ordudayken toplama kampları hakkında kızına böyle
demişti - haklıydı. En iyi arkadaşımın bunu yaşamasına gerçekten
ihtiyacım var.
Jase

Charlie
Tamam, bugün sana başka bir kızı becerdiğimi söylemek için
yazıyorum.
Evet. Az önce oraya gittim. Umarım sen de benim kadar eğleniyorsundur.
Jase

Charlie

Kalbimi kırdığın günün yıldönümü kutlu olsun. Sanırım bu biraz fazla sert oldu. Hayır, siktir git. Siktir git. Orta Doğu'da arkadaşlarımın ölümünü izliyorum ve sen beni terk ettin. Hiçbir ipucu vermeden beni terk ettin.

Jase

Charlie,

Seni ne kadar seveceğim? Sonsuza dek ve her zaman arasında seçim yapamam.

Jase

Charlie,

Bok gibi sarhoş. Şunu söylememe izin ver. Çıkar şunu.

Üzerinde bir şeyler olan küçük beyaz bir tişört ve sağ dizinin üzerinde yırtık olan bir kot pantolon giyyordun. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdın. Hiç kimseye sana duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım. Her zaman kalbimin bir parçasıydın, ama o gün onu benden tamamen çaldın. Ve o senin Charlie, sende kalsın, çünkü sensiz ona ihtiyacım olmayacak.

Charlie, sen hayatımda yaptığım en iyi seçimsin. Acemi birliğinde bana yardım eden sendin, Joey'e veda etmeme yardım eden sendin, Afganistan'da bana yardım eden sendin. Hep sendin. Unutamadığım kız sensin. Lütfen bana nerede olduğunu söyle.

Jase

Charlie

Sakın benden seni aramayı bırakmamı isteme, çünkü bırakamam. Sakın seni unutabileceğimi düşünme, çünkü unutmayacağım.

Jase

Charlie,

Dün gece iki kızı becerdim. Aynı anda iki kızla. Ama umurunda değil, değil mi? İkisi arasında düşündüğümün sen olmasından nefret ediyorum.

Jase

Charlie

İlk öpüştüğümüz zamanı hatırlıyor musun? İçimde eriyip gitmiştin. Dudaklarının tadı karpuzlu dudak parlatıcısı ve yaban mersinli sakız gibiydi. Sırf seni tekrar tadabilmek için o sakızdan bir paket alıp cebimde taşımam garip miydi?

Jase

Charlie

Yemin ederim bunu aşmaya çalıştım ama başaramıyorum. Kalbim seninle sıkışıp kaldı. Sen gittin. Yok oldun. Ben sadece hareketleri yaşıyorum. Etrafıma bakıyorum ve herkesin güneşin parlamayı bıraktığını fark etmemiş gibi devam ettiğini görüyorum. Tıpkı Joey'nin öldüğü zamanki gibi.

Seni düşünmeden duramıyorum. Kollarımda nasıl hissettiğini, dudaklarımda hala tadının olduğunu. Anlamsız. Çoğu zaman bir robot gibiyim. Hareketlerden geçiyorum, her seferinde bir gün hayatı yaşıyorum.

Jase

Charlie,

Yıllar oldu. Şimdi bana e-posta atmanın ne zararı olabilir ki? Sadece iyi olduğunu bilmeme izin ver.

Jase

Charlie

Seni çok özledim, Charlie. Jase

E-postalarına cevap vermem iki yılımı aldı.

*Jase,
Ben de seni
özledim.
Charlie*

Çok sevdiğim çocuk her zaman yapmayı planladığı şeyi yapmıştı. Orduya katıldı ve denizaşırı ülkelere gitti. O gerçek bir süper kahramandı. Görevi bitince de New York'ta polis memuru oldu. O gerçek bir süper kahramandı, hep öyle olacağını biliyordum. Ve ben hiçbir zaman kendimi savunacak ve ona olanları anlatacak cesareti bulamadım. Çünkü Jase'i bilmesine izin veremeyecek kadar çok seviyordum. Onu çok seviyordum.

Başlangıçta her hafta birbirimize e-posta yazıyorduk. Ona evli olduğumu söyledim. Yıllar geçtikçe birbirimize her gün yazmaya başladık. Sonra mesajlaştık. Ama aramasına asla izin vermedim. Denedi ama sesini duymanın çok zor olacağını biliyordum. Birbirimize aileler hakkında, incitecek şeyler hakkında hiç soru sormadık. Nedenini hiç konuşmadık; ikimiz de hayatımıza devam ediyormuş gibi davrandık. Ne değişebilirdi ki? Ona biriyle evlendiğimi söyledim. Çok uzun zamandır yurt dışındaydı. Hayatına devam edebilmesi için tamamen hayal ürünü bir hayat kurdum. Başka ne yapabilirdim ki? Orada güvende olmasını istedim, ne kadar acı çektiğim konusunda endişelenmesini değil. Benden nefret etmesini tercih ederdim.

Şimdi karşı karşıyaydık. O kanunun bir tarafındaydı ve benim diğer tarafında olduğumu düşünüyordu. Ben onun için bir zehirdim. Dünyasını olduğundan daha karanlık hale getirebilirdim. Böyle bir şey olursa kendimle yaşayamazdım.

Benden kaçabildiği için şanslı olduğunu düşünsün. Bana bir şey olmaz. Ben hep iyiydim. Onu özlemenin nasıl bir şey olduğunu zaten biliyordum. Buna alışmıştım.

Arabanın yolcu koltuğuna oturdum ve alnımı gösterge paneline dayadım. Hava sıcak ve yapış yapıştı ve tek yapmak istediğim son yirmi dört saatte olan her şeyi unutmaktı.

Jase Delaney'nin benim iyi olmadığımı düşünmesi gerekiyordu. O düşünmek gerekiyordu
Hepsi benim hatamdı.
Nokta.
Hikayenin sonu.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Jase

Bu bok benim için çok derinleşti. Kapıda Charlie'nin Carter'ın arabasına binişini izliyordum ve teğmen beni geri çekiyordu. Carter onun bir daha ortadan kaybolmayacağından emin olacak. O benim arkamı kollar.

"Bu davayı bırakmanı istiyorum. Tatile çık. Bir yerlere git. Eğer failin ona gerçekten zarar vereceğini düşünüyorsan onu güvenli bir eve yerleştiririz." Teğmenimin sözlerinden dolayı titriyorum. "Kimsenin ona zarar vermesine izin veremem,

Lu. Doğruyu söylediğini biliyorsun. Bren'in ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok."

Brooke'un topuklu ayakkabılarının tıkırtısı köşeyi döndü ve bir tomar kâğıt göğsüme saplandı. "Sadece geçmişini aldım. Adını araştırmışlar ve temiz çıkmış. Park cezası bile yok."

Teğmen başını salladı ve gözlerini bana dikti. "Carter onu ailesine götürsün. Kendini güvende hissedeceği bir yere. Evin önünde plakasız bir arabaya ihtiyacı olduğunu hissederse, o zaman geri gelip evrakları hazırlayabilir." Annesinin hâlâ aynı yerde yaşayıp yaşamadığını ve şu anda nasıl bir ilişkileri olduğunu merak ettim.

"O ibnenin hapse girmesini istiyorum. Ondan sonsuza dek uzak durmasını istiyorum."

Saatine baktı. "Saat kaç? Sabah altı....tamam. Eve git; biraz uyu." İçini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Ekibe bir taktik planı hazırlatacağım ve sen de onunla para karşılığında söz alışverişi yapmak için bir buluşma ayarlayacaksın. Onu sen al, bu gece arabada bir kamera kurarız."

"Evet, tabii. Kulağa hoş geliyor," dedim başımı sallayarak.

"Onu eve götürmeni istemiyorum, Delaney. Carter yapsın. Kafanın rahat olması gerek."

"Evet. Anladım," dedim ve eşyalarımı toplamak için masama doğru yürüdüm. Brooke bir adım arkamdaydı, "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" "Saçmalıyorsun, Brooke. Kıskanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Aslında öyleyim," diye tısladı.

Brooke'a baktım ve yaptığım şeyi bıraktım.

"Delaney. Dur ve kulüpte nasıl tepki verdiğine bir bak. Hepimizi öldürtebilirdin. Ama tek gördüğün oydu."

Tek yapabildiğim ona küçük, kuru bir kahkaha atmak oldu. "Kes şunu, Brooke. Bu konuşmayı seninle yapmayacağım. Ya da herhangi bir

konuşmayı.

önemli değil." Ondan uzaklaştım. Her şey yoluna girdikten sonra uzun bir tatile ihtiyacım vardı. Herkesten ve her şeyden uzakta.

Dışarıda güneş çok parlak, gökyüzü çok maviydi.

Charlie otoparktaki plakasız arabalardan birinin kapısına yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı ama huzurlu görünmüyordu. Hem de hiç.

Göğsüm sıkıştı. Yumruklarım sıkıldı.

Sanki ona baktığım anda ondan nefret etmem gerektiğini hatırlamak zorundaydım. Küçük bir serseri gibi, onu incitecek şeyler söylemek istedim.

Kapıyı çekip açtım ve içeri girdim. Hâlâ karpuz losyonu gibi kokuyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Gözleri bana dikilmişti. Hayatım etrafımda bir kasırgaya dönüşürken, bu arabada yanımda duygusuz bir şekilde otururken boş görünüyorlardı.

"Seni güvenli bir yere götürüyorum," dedim alçak bir sesle.

"Hey," Carter'ın sesi bir anda penceremde duyuldu, elleri çatının tepesine vuruyordu. "Neler oluyor?"

Başımla onu onayladım. "Biraz dinlen. Bu gece Doktor'un peşinden gideceğiz.

Lu şimdi ayarlıyor."

Carter'ın gözleri yarıklara dönüştü. *Kahretsin.*

"Evet. Tamam, kardeşim. Neden onu bir yere götürmeme izin vermiyorsun, sonra buluşuruz?"

"Ben hallederim," dedim.

"Hayır, hayır bilmiyorsun,"

dedi. "*Evet*, var."

Carter'ın gözleri açılırken motoru çalıştırdım. "Jase? Aptalca bir şey yapma."

Dudaklarımı dişlerimin arasından ısırarak çektim ve başımı salladım. "Ben hallederim," diye homurdanarak arabayı ondan uzaklaştırdım ve otoparktan çıktım. Bir çakıl ve toz patlaması onu dikiz aynamda zar zor görünür hale getirdi.

Yanımda hareketsiz duran bedenine baktım. "Annen hala Queens'te mi yaşıyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Eee? Annen nasıl? Seni rahatsız etmeyeceği güvenli bir yere götürebilir miyim?"

Boğazını temizledi ama sesi hâlâ çatallıydı. "Bağlantıyı kaybettim onu."

"Öyle mi? Aranız mı bozuldu?"

"Onun gibi bir şey." İrkilmedi bile. Omuz silkti. Kalpsiz. Birdenbire bu kadın hakkında bildiğimi sandığım her şeyin yalan olduğunu fark ettim. Onunla ilgili hatırladığım her şey sadece benim lanet olası hayal gücümdeydi.

"Nerede yaşıyorsun?" Ona sordum.

Pencereden dışarı bakıyor, dışarıdaki insanları izliyordu. Pencereden gelen rüzgâr saçlarını yanaklarına savuruyordu. "Neden söyleyeceklerini söylemiyorsun, ben de eve gideyim?"

Parmaklarım direksiyonu sıktı; havai fişekler kan dolaşımda patladı. "Teğmenim, Bren'i içeri alana kadar evinizin önüne bir araba koymak istiyor. Onu şimdi sattığı için tutuklayabiliriz ama tedarikçisini yakalamak istedim. Ayrıca sana suikast düzenlemekten de onu yakalamak istiyorum. Bu güzel bir hapis cezası olacak." Gülümsedim ve sesimdeki zehre engel olamadım, "Bu seni incitebilirse özür dilerim."

"Teğmeninize 'teşekkür ederim' dediğimi ama iyi olacağımı söyleyin. Bren'in tedarikçisini bulmak için yapmamı istediği bir şey var mı?"

"Bu bir rica değil Bayan Stone. Adresinize ihtiyacım var. Sizi şimdi oraya götüreceğim ve ön kapınızın önünde yirmi dört saat gözetim altında tutacağım," diye tersledim.

"Benim bir yerim yok. Dövme salonunun üstünde yaşıyorum," diye fısıldadı. "Anahtarlar doktorda mı?" Yavaşça sordum.

"Doktor kim?" diye sordu.

"Bren," dedim gözlerimi devirerek.

"Ne yazık ki, evet var. Salonunun yarısı onun."

Öfke yanaklarımı yaktı ve çenemi gıcırdatarak ısırdım. Neden uyuşturucu satıcısı bir pislikle iş ortağı olsun ki? "Peki o zaman, seni nereye götürüyorum? Annenin evine mi? Babanın evine mi? Ailene mi? Kız arkadaşın?"

Güldü. Tatlı bir ses değildi; çok incinmiş, acı bir sestti. "Hiçbir yerim ya da kimsem yok. Beni bir otele götürün ya da burada bırakın."

"Peki ya kocan ve 2,5 çocuğun?" Tersledim. Pencereden dışarı baktı, dudakları titriyordu.

"O zaman seni evime geri götürüyorum. Tartışmaya açık değil." İşimi tehlikeye atıyordum. Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Hiç düşünmüyordum.

Bu bir yalandı.

Düşünüyordu

m.

Tek yaptığım düşünmekti.

Bana neden yalan söylediğini düşündüm. Bizden neden vazgeçtiğini düşünüyorum. Benimle savaştığını istemeyi düşünüyorum. Benimle savaştığını. O yeşil gözlerin bana nasıl baktığını ve hiç kimsenin bana onun baktığı gibi bakmadığını düşünmek.

Onu şehrin öbür ucundaki daireme götürürken yaptıklarım hakkında düşünmeden edemiyordum. Kafese kapatılmış bir hayvanın dehşet dolu bakışlarıyla merdivenlerden evime doğru yürüdü. Bütün kurallara karşı geliyordum. Bir iş yapmam gerekiyordu: onu güvenli bir yere götürmek ve onu öldürmek isteyen adamı tutuklamak. *Bunların hiç biri yeterli değildi.*

Geniş, yeşil gözleriyle merdivenlerimin başında durdu, beni tamamen silahsızlandırdı. Masumiyet ve kırılganlık. Gözlerimi ondan alamıyordum. Onu bir yere bırakamazdım. Onunla arabaya bindiğimde onu evime geri götüreceğimi biliyordum.

Cevaplara

ihtiyacım vardı.

Kapanışa

ihtiyacım vardı.

Onunla sadece bir güne daha

ihtiyacım vardı. Sonra gitmesine

izin verecektim.

Daireme girdiğimizde gözleri her şeyi görüyordu. Oraya nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyordum. Bir sandalyeye çöktüm ve onu izledim.

Ona binlerce soru sormak istedim. Ona bir yabancı gibi davranmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. "Neden bunca yıl bana yalan söyledin?"

Gözleri büyük bir ıstırapla kapandı ve uzun, titrek bir nefes aldı.

Devam ettim. "Bana *mutlu* olduğunu söylemiştin. Evli, 2,5 çocuklu ve bir kedili. Lanet bir *kedi*. Yalan söylediğini anlamalıydım; kedilerden hep nefret ederdin." Ayağa kalktım ve doğruca ona doğru yürüdüm.

Gözlerimle buluşmak için başını çevirdi ama gözlerinde hiçbir tepki yoktu. Ne bir duygu ne de bir cevap. *İşimi kaybedecektim. Kontrolümü kaybedecektim.* Öfkenin midemde biriktiğini ve göğsüme tırmanarak patlamakla tehdit ettiğini hissettim. "Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

"Haklısın; ben bir yalancıyım. Ve bunların hiçbirisi önemli değil. Aş artık bunları. Artık birbirimiz için bir hiçiz," dedi eşit bir tonda.

Bu ne lan?

Geri çekildim ve odaklanmaya, düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Gözlerim onun vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, değerlendiriyordu.

Kaskatı kesilmiş sırtı, sert boynu, yumulmuş elleri

onun yanında. Orosu çocuğu! Vücut dilini okumam gerekiyordu. Bana yalan söylüyordu. İçinde duygusal bir enkaz vardı. Bu onu öldürüyordu ve hiçbir etkisi yokmuş gibi davranıyordu.

Yaklaştım, dudaklarımın bir hırıltıya dönüştüğünü hissettim. Yüzleşmek istiyordum. Kavga istiyordum. Bunca yıldan sonra gerçek Charlie'yi görmek istiyordum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Yalan söylediğini anladığımı fark ettiği anı gördüm. Beni izliyordu, gözleri kocaman açılmıştı, zor nefes alıyordu, yavaşça benden uzaklaşıyor ve sırtını tezgahımın kenarına vuruyordu. Bana ne kadar yalan söylemeye çalışırsa çalışsın, onu sersemleten benim sözlerimdi. "Sen benim dünyamdın, Charlie. Seni kaybetmek beni öldürdü." *İt onu. Kırılmasını sağla.* Göğsüm patlamaya hazırды. "Ama başından beri geldiğın yerden başka bir şey değildin. Ailene çekmişsin, değil mi? Tıpkı iyi vakit geçirmek için her şeyi beceren annen gibi. Ve tıpkı baban gibi, hayatında iyi olan her şeyi terk ettin."

"Sanırım haklısın," dedi metanetle. Yine de gözyaşlarını tutmaktan gözlerinin akının kızardığını, umutsuzca benden başka bir yere bakmaya çalıştığını görebiliyordum.

Yaklaştım - o kadar yaklaştım ki nefes alışının ağırlığını ve içinde tuttuğu öfkenin sıcaklığını hissedebiliyordum. Çılgınca bakan gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturdum. Çabucak elimi kaldırdım ve başının üstündeki dolabı açmak için uzandığımda merakla irkilmesini izledim. Sert bir çekişle kulpu açtım ve elimin değdiği ilk likör şişesini kaptım. Kapağını çevirip şişeden birkaç uzun yudum aldığımda, yanımda tüm vücudunun titrediğini izledim.

Elimin tersiyle dudaklarımı silerek şişeyi ona uzattım ve gülümsedim, "Şimdi iyi vakit geçirmek ister misin?"

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Öyle mi? Neden? Seni rahatsız mı ediyorum?" Eğildim ve burnumu çenesinin altından saçlarına doğru kaydırdım.

Vücudu şiddetle titredi. "Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin."

İşte or a daydı. Kız Charlie. Benimle kavga et. Söyle bana neden

Yala

n "Her neyse, değil mi? Artık birbirimiz için hiçbir şey ifade
söyl etmiyoruz," diye alay ettim. "Benim için geri döneceğini
edi söylemiştin," diye fısıldadı. "Uzun zamandır
m.

Bana e-posta gönderdiğinde gitmişti.

"İlk e-postayı aldın, değil mi? Okudun ve benim yerime başka ne varsa onu seçtin," dedim sessizce.

"Senin yerine hiçbir şeyi seçmedim," diye tısladı.

"Bren gibi biriyle ne işin var senin? Hiçbir ortak noktanız yok; petrol ve aptal gibisiniz," diye çıktım.

"Annesi için dövme salonunda çalışıyordum. Vasiyetinde her şeyi bana bırakmıştı. Altı ay önce ölmeden önce bana Bren'e ve dükkana bakacağıma dair söz verdirdi."

"Ne zaman onun için çalıştın? Beni terk ettin Charlie. Senin için geri döndüğümde çoktan gitmiştin. Beni terk ettin," dedim sertçe.

"*Seni* hiç terk etmedim, lanet olsun, Jase." Hayal kırıklığı içinde ellerini yüzünde ovuşturdu. "Gittiğim her yere seni ve Joey'i de götürdüm. Bana yazdığın her kelimeyi okudum. Sen denizaşırı ülkelere gittiğinde ağladım." Gözlerini benimkilere dikti ve bir yumruğunu göğsünde sıktı. "Her gün senin için dua ettim; burada her zaman aklımdaydın, her zaman. Seni hiç terk etmedim. Sadece o evden ayrıldım."

"Bana neden kaçtığını söyle. Ne oldu?" Bir adım daha yaklaşarak sordum. "Önemli değil," diye iç geçirdi.

"En iyi arkadaşımı, lanet olası en iyi arkadaşımı, Charlie'yi, dünyamı kaybettim ve sen bana nedenini söylemiyorsun?" Kısık sesle sordum.

"Beni bu yüzden mi buraya sürükledin? Bir çeşit cevap almak için mi? Hiçbir cevabım yok. O gün tekmeleyerek ve çılglık atarak gittin. Her şeyle tek başıma yüzleşmek için geride kalan bendim," dedi yere bakarak.

"Peki kiminle gittin? Dudaklarını başka bir adamın sikine dolamadan önce ne kadar bekledin?" Tersledim.

"Görevde değil misin?" diye hırladı. "Evet."

Acısını hissetmeden önce tokadın geldiğini gördüm ama hareket etmedim. Kesinlikle hayır. Bırakın o lanet elini yüzümde kırsın. Kıpırdamadan ve taş gibi sert durdum.

Çarpmanın etkisiyle gözleri büyüdü ve elini tutup küfretti. Geri adım atmadı. Gözlerinden ateş püskürdü ve nefes nefese kaldı. "Seni düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı. Sen kalbimin değişmezisin." Elini kaldırdı ve bir parmağını göğsüme soktu. "Hiç kimse senin hatıran kadar yaşayamadı. Gördün mü, olay da bu Jase, eskiden tanıdığın o kişi, Charlie? O öldü ve

Şimdi burada dururken, kim olduğunu bilseydin onu sevmezdin. O yüzden benden istediğin kadar nefret et."

"Bana neden yalan söylediğini söyle," diye homurdandım.

"Beni kovdu. Yalnızdım, ben de ayrıldım. Hikâyede anlatacak bir şey kalmadı. Yalan söyledim çünkü hayatına devam etmeni istedim," dedi.

Bir kez daha, çocukluğumuzdaki gibi etrafımızdaki her şey kayboldu ve ondan başka hiçbir şeye odaklanamadım. Bana ne söylediğini anlamıyordum.

İş telefonum çaldı ve sessizliği bozdu. Bren'in numarası ekranda parladı. "N'aber patron?"

"Dün gece nereye gittin, evlat? Oğlun bana parti amcığı bulduğunu söyledi," diye telefonda güldü.

Parmaklarım telefonun etrafında sıkıca kıvrıldı, neredeyse öfkemle eziyordum. Charlie'nin gözlerinin içine bakarak, "Sahip olduğum en iyi amcık," dedim. "Bir sonraki partide beni ara. Yo, o darbe A sınıfıydı."

Charlie'nin bakışları yere kaydı ve tezgahı iterek yavaşça oturma odasına doğru ilerledi, neredeyse kanepemin üzerine yığılacaktı.

"Dinleyin; size bahsettiğim işi hâlâ yapıp yapamayacağınızı öğrenmek için arıyorum. Uyandım ve kız arkadaşım gitmiş. Muhtemelen mesajlaştığı o herifle birlikte. Gitmesi gerekiyor," dedi Bren.

İşte geliyor.

Biri onun ölmesini istiyor. Benim tatlı masum kızıma ne oldu? *Bana* nasıl iyi bir çocuk olunacağını öğreten? Hiç lanetlemeyen? Herkesin söylediğinden daha fazlası olabileceğime inanmamı sağlayan?

Bedenim öfkeyle sarsıldı. Açık kapıdan onu o muhteşem yüzüyle ellerinin arasında otururken görebiliyordum. İçimdeki tüm nefret ve öfke bir anda yok oldu.

"Evet, kardeşim. Seni anlıyorum. Ben hallederim. Ne teklif ediyorsun?" Heyecanlı görünmeye çalışarak sordum.

"Beş bin," diye cevap verdi.

"Mükemmel numara. Onu asla bulamazlar," dedim.

"Anlaştık, kardeşim. Parayı salondan aldım. Ne zaman iş yapmak istersin?" Sesi sanki mümkün olan en kısa sürede yapılmasını ister gibiydi.

"Bu gece mi? Seni dokuzda alırım. Arabayla gezeriz. Böylece kimse bizi konuşurken görmez. Bana neye ihtiyacın olduğunu söylersin. Ben senin erkeğim. Benim değil.

ilk kez ve hiç yakalanmadım."

"Kulağa hoş geliyor. Sonra grşrş," dedi ve bağlantıyı kesti. "Charlie?" Sesim boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Başını kaldırıp bana baktı. Bana.

Ve ben kayboldum.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Charlie

Benim sırrım. Dudaklarımın yüzeyinin hemen altında, suçlu bir kalbin atışı gibi, onun duyabileceği kadar yüksek olmasından korkuyordum. Duyacaktı. Beni yakalayacaktı. Yalan söylediğimi zaten biliyordu. Gerçeği bulacak ve şikâyet ettiği o boktan hayat, bilmenin cehennemiyle kıyaslandığında mutluluk verici olacaktı.

Odaya geri dönerken kısık bir fısıltıyla adımı söyledi. Gözleri benimkilerle yalvardı. Onun incindiğini görmek istemedim.

"Alabildiğim kadar çok cevap alıyorum. Şu anda," dedi ve kanepenin diğer ucuna oturup bana baktı. "Ne zamandır uyuşturucu satıcısıyla uğraşıyorsun?"

"Annesi için çalıştım. I-"

"Pis hayvanların ortasında yaşıyorsun. Hayattan daha aşağı. Pislik. *Neden?*"

"Seni o kadar çok ve bütünüyle sevdim ki, Jase. Sen gittiğinde bu beni mahvetti." Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve ayağa kalktım. Gitmem gerekiyordu. Bren'in beni öldürtmek için bir polis tutmaya çalışmasını her zaman kabul ederdim ama Jase'e kendi babasının yaptıklarını anlatmayı fiziksel olarak yapamazdım. Bunu düşünürken, hatırlarken soğuk terler döküyordum. "Gitmem gerek. Bir otelde oda tutacağım. Üzgünüm ama burada kendimi rahat hissetmiyorum. Aslında kendimi hasta hissediyorum."

Pencereye doğru yürüdüm ve ellerimi ağır bir şekilde pervaza yasladım. Düşüncelerim çatırdıyor, kırılıyor ve parçalanıyordu ve hayatta kalan tek güvendiğim insana ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeden önce gitmem gerekiyordu.

Birden arkamda bir sıcaklık hissettim ve sıcaklığı hissettiğim anda döndüm. Jase bana doğru bakıyordu, o kadar yakındı ki son kalan kişisel alanımı korumak için avuçlarımın üzerine yaslanmak zorunda kaldım. Ama o buna izin vermedi. Kollarını bana doladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni ayaklarımdan çekip pencerenin ahşap kenarına çarptı.

Aman Tanrım, hayır.

Bileklerimi arkamdan kilitleyip, tuğla yığını vücudunu bacaklarımın arasında kaydırırken boğazım düğümlendi ve bir çığlık attım. Soğuk metal, beni çekerken bileklerimin hassas derisi boyunca kabaca kaydı.

göğsüne yaslayıp beni hapsetti. Sadece kelepçe olduğunu tahmin edebildiğim metal fermuar ve klik sesini duydum. Göğsümden umutsuz bir hıçkırık koptu ve odağım bulanıklaşıp döndü.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve onu görebilmem için çenemi yukarı kaldırdı. Görebildiğim tek şey dehşete düşmüş gözyaşlarımın akıntıları olduğu için görüşüm daha da kötüleşti.

"Bana son bir şey söyle, Charlie. Sadece söyle ve beni terk et ve asla arkana bakma."

Dokunuşu çok nazikti; kelepçelerin sıkı kavrayışının aksine başımı döndürdü. Dönüp kaçmaya çalıştım ama kendimi pencerenin kalın ve soğuk camına çarptım. Ağrı ön kollarımdan omuzlarıma doğru yayıldı. Benden söylememi istediği şeyle yüzleşmektense kendimi pencerenin camına çarpıp düşerek ölmeyi tercih etmek delilikti.

Çılginca.

Ve tam o sırada, neredeyse delirmek üzereydim.

Nabzım damarlarımda hızla atıyor, iç kulağımın arkasında gök gürültüsünü andıran bir kalp atışıyla çarpıyordu. Tek duyduğum, nabzımın vücuduma çarparken çıkardığı hızlı ve sert gümbürtülerdi.

Yeterince hava alamıyordum. Hiç hava yoktu. Sadece bir hiçlik boşluğu içime doğru patlama ve patlama tehdidinde bulunuyordu, kendi üzerime katlanıyordum - ta ki gölgeler ve karanlıktan başka bir şey olmayana kadar. Beni yerimde tutan tek şey, paramparça zihnimin mantıksızca uzun zaman önce birinin bilgisayar kablosuna dönüştürdüğü bileklerimdeki metal tokalar oldu.

İstemsizce bedenim yere çöktü. Koyu siyah lekeler, gözyaşlarımla çizilmiş bakış açımın kenarlarında koyulaştı ve ısırdı.

Biri çok uzaklardan adımı seslendi. Kulağa güzel, güvenli ve mükemmel geliyordu, uzak anıların en değerlisi gibi.

Unutulmaz mavi gözler gözyaşlarımı delip geçti. Yıllardır kâbuslarımı dolduran gözlerle aynı renkteydi ve ben *oraya* geri dönmüştüm.

Dokunuşlar. Sesler. Hastalık, pislik ve homurtular, sabunun sürtünmesi ve adamın gözlerindeki bakış. Onun gözlerindeki bakış. Doktorların acıması. Dedektiflerin şüpheleri.

"Beni öldürdün, Charlie. Beni terk ettin. Ortadan kayboldun. Sen benim hayatımdın. Sen benim her şeyimdin. Her şeyimdin." Jase'in sesi çatladı. Etli görüntüler ve acıdan oluşan bir kaleydoskop gözlerimin önünde bir delilik tasarımı oluşturdu.

Jase'in yumruğu duvara çarptı, "Sensiz nefes alamıyorum. Şimdi bana *nedenini* söyle!"

Başım dönüyor, ciğerlerim ağrıyordu. Vücut ağırlığımı ona doğru fırlattım. "Al onları... Al onları... Çıkar... Benden. Bu şekilde kalamam. Jase! *Lütfen*," diye hıçkırdım.

"Şunu yapmayı kes! Ne yapıyorsun?" Benimle birlikte yere çömeldi ve bileklerimi tuttu. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Ben de ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece kurtulmaya çalışıyordum. Bir çekiş hissettim ve ellerim bağlardan kurtuldu, ancak şimdi yüzümün önünde tutuldular, kırmızı, mor ve çiğ.

"Bu normal değil. Böyle olmaz," dedi fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle. "Masum insanlar kelepçeliyken böyle tepki vermez!"

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Büyük yudumlar alarak ağladım. Nefes al.

"Söyle bana," diye yüzüme doğru hırladı. Acımasızdı, durmayacaktı.

"Söyle Ben!" diye bağırdı.

"*Git babana sor*," diye fısıldadım, yenilmiş bir halde, tüm gücümle onu ittim. Yerde kayarak geri döndü ve kıcının üzerine düştü.

Zaman durdu.

Etrafımızdaki hava durgunlaştı.

Kalınlaştı.

Gözlerim yere odaklanmıştı ama beni izlediğini biliyordum. Gözlerindeki yanmayı hissedebiliyordum.

Konuşurken sesi sert ve acımasızdı. "Charlie, babam öleli neredeyse altı yıl oldu. Ben on sekiz yaşındayken intihar etti." Tüm kaslarım dondu, gerildi ve büzüşerek toz haline geldi. "Ne?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Yumuşak, sıcak eller nazikçe çenemden çekildi, çenemin üzerinden kaydı ve boynumu kavrayarak ona bakmam için yalvardı. Baktığımda uzun, hüzünlü bir iç geçirdi. "İddia edilen bir suçun şüphelisiydi ve saldırı ve tecavüz suçlamalarıyla yargılanıyordu."

Yenildi.

Boş.

Uyuşuk.

İşim bitmişti.

Vücudum titriyordu; kemiklerim ve kaslarım etimi kırmaya çalışarak bükülüyor ve zıplıyordu. "Öyle mi? Hiç... kurbanın adını gördün mü?"

Arkasına yaslandı ve ayağa kalktı. Beni hızla yerden kaldırıp kollarına aldı ve kanepeye taşıyıp yere bıraktı. Doğruldu ve bıkkın bir ifadeyle elini siyah saçlarında gezdirdi. "*Bana* cevap vermiyorsun ama soru sorabiliyorsun, öyle mi? *Tamam*. Hayır. Rapor kapatıldı çünkü o... reşit değildi..."

Kelimeler havada asılı
kaldı. İmalarla
ağırlaşmıştı.

Bitmek bilmeyen bir sessizlikten sonra Jase'in tüm vücudu kaskatı kesildi, başı döndü ve açık bakışları yavaşça benimkilere kilitlendi.

"Charlie..."

"*Charlie*
mi?"

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi sendeleyerek geri çekildi, inkârından dolayı başı yavaşça titriyordu. Yüzü mide bulandırıcı bir beyaza büründü ve bakışları donuklaştı.

Beyni parçaları hemen bir araya getirdi ve anladı. Ben de bizim için asla geri dönüş olmayacağını biliyordum. Onu tamamen kaybetmişim. Bunca yıl bunu ondan saklamakta haklıydım. Şimdi, paylaştığımız her güzel an tiksintiyle lekelenecekti.

Sonra, o *an geldi*. Birinin yüz ifadesinin şoktan kurbanı acımaya dönüştüğü ve *kurbanın önceki hayatının, her ne kadar harika bir insan olsa da, gözlerinin önünden kaybolduğu an*. Jase Delaney'nin beni bir kurban olarak görmesini asla istemedim. Bu iyi oynadığım bir rol değil. Ve bunun farkına vardığında tüm vücudunun verdiği tepki beni öldürdü.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken parmak uçları yüzüme dokundu. Hayatımda hiç yetişkin bir adamın ağladığını görmemişim. Göğsümde bir ateş yayıldı ve boğazımda birikti. Yüzümü kapatmak, bir topun içine kıvrılmak ve ölmek istedim ama buna ihtiyacı vardı. Beni görmeye ve tüm yaşadıklarımızı unutmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır, Charlie. Hayır, hayır. Hayır, lütfen, hayır." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu nasıl geri alabilirim? Nasıl mı? Bunu nasıl silebilirim? Bunu senden nasıl alabilirim?"

Göğsüm hıçkırıklarla sarsıldı ve omuz silktilim. "Sadece aklında kalmama izin vermeni istedim... mükemmel, Jase. Bir zamanlar seni seven ama onu seven bir adam ve iki çocuğuyla Kaliforniya'da güzel bir hayat yaşamayı seçen biri. Benim için endişelenmeni hiç istemedim. Asla bilmemeni istedim. Seni incitemezdim." Bedenim yorgunluktan kanepenin minderlerine yığıldı.

Çok yorulmuştum.

Hayatın.
Duyguların.
İçimde daha
fazlası yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Jase

Birinin ona zarar verdiği düşüncesi dayanılmazdı. Buna bir de kendi babamın ellerinden olduğu bilgisini eklemek tamamen dayanılmazdı. Hiç kimse bu tür bir fiziksel ihlali bilmemeliydi, özellikle de Charlie gibi biri.

Bu gerçek bir fiziksel acıydı ve beni ortadan ikiye bölerek sendelememe neden oldu. Ve tüm bunlar olurken, tepkimi izledi ve her şeyi daha da kötüleştirdiğimi biliyordum.

Hiç düşünmeden aramızdaki küçük boşluğu yuttum ve ona doğru uzandım. Ona dokunduğumda nasıl gerildiğini görünce içimden küfrettim. O büyük yeşil gözler bana baktı ve tüm nefret ve öfke bir anlığına arka planda bir yere itildi, çünkü o güzel kadın bir daha asla kötülüğün bir zerresini görmemeliydi. Bir daha asla korku hissetmemeliydi.

Kollarımla onu sarıp göğsümde topladığımda nefes alması tamamen durdu. Küçük bir hıçkırıkla irkildi, elimde kaskatı kesildi ve çılgınca gözlerini ve yanaklarını silerek gözyaşlarından arındı.

"Bunu asla anlamaman gerekiyordu," diye fısıldadı, başını omzuma yasladı ve burnunu çekti. "Şimdi tek gördüğün bir kurban. Artık *beni* göremiyorsun."

Onu yatak odasına taşıdım. *Kahretsin, her yer darmadağındı.* Onu bir kurban olarak görmekle ne demek istediğini biliyordum. Tamamen anlıyordum ve bu durumu olduğundan daha fazla berbat edecek bir şey söylemek istemiyordum. Sessizce yatağımın örtülerini geri çektim ve onu yatırdım. "I var a büyük Tişört için giymek Eğer sen istiyorum için Üstünü değiştir. Rahatına bak," diye teklif ettim ve hızla çekmecelerimi karıştırdım. Ona gömleği uzattım ve ona mahremiyet sağlamak için arkamı döndüm, her ne kadar izlemek istemediğimi düşünmesine izin vermek beni neredeyse öldürse de. Ama şimdi zamanı değildi.

Kumaşın kaydığını ve katlandığını duydum. "Tamam, iyiyim" diye fısıldamadan önce birkaç kez burnunu çekti.

Gerçi öyle olup olmadığını anlayamadım, çünkü yatağıma girmiş ve yorganı çenesine kadar çekmişti.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem manzaraydı.

Ağaç evinde uyurken oturup onu izlediğim geceleri hatırlayabiliyordum. Gün doğana kadar uyanık kalır, parmaklarımı teninde gezdirirdim. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim ve o anda, benden önceki bu kadının tek başına katlanmak zorunda kaldığı cesarete karşı inanılmaz bir hayranlık ve hayranlık duymaktan başka bir şey yapamadım.

"Başımı kaldırıp Joey'nin yanında duran dokuz yaşındaki halini gördüğüm ve sana parmak salladığımdan beri sana aşığım. Hayatımı geçirdiğim her şey ve herkes boyunca sana aşık oldum." Başımı salladım ve iç çektim, "Her zaman sendin. Her zaman. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey seni Charlie'mden başka bir şey olarak görmemi sağlayamaz."

Kırmızı çerçeveli gözlerinde dehşet dolu bir bakış parladı. Yorgun ve korkmuştu. Sırrını öğrenmemi hazmetmesi için ona biraz zaman vermeliydim. *Ve bunun doğru olduğundan emin olmalıyım.*

"Az önce gelen telefon... İşe gitmem gerekiyor," dedim. "Ama sen uyumadın."

"Ben bir polisim; biz uyumayız. Kötü adamları durdurabilecekken uyumayız," diye sııttım.

Yataktan uzaklaştım ve ona rahatlatıcı bir gülümseme vermeye çalıştım. "Biraz uyu. Çok yorgunsun. Birazdan dönerim."

Başını salladı ve ben yatak odasının kapısına ulaşana kadar bayılmıştı. Vücudundan birkaç yumuşak hıçkırık geçti.

Onu terk etmekten nefret ediyordum. Ama emin olmam gerekiyordu. Bu işe körü körüne girmedığımden emin olmalıyım. Çok uzun zamandır bu işteydim; kimseye güvenmiyordum. Güvendiğim son kişi Charlie'ydi ve bundan önce onu yedi yıldır görmemiştim.

Mutfağa girip telefonumu çıkardım ve laboratuvarın numarasını buldum. Biri açana kadar dört kez çaldı.

"New York Şehri Suç Laboratuvarı," diye bir erkek sesi selam verdi.

"Hey, nasılsın? Ben OCCB narkotikten Dedektif Jase Delaney. Birkaç yıl önce meydana gelen bir cinsel saldırının orijinal dava dosyasına ihtiyacım var. Şüphelinin adı Anthony Delaney'di."

Dangalak beni çok uzun süre bekletti ve tekrar bağlandığında yolu yarılamıştım bile. Her ışıpta ellerim gösterge paneline, yumruklarım direksiyona çarpıyordu. Keşke düşünseydim

İşe girer girmez dosyaya girebilseydim, bunca zamandır biliyor olurdum. Ama keşkelerin hiçbir faydası olmaz, *sadece insanı* çıldırtırlar.

On yedi yaşında, babama yöneltilen suçlamaları duyar duymaz onun suçlu olduğunu anlamıştım. Beni Charlie'den çığlıklar atarak uzaklaştırmış ve Adirondack Dağları'nda sorunlu gençler için kurulmuş bir *akademi olan* Ivy Ridge'e bırakmıştı. On sekizinci yaş günüm geldi ve Charlie'yle hâlâ iletişim kuramayınca askere yazıldım.

Saldırı gecesı hastanede bulunan doktorla yapılan bir röportajdan saldırıya dair kanıtları vardı. Babam yetkililer onu sorgulamadan hemen önce kendini öldürdü. Acemi birliğindeydim. Cenazesine bile katılmadım. Umurumda da değildi. Benim kural kitabına göre tecavüzcüler arkasından ağlanmayı, hatırlanmayı ya da yas tutulmasını hak etmiyordu. Cehennemde çürüyeblirdi, umurumda değildi.

Hızla ilerlediğim dosyada olayın fiziksel kanıtlarını gerçekten görebileceğimi düşünerek midem bulandı. Tecavüz kiti için kanıt toplamak çok invaziv bir süreçti. Bunu nasıl yapmıştı? Tüm bunları tek başına ve sadece on yedi yaşında nasıl başarmıştı?

Jamaica Bulvarı araba sürmek için tam bir felaketti. İşe ya da okula giden insanların sabah telaşı, beni laboratuvarın ön kapısına kadar küfrettirdi ve kapıyı gümbür gümbür çarparak açtırdı.

"Günaydın," diye homurdandım memura, kimliğimi bizi ayıran cam pencereye doğru iterek. "32856 numaralı faili meçhul dosya için aramıştım."

Beni ofise çağırdı ve ben de koridordan rapor odasına doğru ilerledim, arkada başka bir memurla karşılaştım.

Bana son on yıldır aklıma gelen her sorunun cevabını içeren kalın, sararmış bir dosya uzattı.

Geri çekilerek dosyayı kavradım, içindeki kağıtları karıştırdım ve sonra insanların verileri analiz etmesi için kurulmuş masalardan birine doğru ilerledim.

İçindeki kâğıt yığınıını uzun uzun incelememe gerek kalmadı; Anthony Delaney'yi suçlayan kişi olarak Charlotte Stone'un adı açıktı. Raporlara göz gezdirirken ellerim titredi. O gece hastanede bulunan doktor suç duyurusunda bulunmuş. Tecavüz testi yapıldıktan ve tüm kanıtlar toplandıktan sonra annesi onu taburcu etmiş. Kurbandan bir daha haber alınamamış. *Charlotte'tan da bir* daha haber alınamadı. Ama suçlamalar hala devam ediyordu. Ona karşı kanıtlar, *özel DNA kanıtları* vardı. Benim

babası iddiaları asla inkar edemezdi. Meni lekeleri kıyafetlerini ve saçlarını kirletmişti. Kanıtlar beni sarstı, içimi boşalttı ve nefes alamaz hale getirdi. Morarmış kalçalarının ve morarmış bileklerinin resimleri beni o ofisin ortasında ağılattı. Onu kelepçelediğimde böyle korkmasına şaşmamalı.

Bunun için kendimi asla
affetmeyeceğim. Asla
affetmeyeceğim.

"Hey, buraya ne için geldiysen aldın mı? İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Tek yapabildiğim başımı sertçe sallamak oldu. Konuşamadım. İlkel bir çığlık boğazımı ısıyor ve konuşursam dudaklarımın arasından patlamakla tehdit ediyordu.

"Kopyalar sizde kalabilir. Dava kapandı. Şüpheli birkaç yıl önce kendini öldürdü."

Ona bir kez daha başımı salladım. Sessizce onlara bakarken parmaklarım birbirine dolandı ve sıkıştı. Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım, omuzlarımı geriye attım, derimin altında kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalıştım.

Burada asla adalet yerini bulmayacaktı. O beladan korkakça kaçmıştı ve Charlie asla mahkemeye çıkamayacaktı. Onun öldüğünü bile bilmiyordu. Tüm bu zaman boyunca, bunu yapan canavarın hala dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmeye devam etti ama tek endişesi, *eğer öğrenirsem bunun beni nasıl etkileyeceğiydi*. Bunca zaman onun kahramanı olmak istemiştim ama o zaten benim kahramanımdı.

Ekibe döndüğüm yol boyunca kırmızı gördüm. Derimin içi kaynıyor ve öfkeyle sarsılıyordu. Bundan sonra bizi hatırlamasını nasıl sağlayacaktım? Babamın günahlarını nasıl telafi edebilecektim?

Karakola girdiğimde saat öğleni geçiyordu. Teğmen Masterson ofisinin cam penceresinden beni gördü ve gözlerinin altında torbalar olduğu halde koridora çıktı. "Hiç uyumadın, değil mi?"

"Ben ne zaman? Eve gittin mi ki?" Ben sordum.

"Hayatta olmaz. Koliği olan iki aylık bir bebeğim var; burada olmayı Şimdi tercih ederim."
."

"Hey, Lu, seninle ofisinde konuşabilir miyim?" Kısık bir sesle sordum. "Evet, içeri gel," dedi ve masasına doğru ilerledi. "Kapıyı kapat.

Otur. Konuş."

"Fail bu sabah benimle temasa geçti. Ondan beş dolara kurtulmamı büyük. istedi.
"

"Harika. Ne zaman? Karşı cadde için hazır bir taktik planımız var. kuzey köşesinde."

"Evet. Mükemmel. Ona bu gece arayacağımı söyledim. Onu al. Kamerayı ve kabloyu ben takacağım," dedim başımı sallayarak.

"Tüm bunlar hakkında daha iyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Babamın dava dosyasını masasına fırlattım. "Onu yanıma aldım ve orada kalıyor. Bilmeni istediğim de buydu."

İfadesinde okuyamadığım karanlık bir şey vardı; bir tereddüt, aklımı kaçırdığımı düşündüğünü hissettiren bir endişe. Cehenneme kadar yolu var. Belki de öyleydim ama artık umurumda değildi.

"Vay anasını," dedi sessizce, raporun ilk sayfasını tararken.

"Evet."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu merakla.

"En azından bu uyuşturucu satıcısı dangalağı bu gece hayatından çıkar. Onu uzun bir süre içeri tıkın. Sonra da ona zarar veren herkesi unutturmak için elimden geleni yapacağım," diye hırladım.

∞

Sokak karanlıktı. Işık ve gölgeler kaldırımın kenarlarında dans ediyor ve binaların yüksek kenarlarına tırmanıyordu. Arabanın camları açıktı ve dışarıdaki hava durgun ve serindi. Üstümdeki ağaçlar artık çıplaktı ve bloğun aşağısındaki bir yerden gelen yiyecek arabalarının kokusu havada süzülüyordu. Kestane ve yumuşak, tuzlu simit hamurunun farklı bir lezzetini yayıyorlardı. Benden beş yüz metre ötede, bir ara sokağın karanlık gölgelerinde, ekip arkadaşlarımdan oluşan bir minibüs saklanmış, gözetlemeyi dinliyordu. Ne kadar gergin olduğumu biliyor olmalıydılar; genellikle mikrofonlara karşı tiz sesle şarkı söylerdim.

Avuçlarım ter içindeydi. Kıpırdamadan oturamıyordum. Ellerimi birbirine sürttüm ve ayaklarımla topolarını arabanın döşemeleri üzerinde zıplattım. Lanet olsun, ayakta olsaydım volta atıyor, sistemimde dolaşan sinirleri herkese yansıtıyor olurdum. Yapılmak üzere olan anlaşma için endişelenmiyordum. Charlie için endişeleniyordum.

Ben ve Charlie.

Gerçeği bilmenin beni rahatlatacağını, her kızı onunla kıyaslamamı engelleyeceğini düşünmüştüm. Ama onun gerçeği beni özgür kılmadı. Onun gerçeği beni ağırlaştırdı, suyun altına batırdı, denizin dibindeki tarihin enkaz kalıntılarına zincirledi. Bu işin gündelik gerçeklerinden nasıl sıyrılacağımı öğrenmek zaman aldı. Ama bu olay evinize ulaştığında, sevdiğiniz biri şiddetin dehşetine maruz kaldığında, içinizi kemiriyor. Tüm bunların karanlığında kaybolana kadar ruhunuzu kemirir.

Bren yolcu tarafındaki kapıyı çekerek açtı ve beni düşüncelerimden kopardı. Ona odaklanmam gerekiyordu; ellerine, sürekli zıplayan gözlerine, her hareketine ve etrafımızdaki her şeye. Silahım ulaşabileceğim en iyi yerde değildi. Ayak bileğimde bir kılıf içindeydi ve vücudum arabanın içinde manevra yapmak için çok büyüktü.

"N'aber evlat?" diye sordu.

"Biraz para kazanacağım. Olay bu," diye heyecanlanmış gibi yaptım. "Ama kardeşim... Bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin. Bundan sonra geri dönüş yok."

Bren genişçe gülümsedi ve ensesini kaşıdı. "Dostum, her gün mesajlaştığı bir adamla takılıyor." Omuz silkti ve pencereden dışarı baktı, "O bir çöp. Annem onu sokaklardan topladı ve birlikte büyüdü. Annem öldü ve neredeyse her şeyini o kıza bıraktı. Hepsi benim, öyle olması gerekiyordu. O şimdi sadece yoluma çıkıyor. Onun gitmesini istiyorum."

"Nasıl gitmiş? Aklından ne geçiyor?" diye sordum.

"Ölü gibi gitti. Bunu nasıl yaptığınız umurumda değil," dedi. "Onun acı çekmesini mi istiyorsun?" Soğuk bir şekilde sordum.

"Hayır. Dostum, hayır. Kahretsin, bu kadar deli olduğunu bilmiyordum," diye güldü.

Parmaklarımı direksiyona vurdum. "O raketin içinde olduğumu söylemiyorum. Ama müşteri sensin. Ona bir içki ısmarlamak gibi barışçıl bir şey yapabilirim. İçine bir şey koyarım. Cesedini bildiğim bir yere götürüp atabilirim. Ama, kardeşim... hey bekle anladım..." Küçük bir not defteri ve kalem çıkarıp ona fırlattım. "Benim için bir şeyler yaz."

"Neyi yazayım?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Takıldığı yerler. Çalıştığı yer. Adresi. Hangi arabayı kullandığı. Onu bulmam gerekecek, değil mi? Onu öldürmeyi kolaylaştıracak şeyler."

İki sayfa dolusu yazmış.

Dick. Çanta.

"Peki ya boğulma? O uyurken evine girebilirim-"

"Dostum, her neyse. Bilmeme gerek yok. Sadece ölmesini istiyorum," diye açıkladı Bren kalpsizce. "İki hafta önce bir parti hapı çöpe attı, çünkü burnunun dibinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok. Bana bir ton paraya mal oldu. O sadece yoluma çıkıyor."

"Beş bin mi demiştin? Öyle mi?"

Bir zarf çıkardı ve kucağına attı. "Say bakalım."

Parayı ç ı k a r d ı m ve göz gezdirdim. "Hey, Bren. Ben de sana soracaktım. Daha büyük bir müşteriye ihtiyacın var mı? Benden para koparmak isteyen bir sürü insan var. Belki birlikte ciddi para kazanabiliriz."

Bren başını salladı. "Olabilir. Dükkânla nasıl gideceğine bakacağım. Sage'in aradan çekilmesiyle daha fazla mal getirebilir ve daha fazla para temizleyebilirim."

"Evet, kardeşim. Bu konuda bana geri dön," dedim.

"Pekâlâ. Bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde onu saçından çıkaracağım. Git kutla. Büyük olsun. İnsanların fotoğrafını çekmesini sağla ki herkes seni görsün. Bir mazeret bulun."

Yüzü soldu.

"Endişelenme. Buna ihtiyacın olmayacak. Ama aile üyelerinden birinin kayıp ihbarında bulunması ihtimaline karşı her zaman yanınızda bulundurmanız iyi olur."

Bren bir kahkaha attı. "Ah. O kızın hiç ailesi yok. Kimsenin onu araması konusunda endişelenmemize gerek yok. Kimse onu özlemeyecek bile."

∞

Yorgunluktan vücudum ağırlaşmış bir halde tökezleyerek daireme girdiğimde saat gece yarısını geçiyordu. Doğruca Charlie'ye yöneldim.

Yatağımın ortasında sıkı bir top gibi kıvrılmış uyuyordu. Gölgelelerin kovaladığı ışıklar duvarlardan ve battaniyelerden geçerek onun yumuşak tenini aydınlatıyordu. Odanın gölgeleri arasında soyundum ve temiz bir çift boxer giydim. Kalbim boğazımda yatağa doğru yürüdüm ve yorgani geri çekerek onun yanına uzandım. Kendi sabunumun kokusu duyularımı doldurdu; beni beklerken duş almış olmalıydı. O erkek kokulu sabunu bu kadar seksi yapmayı nasıl başarmıştı? Benim için duşlar bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Charlie karşı duvara bakıyordu, ben de ona yaklaştım ve bir kolumu kullandığı yastığın altına, diğerini de beline doladım. Yüzümü saçlarına gömdüm. Vücudu kaskatı kesilmişti. Ellerinin çarşafı yumrukladığını hissedebiliyordum ve benim yanımdayken kendini güvende hissetmediğini bilmek beni tamamen yıktı.

"Yanında uyumayı özledim," diye fısıldadım, elimi belinden çekip sıkıca kapalı yumruklarından birine götürdüm. Parmaklarını açarak ellerimizi birbirine kenetledim, çocukken yaptırdığımız yarım dövmelemin şimdi tek bir kalp oluşturduğunu çok iyi biliyordum.

"Bu iyi bir fikir değil," diye fısıldadı.

Kollarımı ona sımsıkı doladım.

"Neden?"

"Çünkü kolayca sana geri dönebilirim."

"Lütfen böyle kal. Sadece vücudunu yanımda hissetmek istiyorum. Sıcaklığını. Bunca yıldan sonra, Charlie. Lütfen bana bunu ver."

"Jase..."

"Seni aklımdan çıkaramıyorum. Tanrı biliyor, denedim. Ama seni unutamıyorum. Unutmak da istemiyorum. Böyle bir şey olmayacak. Ve senin de hatırlamanı sağlayacağım."

Odayı sessizlikten başka bir şey
doldurmadı. "Bu gece *kontrol*
toplantısını yaptık."

Hâlâ cevap vermiyordu ama vücudu yavaşça benimkinin içinde eridi, bu da benim için yeterli bir cevaptı.

"Ekibim onu bir saat sonra tutukladı. Pislik herifin hakkında bir sürü suçlama var."

Kaslarının daha da gevşediğini, gevşediğini hissettim. Yavaşça vücudunu bana doğru çevirdi, gözleri yoğun bir şekilde bakıyordu.

Sorulacak tek bir şey kalmıştı.

Sesimde istediğimden daha fazla çakıl taşı vardı. "Onu seviyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

"Uzun bir süre hapiste kalacak. Onu her şeyle suçladım. Evinize gitmek için yol tarifi bile yazmış. İşte bu önceden planlanmış bir kanıt."

Gözleri tarif edilemez bir şeyle doldu ve eğilip alnımı nazikçe onunkine yasladım. "Bunu nasıl düzeltebilirim?" diye sordum.

"Bu asla doğru olmayacak," dedi
üzüntüyle. "Ne yapabilirim ki? Ben
sadece..."

"Bırak *gideyim*," dedi doğrulup. Hızla yataktan çıktı, kollarından kurtuldu ve odanın ortasında, elleri kalçalarında, meydan okuyan, cesur ve güzel bir şekilde durdu. Yavaş yavaş etrafta dolaştı ve parmaklarını odanın etrafına yerleştirdiğim resim çerçevelerinin üzerinde gezdirdi. Onunla paylaşmam gereken şeyler. Birlikte yaşayabileceğimiz binlerce farklı hayat. Sonra gözleri çamaşır sepetinin üstündeki pembe dantelli külotlara takıldı ve yüzünde sıkı, düz bir gülümseme belirdi.

Külotlara doğru yürüdü ve onları eline aldı. Şakacı bir şekilde bana doğru fırlattığında göğsüme düşerek başımı yüksek sesle yatak başlığına çarpmama neden oldu.

"Birileri bu gece burada seninle yatağında kaldığımı öğrenirse çok kızar," dedi.

Onları yere atarken yüzlerine bile bakmadım. "Kimin olduklarını bile bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Kiminle seviştiğini bilmiyor musun?" diye gülerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Senden beri kimseyle sevişmedim. Sevişmek ise bambaşka bir hikâye," diyerek yataktan kalktım ve tam önünde durdum.

"Dur. Sen bana bu kadar yakinken nefes alamıyorum," dedi zorlukla yutkunarak.

"Seni bu şekilde bırakamam. *Bizi* bu şekilde bırakamam," diye fısıldadım. "Ne gibi?"

"Bitmemiş."

"Jase, biz bittik. Bana hayatımın en güzel yıllarını yaşattın. Bu dünyada güç gerektiren şeyler olduğunu bilmeden önce bana güçlü olmayı öğrettin. Beni hazırladın. Bana kendi kendime sebat etmeyi öğrettin. Bana kendimi sevmeyi öğrettin." Benden geri adım atarak kapıya doğru yaklaştı. "İşte *ben buyum* Jase, güçlü olmak. Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Sen gidersen Charlie, ben de seni kovalarım. Yaşlanıp saçlarım ağarana kadar seni kovalayacağım. En iyi arkadaşımı geri istiyorum. Başıma gelen en güzel şeyi geri istiyorum. Ve sana söz veriyorum, seni kendime yeniden aşık edeceğim. Bu sefer sonsuza dek sürecek bir aşk olacak." diye söz verdim.

"Jase. O kadar çok şeyi berbat ettim ki..."

"Ben de batırdım, Charlie. Bunca zamandır. Sen yokken. Hiçbir şey hissedemedim... hiç kimse için," dedim sessizce.

"Bren'i sevmeye çalıştım. Herkesi sevmeye çalıştım. Herkesi," dedi yatağa tekrar oturarak.

"Senin için nasıldı?" Kıkırdadım.

"Öyle olmadı; hiçbiri sen değildin." İtirafıyla yanakları karardı, sonra gözleri endişeye döndü. "Jace, uyu, çok yorgunsun."

"Ama seninle işim bitmedi. İhtiyacım var..."

"Uyumalıyım."

"Gideceksin," diye

hırladım. "Kalacağım,"

diye yalan söyledi.

"Kalmanı sağlamak için ne yapacağımı biliyorum!" Bitkin bir halde oturma odasına doğru tökezledim ve iPad'imle geri dönüp onun yanına, yatağa yığıldım. "Kindle uygulamam. Kitaplarım var."

Okuma uygulamamı açarken tarçın rengi saçlarından bir tutam at kuyruğundan kurtulup gözlerinin içine düştü. Uzandım ve parmağıma dolayarak elimin üzerinde gezdirdim. Elinde bir kitapla, etrafı tam bir kaosla çevriliyken, o sadece oturup kendi küçük dünyasında kitap okurkenki görüntüsünde her zaman bir şeyler vardı.

Ellerimi yorgana doğru kaydırdım ve ellerimi ondan uzak tutabilmeyi umarak çarşafı kavradım.

Başını kaldırdı, yeşil gözleri bana bakarken parlıyordu, yüzü heyecan doluydu. "Bunların hepsini okudun mu?"

Seni hala

seviyorum.

Seni

seviyorum.

Seni hiç ayrılmamışsınız gibi seviyorum.

Gözlerini kırıştırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Jase..."

Adımı bir sorudan çok bir yakarış gibi söyledi ve tek görebildiğim dudaklarıydı. Gözlerinin benimkilere bakışı bunca zamandır özlediğim şeydi. Yavaşça uzanıp yüzünü avucumun içine aldım ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Nabızı parmaklarımın altında hızla atıyor ve nefes alış veriş hızlanıyordu.

Gözleri kapanırken, "Tanrım, Jase," diye fısıldadı.

"Benimle kal," dedim ve dudaklarımla ağzını kapatıp yumuşak bir öpücük bıraktım.

Dudakları hemen ayrıldı ve nefesi kesildi. Ses yumuşak ve şehvetliydi, vaatler ve isteklerle dolu şaşkın bir nefesti.

Elimi geri çektim ve şakağımı onunkine bastırdım. Elim kolundan aşağı kaydırdığında iPad'imi göğsüne bastırdı. Tenini hissetmek beni arzuyla çıldırtıyordu ama vücudum uykusuzluktan kendini kapatıyordu. "Sana birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi hatırlatacağım."

Göğsümü yatağın içine doğru itti ve bana sokuldu. "Asla unutmadım, Jase."

Charlie gitmedi.

Aslında kalamazdı. Teğmen ona ya benimle kalabileceğini ya da Bren'in mahkeme tarihine kadar tanık koruma programında kalabileceğini söyledi.

O beni seçti.

Onu güvende tutmak için.

O beni

seçti.

Bölüm 16

Charlie

Arka planda hafif bir müzik çalıyordu; okurken müzik dinlemeyi severdim. Müziği kısık tutmayı, kafamda oluşan sözcüklerin ve sahnelerin fısıltılarının hemen altında gürlemesine izin vermeyi severdim.

Jase'in mutfağında durmuş, düğmeli gömleklerinden birini giymiş, bir tencere acı biber pişiriyordum. Yanan fasulyelerin kokusu beni kendime getirdi ve sonunda bitirmeye çalıştığım kitabı bırakıp ocağın ateşini kısıtım. Kurgusal karakterlerimden birinin kaderi tehlikedeyken yaptığım hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sadece yirmi sayfa kadar kalmıştı ve sonsuza dek mutlu bir sona umutsuzca ihtiyacım vardı.

Birini hak ettim.

"Çok güzelsin," dedi Jase'in sesi arkamdan bir yerden. Şaşkınlıkla donakaldım, elimdeki kaşık tencereye sıçradı ve üzerimdeki gömleğe sos sıçradı. Buharda pişen yemeğin yakıcılığı, kocaman gömleğin omzumdan düştüğü yerde tenime değdiğinde lanet okumama neden oldu. Karnımda bir kelebek sürüsü uçtu. Eve erken gelmişti. Giyinmemiştim ve az önce gömleğini mahvetmişim.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, uzun zaman önce bana verdiği bileklik, üzerinde asılı duran madalyona çarparak müzikal bir şekilde şıngırdadı. Bakışlarının gürültüye doğru düşüşünü izledim.

Ne zamandır orada duruyordu?

Beni her zaman eriten o yavaş, düzensiz gülümsemelerinden biriyle duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş, beni izliyordu. Kahretsin, bir an kendi kendime konuştum, kitabın aptal kahramanı hakkında homurdandım. Neden kahramanın onu ne kadar istediğini fark edemiyordu? Neden naz yapıyordu? Çünkü o zaman hikaye olmazdı? *Aptal kurgusal karakterler.*

Jase dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve başını eğip bakışlarını benimkilere kilitleyene kadar bakışlarını yavaşça bacaklarımdan yukarı kaydırды.

Tereddüt etti, temkinli bir şekilde kekeleyerek bir adım attı. Sonra yüz ifadesini çelikten bir kararlılık bandı kapladı ve güçlü, ağır adımları aramızdaki mesafeyi yok etti.

Midem altüst oldu ve kalbim göğsümün içinde garip bir ritmik dans yaptı. Gömleğin açık kısımlarını kapattım ve onu tutmaya çalıştım.

baktım. Dehşet vericiydi. Çok fazla yoğunluk vardı, nefes kesiciydi.

"Yapma Charlie," dedi, sesi kısık ve boğuktu. Kumaşı biraz daha sıktım.

Bakışları ağzıma düşmeden önce birkaç hızlı kalp atışı boyunca birbirimize baktık. Kendimi saklamak için gömleğimi daha sıkı sardım. "Sakin örtünme," dedi.

Az önce elimden bıraktığım kitaptaki kadın kahramanı ve onun davranışlarından nasıl şikâyet ettiğimi düşündüm. İnsanların duygularından ve gerçeklerinden asla saklanmamaları gerektiğini düşündüm - her zaman ne kadar çok zamanın boşa gittiğini. Eğer bu benim hayatımın kitabıysa, iyi kısımlara kadar tüm yolu gözden geçirmek istedim.

Ben de ellerimi yanlarıma indirdim.

Kocaman gömlek omuzlarımdan yavaşça kayarak beni onun önünde neredeyse çıplak bıraktı.

Yaklaştı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Başını eğerek yanımdan geçti ve arkamdan uzanarak ocağı kapattı. Ona yapmamasını söylemek istedim. Onun için yemek yapıyordum. Ama o mavi gözler kafasında ne olduğunu merak etmemi sağladı ve benimkilerle aynı düşünceler olup olmadığını bilmek için çaresizdim.

"Hangi şarkı bu?" diye sordu alçak sesle, vücudunu bana yaklaştırmak ama dokunmadan. Yavaş, seksi melodi havada süzülüyor, bizi çevreliyordu.

"*Take Me To Church*," diye cevap verdim, kararsızca. "Hozier'den."

"Bu şarkıyı seviyorum," diye fısıldadı saçlarıma, sıcak nefesi boynumda hafifçe dolaşıyordu. Sesi usulca ve yavaşça süzülüyor, kalbimi nazikçe ele geçiriyordu. Ve hayatımda ikinci kez, Jase Delaney'e aşık olduğumu fark ettiğim anı net bir şekilde hatırlayabiliyordum.

"Evet... bu iyi," dedim yüzümü onunkine yaklaştırmak.

"Sana bu kadar yakın olmak her zaman nefes almamı zorlaştırdı, Charlie."

Gözyaşları gözlerimi yaktı; sabit bakışlarını tutarken burnumun direği sızladı. "Sana bu kadar yakın olmak mı, Jase? Yedi uzun yıldır derin bir nefes almamışım gibi hissettiriyor."

"*Beni kiliseye götür, Charlie*. İbadet ettiğim tek yer sendin," dedi yüzünü bana doğru eğip dudaklarını dudaklarıma değdirirken. Elleri yukarı uzandı ve yanaklarımı sıyrarak aşağı indi.

Yüzüme ve boynuma uzun zamandır kayıp bir hazineymişim gibi dokunuyordu. Yumuşak dokunuş neredeyse dayanılmazdı, küçük bir fısıltıyla tenimin üzerinde geziniyordu; gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu derin bir fısıltıyla.

Başımı sallarken hıçkırıklara boğuldum, kelimelerimin gözyaşlarımla karışmasından korktuğum için konuşamadım. Göğsümdeki his çok ağırdı.

Yavaşça, kasıtlı olarak dudaklarını dudaklarıma indirdi. Zorlukla nefes alabiliyordum. Göğsüm sıkıştı, kalbim göğüs kafesime doğru şiddetle çarpıyordu.

Dudaklarımın hemen üzerinde durdu ve beni içine çekti. Beklenti ve ihtiyaç aramızda güreşti. Göğsü daha hızlı hareket etti, gözlerini benimkilere sabitlerken hızlı bir yükseliş ve düşüş yaşadı. Emin olmaya çalışıyordu. Sadece onu gördüğümünden, iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

Ve öyleydim.

Tek gördüğüm oydu.

Sonra dudakları usulca dudaklarıma değdi ve ben onun içinde eridim. "*Amin*," diye fısıldadı dudaklarıma karşı. "Charlie... her yerde

Dünyada pek çok yer gördüm ama yemin ederim en sevdiğim yer senin dudaklarının arası."

Elleri yüzüme bastırıp ağzı yüzüme yapıştığında dudaklarımdan vahşi, soluksuz bir nefes kaçtı. Ellerim göğsüne doğru uçtu, gömleğinin içine girdi, onu daha yakına çekti, açgözlülükle kavradı, doyamadı. Bu kadar basit bir öpücükten çok fazla şey hissediyordum. Sersemletici, kafa karıştırıcıydı. Dudakları son kez dudaklarıma değdiğinden beri hiç böyle öpülmemiştim. Başka herhangi birinin öpücükleriyle bana sundukları, Jase'inkinin yanında gölgede kalmış bir duygudan başka bir şey değildi.

Dudaklarımız birbirinin üzerinde sıcak ve ıslak bir şekilde hareket etti, dili ağzımın içine daldı ve göğsümde ateş saçtı.

Elleri yukarı kalktı, parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve öpüşmemizden ayrıldı. Ellerini saç tellerimi kavradı ve yüzüm yukarı doğru eğilip gözlerimiz tekrar birbirimize sabitlenene kadar geri çekti. Sıcak nefesi yanaklarımda dolaşıyordu; saçlarımla yumruklarıyla kavrarken göğsünün inip kalkması çılgıncaydı. Gök mavisi gözleri gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyordu ve çenesi sıkıca kenetlenmişti. Göğsünün titrediğini ve benimkine karşı derin bir nefes aldığını hissettim.

"İşte hikâyenin bam teli, Charlie. Buna hazır mısın?" diye

homurdandı ve alt dudağıımı ısırdı. "Derin nefes al. Nefesini tut.

Seni tekrar kendime aşık *edeceğim*. Çünkü seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim ve sana tekrar aşık olabileceğimi de hiç düşünmemiştim ama oldum." Elleri beni daha sıkı kavradı. "Sanki bir uçurumdan düşüyordum, Charlie. Sonra... *sonra*... yere düştüğümde fark ettim ki; bunca zamandır sana aşıkmişim. Hiç durmadı. Asla durmayacağım. *Asla* durmayacağım ve senden asla vazgeçmeyeceğim." Sesi alçaldı, "Başından beri sendin, o bol kot pantolonu, Nirvana tişörtünü ve o iğrenç ayakkabılarını giyip pencerene o kafatası ve çapraz kemikleri yapıştırdığın an, sen benim ufkumdun. Görebildiğim her şey."

Nefes nefese söylediği sözlerin tonu karnımı ısıttı. Kalbim çılgına döndü. Tanrım, bu sözleri ondan duyacağımı hiç düşünmemiştim.

"Çok mu fazla? Çok mu erken?" diye omuz silkti ve sırttı.

Başımı salladım. Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. Parmakları onları silmekte gecikmedi.

"Gördüğüm kadarıyla bu, birbirimizden uzakta geçirdiğimiz zamanla ilgili değil. Geriye kalan zamanımızla da ilgili değil. Bu anlarla ilgili, paylaştığımız anlarla. Seninle geçirdiğimiz her an bir maceraydı, Charlie. Her biri. Sen benim anlarımsın. Ve artık sensiz geçirmeyeceğim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama bir öpücükle boğuldu - yavaş ve durgun, göğsümün ortasındaki yavaş yanmanın bir cehenneme dönüşmesine neden oldu.

"Geri kalan anların bana ait," diye fısıldadı dudaklarımın arasından. "Şu andan itibaren her şeyi yan yana yaşayacağız. Birlikte, her zaman olması gerektiği gibi." Dudaklarını benden uzaklaştırdı ve sağ elini benimkine doğru uzatarak parmaklarımızı birbirine geçirdi. Dövmeli kalplerimizin iki kırık yarısı bir oldu. "Kalbimin diğer yarısı sende. Artık onsuz yaşayamam."

Ben de gülümsedim ve yanaklarımın acıdığına yemin edebilirim. Sanırım son yedi yıldır ilk kez gerçek anlamda gülümsüyordum.

"Bu hikâyenin sonunu sevdim," diye fısıldadım. "Ama... birkaç sayfa kaldı ve sonuna gelmeden önce ağır bir seks sahnesi olmasını umuyorum."

"Seni çok özledim, Charlie." Sesi yumuşaktı ama yine de baş döndürücü ve çakıllıydı. Ellerini yavaşça kollarımdan yukarı kaydırıp ve enseme kavrayarak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Dili dudaklarımın yanından geçerken gırtlaktan gelen bir hırıltı dudaklarını yırttı. Yumuşak, tatlı his patlamaları ağzımı doldurdu. Onun tadı, hissi beni çılgına çevirdi.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarının ağır uyuşturucu hissinin beni içine çekmesine izin verdim. Ellerim göğsüne bastırdı ve kalbi parmak uçlarımla altında gümbürdedi.

Dudaklarım onunkiler arasında kayıyor, dillerimiz yavaşça kayıyor ve dans ediyor, bana eskiden vücudumun derinliklerinde nasıl hareket ettiğini hatırlatıyordu. *Tanrım*, onu tekrar bedenimin içinde istiyordum.

Elleri sırtımdan aşağı kayarak belime dolandı ve beni kendine çekti. Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesti ve "Sana dokunabilir miyim?" diye mırıldandı.

"Tanrım, evet." Sesim hırıltılı ve nefessiz çıkıyordu. Karnımın alt kısmında bir alev patlaması oldu.

Lütfen dokun bana.

Ellerini indirerek omuzlarımdan düşen gömleğimin eteklerini çekiştirdi. Kollarımdan aşağı süzüldü ve ayaklarımla etrafında buruşuk bir yumru halinde toplandı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, ellerini yavaşça yanlarımdan yukarı kaydırarak. Parmakları tenimi yumuşacık kavradı, hatırlamak için yıllarca mücadele ettiğim bir dokunuştur bu. Parmak uçları çıplak tenimle buluştuğu anda ona doğru gömüldüm ve hissettirdiği mükemmel güzellik karşısında tüm duygularım gözyaşları içinde yüzeye çıktı. Tüylerim diken diken oldu ve tenimde orman yangını gibi yayıldı. Tenim sadece parmak uçlarının dokunduğu yerde canlıydı; vücudumun geri kalanı sadece gölgeler ve ikimizin anılarından ibaretti.

Ama Tanrım, öpücükleri hiç hatırlamadığım kadar güzeldi.

Sonra birden dudakları kayboldu ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Elleri ipek gibi göğüslerimin üzerinde, kalçalarımda ve sırtımın alt kısmında kayarak bedenimi daha da yakınlaştırdı. Göğüslerimi ısıtıp yalayarak geçerken siyah saçlarını tuttum.

Ağzı bir meme ucunun üzerine kapanıp sertçe emdiğinde nefesim kesildi. Vücudumun ortasından aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası aktı ve uyluklarımla tepesine doğru sertçe zonkladı.

Elleri sırtıma bastırdı ve sonunda kalçalarıma indi, başparmaklarını külotumun kenarlarına geçirdi ve sıkıca büktü.

Sıcak ağzı ve dili karnımda gezinirken inledim ve saçlarını çekiştirdim. Onu tekrar içimde hissetme beklentisi dayanılmazdı. Hayatımda hiç kimseyi istememiş, hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Vücudum onun için ağrıyordu.

Kaba, sıcak parmaklar kalça kemiklerimde gezindi.

Gözlerim onun hareketlerine kilitlenmişti. İzlemeden duramıyordum; tenime tapınma, bedenimle alay etme şekli.

Parmaklarını iç çamaşırımın ortasından geçirip ıslak tenimde yavaşça gezdirirken mavi gözleri benimkilere dikildi. Hemen dizlerim büküldü, büküldü ve eriyordum, yavaşça kalçalarımı ona doğru açıyordum.

Dokunulmak için yalvarıyor.

Onunla dolmak için yalvarıyor.

"Tadına bakabilir miyim?" diye fısıldadı, dudaklarını iç çamaşırımın önüne dayadı. Ağzının sıcaklığı klitorisimin çılgınca zonklamasına neden oldu ve nefes nefese kalarak öne doğru eğildim.

Malzemeyi ısırdı, yumuşak bir şekilde tenime sürtündü ve kendimi onun ağzına bastırma ihtiyacı çıldırtıcıydı. *Ama izin istiyor. Her şey için izin istiyordu. Attığı her güzel adımda emin olmamı istiyordu.*

Ve hâlâ parmakları etimin üzerinde geziniyordu. Kumaşın ön kısmını emdi, klitorisime yapıştı ve dudaklarını üzerimde sıktı. Dudaklarının kumaş üzerindeki yavaş, sıcak çekişleri ve parmaklarının nazik uzun vuruşları enfes bir duyguydu. Ellerim tezgâha yapıştı; tabaklar ve gümüş eşyalar arkamda şangırdadı.

Ağzını çekti ve ben de zevkten inlemeye başladım. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bana gülümsedi. "Teninin kokusu günahkâr

Charlie." Sonra külotum kalçalarımın, dizlerimden ve baldırlarımdan aşağıya doğru acı verici, yavaş çekişlerle çekiliyordu. Çıplak bedenimin

önünde diz çöken adama bakarken, vücudumun her yerinde karıncalanmalar başladı. Nefesim kesildi. Ciğerlerim yeterince hava alamıyordu.

Gözlerini yavaşça vücudumda aşağı yukarı gezdirip beni içine çekerken duygu doluydu. "Kahretsin, Charlie. Sen... sen mükemmelsin. Çok güzelsin." Elleri kalçalarımın gömüldü ve beni daha sıkı kavradı. Jase uyluklarımın üst kısımlarını usulca öptü ve sonra ağzını bacaklarımın arasına bastırdı.

"Oh, Yüce İsa," diye bağırdım.

Dili beni keşfedip çılgınca yalarken elleri beni daha sıkı kavradı. Dilini her santimimde gezdirdiğine yemin edebilirim, sınırların dışında hiçbir şey bırakmıyordu. Gerginlik büküldü ve arttı, içime baskı uyguladı ve bacaklarımı yırttı. Dizlerim büküldü ve onunla birlikte yere yuvarlandım.

"Dizlerimin bağıını çözüyorsun, Jase."

Kıkırdatarak vücudumun üzerinde süründü. "Mmm-hmm. Benim için parçalanmanı izlemek için sabırsızlanıyorum." Beni kollarının arasına aldı. Birden havalandım ve beni dairesine ve yatak odasına doğru taşıyordu.

Yürürken dudakları dudaklarıma saldırdı. Parmaklarım saçlarını tarıyor, çekiyor ve çekiştiriyordu. Ağzında kendi tadımı alabiliyordum ve bu beni çılgına çeviriyordu. Birlikte yatağa düştük, vücudu benimkinin üzerine geldi ve ben de otomatik olarak bacaklarımı onun etrafına sardım. Dili hâlâ ağzıma dalmışken, elleri etimi pençeliyor ve bastırıyordu. Parmak uçları kollarımın, belimin, bacaklarımın üzerinde aşağıya doğru bastırıp ilerledi, ta ki her iki eli de popomu kavrayıp tenimi kavrayana kadar. Ağzı benimkinin üzerinde kaymaya devam etti, göğsü benimkine karşı sertçe inliyordu, ağırlığıyla beni yatağa itiyordu. Parmakları popomun kıvrımı boyunca kayıyor, yavaş ve tembel daireler çizerek yukarı doğru hareket ettiriyordu. "Çok ıslak," diye mırıldandı öpücüklerinin arasında. "Sana ihtiyacım var."

Sonra hareketleri durdu. Alnı benimkine düştü ve gözleri benimkine baktı. Nefesleri ağırlaşmıştı; kalbi göğsüme çarpıyordu. "Sana ihtiyacım var, Charlie."

Yapıp yapamayacağını soruyordu.

Mavi gözleri yalvarıyordu, her şeyin yoluna girmesi için yalvarıyordu. Biri bana böyle bakmayalı çok uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman; biri bana onun gibi dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Tüm bunların yoğunluğu gözlerimi yaşarttı.

"Evet, Tanrım evet, Jase. Lütfen durma," diye fısıldadım. "Asla durma, Jase. *Bunu* istiyorum. *Seni* istiyorum."

Yavaşça geri çekildi, isteksizce kendini bedenimden çekti ve dizlerini yatağa gömüp arkasına yaslandı. Gömleğinin kenarındaki kumaş parçasını toplayarak başının üzerine kaldırdı ve yana doğru fırlattı.

Aman Tanrım.

Joey'nin göğsünde benim adımın yanı sıra kalın, koyu mürekkeple sert, bükülmüş, sıkı kasların üzerine yazılmıştı. Vücudu yırtıktı. Sıkı. Esnekti. Saldırmaya hazırdı.

Ağzım açık kaldı. Nefesimin kesildiğini duydum ve yanaklarım kızardı. *Baş döndürücüydü.* Onu son kez üstsüz gördüğümünden on kat daha geniş ve güçlüydü. Tam bir erkekti. İçimdeki ateş tutuştu, sıcaklığının tatlı hissi vücudumda mantar gibi yayıldı.

Dairenin arka planında bir yerde şarkı tekrar çaldı. Yemek pişirirken sürekli çalışıyordu. Bana bakışını daha da yoğunlaştırıyordu. Şarkıcının yavaş, derin sesi seksi ve çaresizdi. O anı bu kadar yüce hissettiren şey neydi? Sanki hikâyemiz için kendi film müziğimiz varmış gibi? Ya da belki de sorun müzik değildi. Belki de müzik çalarken Jase'in bana bakma şekliydi. Sanki sırf o mavi gözler beni izlediği için tüm duyularım artmıştı. Her ses, her dokunuş, her şey daha fazlaydı. Bana sanki değerli bir şeymişim gibi bakıyordu ve o anda Jase'in bana hep böyle baktığını fark ettim.

Ayağa kalkarak parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini yavaşça çekiştirdi. Sonra tek bir yumuşak hareketle aşağı kaydıldı. Jase önümde muhteşem bir şekilde çıplaktı ve ben neredeyse nefessiz kalmıştım, ihtiyaç ve istekle umutsuzca nefes alıyordum.

Kısa bir an için donup kaldım, tamamen felç olmuş bir halde önümde duran adamın imkânsız güzelliğini izlerken, bir daha asla tanımayacağıma yemin ettiğim en dokunulmaz duygularla bana doğru baktı. Bakışları benimkilere kilitlendi ve içimi yaktı. Kaybolmuştum, derinden ve tamamen.

Yatağın kenarına sürünerek, eli ayak bileklerimin üzerinden geçti ve yavaşça dizlerime kadar geldi. Tenim uyandı ve daha fazlası için çığlık attı.

Eğildi ve dilini nazikçe baldırlarımda gezdirdi. Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı ve altımdaki battaniyeye doğru yumruklarımı sıkırmama neden oldu. Yavaşça etime saldırmaya devam etti ve ben dilinin ve dudaklarının - parmaklarının ve teninin- verdiği hislerde kayboldum.

Sonra her iki eli de iç kalçalarımı iterek beni gözlerinin önünde iyice açtığı anda içimde keskin bir heyecan sardı. Serin hava, nefesinin sıcaklığıyla birlikte tenime dokunuyor ve karıncalanıyordu. Çarşafları ellerimle daha sıkı kavradım; dokunuşunun beklentisi kendimi onun ağzına itmek istememe neden oldu.

Nazikçe, bir parmağını üzerimde kaydırarak beni okşadı; dokunduğu her yer küçük, alçak bir inilti çıkarmamı sağladı. İzlemek için kendimi dirseklerimin üzerine kaldırdım. Tanrım, çok seksiydi. Mavi gözleri bana bakıyordu, yüzü bacaklarımın arasındaydı, sıcaklığını bana karşı soluyordu. Elleri kalçalarımı daha geniş bir şekilde bastırdı ve ben de kıpırdandım ve arzu içinde kıvrandım. Parmak uçlarını bacaklarımın üst kısımlarına geçirdi ve beni kendine çekti.

Sonra ağızı üzerimdeydi, yalıyor ve emiyordu. Ona doğru eğildim ve dili okşayıp ısırıkça yüksek sesle inledim.

"Tadın günahkâr," diye homurdandı, sesi kalın ve boğuktu, arzu doluydu. "Oh, Tanrım... evet," I inledi, yuvarlanıyor benim kalçalar için maç ağzının enfes hareketleri. Dilinin her sıcak, ıslak, derin itişi

İçim beni uçurumun kenarına yaklaştırdı.

Sonra parmakları içimin derinliklerine doğru itmeye başladı ve dokunduğu her yerde zevk kıvrılıp büküldü. Karın kaslarım sıkıştı; nefes alışım ciğerlerim yanana kadar hızlandı. Islak ısı içimden fişkırarak ağızıyla buluştu ve dudaklarından lezzetli sesler döküldü.

Dili klitorisime vurup emerken parmakları tekrar tekrar okşadı ve kıvrıldı. Bu his işkence gibiydi. Her dokunuş beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu. Islak ağzının tatlı ritmi beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyordu. Sanki patlamaya hazır küçük bir kıvılcımmışım da etrafımdaki her şeyi yakıyormuşum gibi hissediyordum.

Birdenbire hareketleri durdu ve ben acı içinde kıvranmaya başladım.

Yüzünü yukarı çekti, nefes nefese kalmıştı. Kötücül gözleri vücudumun geri kalanında gezinirken, yavaşça iç uyluklarımın yanlarını kızdırmaya ve öpmeye başladı, karnıma doğru ilerledi.

"Aman Tanrım, Jase. Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun."

Ağızı meme ucuma yapışana kadar vücudumda gezinirken göğsünden küçük bir kıkırdama yükseldi, emdi ve o kadar sert çekti ki karnımın derinliklerinde sıkılaştıran çekişi hissedebiliyordum.

O zaman ona ihtiyacım vardı. Daha fazla bekleyemezdim.

Durmasını istedim. Bu hisler çok fazlaydı. Onun içimde olmasına, beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

Oturmak için ayağa kalktım; ağızı kalktı ve benimkiyle buluştu. Dillerimiz birbirine dolandı ve kaymaya başladı.

İki elim göğsünün sert kasları üzerinde gezinirken bir elim yüzümü kavradı. Bunu yaparken, göğsüne çarpan kalbinin sert ve güçlü atışını belirgin bir şekilde hissedebiliyordum.

Daha da yaklaştım, göğsümü onunkine değdirmek istiyordum. Sonra her şey durdu.

İkimiz de durduk, gözlerimiz kilitlendi.

Onu hissedebiliyordum. Tam açıklığımda onun ağır sıcaklığını.

Gözlerinin bana sabitlenişinden, dudaklarının aralanışından ve soluk soluğa kalışından onun da bunu hissettiğini anladım.

Tam oradaydı, neredeyse içimdeydi, ten tene.

İkimiz de aramızdan aşağı baktık. Yumruğu, tam olması gereken yerde, tam olmasını istediğim yerde, boyunun etrafına sarılmıştı.

Vücudum arzuyla titriyordu; onun girişime yaslanma hissi çıldırtıcıydı. Nefes nefese kaldığını duydum, şaftının etrafında daha sıkı sıkışmasını izledim. Tekrar gözlerinin içine baktım. İfadesi baş döndürücü, çaresizdi; kontrolü yoktu. Sonunda kalçalarının bana doğru hafifçe sallandığını hissettim.

Ben de onun soluğuna uydum.

"Lütfen..." Yalvardım. Sesim titredi ve çatallaştı, "Aman Tanrım, Jase... lütfen."

Yüzümü kavrayan el boynuma dolandı ve saçlarımı yumrukladı. Gözlerim onunkilerle buluştu.

Sonra, sıcak döl öncesi hissi klitorisimin üzerinden kayarak nabız atmasına ve zonklamasına neden oldu.

Sadece bu hisle bile boşalabilirdim. Karıncalanmalar ve küçük kıvılcımlar içimde dans ediyordu.

Hareket etmek istedim ama eli kalçama indi ve beni sabit tuttu. Vücudum ihtiyaçtan titriyor, ağrıyor ve zonkluyordu.

Kalçamı daha sıkı kavradı ama ben ona doğru sallandım ve sikiğin başını ıslak tenimin üzerinde kaydırdım.

"Siktir, Charlie. Çok iyi hissediyorsun. İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Elleri kalçalarımın üzerinde kenetlendi ve ikimiz de konuşmadan, uzunluğunun üzerinden aşağı kaydım, onun üzerinde uzandım. Nefes alışları ve inlemeleri o güne kadar duyduğum en güzel seslerdi.

Beni daha sıkı kavradı, parmaklarını tenime geçirdi. Ve sonra beni itmeye ve içime dalmaya başladı. Uzun, yavaş, sert darbeler. Başım geriye düştü ve ağzı boynuma yapıştı.

"Çok iyi hissediyorum, bebeğim." Vücudumu yatağına geri itip kendini içime gömerken sesi gürledi.

Dudaklarımız tekrar buluştu ve derin bir zevk yavaşça, yoğun bir şekilde oluşmaya başladı. Duygular sıkılaştıkça ve tırmandıkça saf, katıksız bir zevk fokurdadı.

Orgazm beni o kadar hızlı ve sert vurdu ki, vücudum titrerken ve onun etrafında kenetlenirken adını haykırdım. Dalga dalga ilerliyordu.

içinden, ani bir ürperti ile kendi salınımını döktü.

İkimiz de birbirimizin gözlerine bakarak nefes alış verişimiz yavaşlayana kadar orada, o hâlâ içimde yattık.

Parmakları tenimde yavaşça gezindi. "Seni bir daha asla bırakmayacağım, Charlie." Dudakları köprücük kemiğimin ucuna dokundu. "Sana doyamıyorum."

Gülümsedim, onu kendime çektim, "Yapma. Gitmeme asla izin verme." "Charlie, bunu sonsuza dek hissetmek istiyorum."

"Sonsuza kadar, Jase."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bugün
Charlie

Eski sundurma salıncağımızda usulca *sallanırken bu yaşlı kemiklerimin yorgun olduğunu* düşünüyorum. Alacakaranlık çökmek üzere, ateş böcekleri ziyarete gelmiş ve serin, tuzlu bir esinti saçlarımı okşuyor.

"Yıldırım böceğim kırıldı, Büyükanne," diye ağlıyor en küçük torunum usulca. Bu Cassie; içlerinde en hassas olanı o. Salıncağın üzerine yığılıyor ve benim de salıncağın köhne kenarlarına sıkıca tutunmama neden oluyor.

"Bir bakayım, tatlım."

Elindeki kavanozu bana uzatıyor ve kucağıma bırakıyor.

Sert parmaklarım üst kısmı çevirerek açıyor ve zavallı küçük korkmuş böceği avucumun üzerine bırakıyor.

"Böceğimi seviyorum. Kırılmasını istemiyorum." Üç yaşındaki bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor.

Böceğin kanatları havalanır ve çırpınır.

"Ona bir öpücük ver, Cassie. Onu ne kadar çok sevdiğini bilsin. Sen uçtuğunda o da tekrar uçacak," diyorum.

Cassie'nin gözleri kocaman açılıyor ve avucuma kocaman bir öpücük konduruyor. Ateşböceği yumuşak ve masum esintisiyle havalanıyor ve kararar gökyüzüne doğru büyük bir girdapla yükseliyor.

"Yaşasın! Onu kurtardın." Dönerek verandadan atlar ve çimlerin üzerinde dans eder. Diğer çocuklar da onun sevincine katılıyor.

Onların bahçeye doğru koşmalarını ve evlendiğimizde eşimle birlikte inşa ettiğimiz eski ağaç evin kısa merdivenine tırmanmalarını izliyorum.

Tanrım, onu özliyorum.

Ellinci evlilik yıldönümümüzden kısa bir süre sonra sevgili Jase'imi kaybettim. O zamandan beri her gün uyanmak çok zor. Ama çok uzun sürmeyeceğini biliyorum. İki oğlum olmadan geçirdiğim anlar daha fazla olmayacak.

Jase bana verdiği tüm sözleri yerine getirdi. O günden sonra tüm anlarımız beraber geçti. Her biri. Ve o anlar muhteşemdi.

Uzun ve güzel bir hayatı paylaştık, ta ki Jase'imın Joey'le tekrar buluşmak için ayrıldığı güne kadar.

Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Çocuklarımla geri dönmem uzun sürmeyecek, üçümüz bir ağaç evin kenarından bacaklarımızı sarkıtacağız, yaz güneşinde sallanacağız, gün batımını ve ateş böceklerini bekleyeceğiz. Parmaklarımızı peynirli Doritos'tan arındırıp yaban mersinli sakız çiğneyerek cenneti, bulutların arasından aşağıları ve aşağıda sevdiklerimizi seyretmemiz uzun sürmeyecek.

O zamana
kadar, çocuklar.

Seni
özleyeceğim.

Tırnaklarımızın altında yılların kiri
Sevdiklerimize veda ettikten sonra Toprak ve
yağmur kokusuna sarılırız

Ben değil,
ben
bekledim.

Yağmurla birlikte buharlaşıp, anılara ve
hayallere yeniden dökülmek için
Yanında bana da bir
yer ayır.

Bekledim.

Bütün sırlarımı
biliyorsun Vücudum
yorgun

O zamana kadar ikinizi de tekrar
görmek için sabırsızlanıyorum.
Seni her an özlüyorum.

OceanofPDF.com

Christine Zolendz ile iletişimde kalmak ister misiniz?

Haber Bülteni

https://docs.google.com/forms/d/1RHdegrA_5HgRqQdX9Y_Oaj6JGkRw08VqJ-mI11EynDg/viewform?usp=send_form

Web sitesi

<http://www.christinezolendz.com>

Facebook

<https://www.facebook.com/ChristineZol?ref=hl>

Twitter

<https://twitter.com/ChristineZo>

E-posta

ChristineZolendz@aol.com

**Diğer kitaplarını Amazon'da
bulabilirsiniz Paranormal
Seriler**

Fall From Grace <http://amzn.to/1NuVQbb>

Saving Grace <http://amzn.to/1yqvsg7>

Scars and Songs <http://amzn.to/1NuW95O>

Romance/Suspense

Acımasızca Güzel <http://amzn.to/1NuW95O>

Soğukkanlı Güzel <http://amzn.to/1BBnU4g>

Komik Chick Lit

#TripleX <http://amzn.to/1NuX3PS>

OceanofPDF.com

Here's To Falling Çalma Listesi

Conversations With My 13 Year Old Self by Pink

Sadece Bana Bir Sebep Ver by Pink

Life After You by Daughtry

Here Without You by 3 Doors Down

When I'm Gone by 3 Doors Down

Take Me To Church by Hozier

Dancing in the Sky by Dani and Lizzy

OceanofPDF.com

Teşekkür

Tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, ben burada olamazdım. Hayal gücümü paylaştığınız ve farklı dünyalarım daldığınız için teşekkür ederim.

Carol-Angelisa-Deena'ya özel bir teşekkür: Bu hikayeyi bitirmem için beni zorladığın için teşekkürler. Zaman kiplerimi düzelttiğin, bana bağırduğun ve küfrettiğin, beni Güney Carolina'da keşlerle takılmaya götürdüğün, benimle motorcu barlarında takıldığın ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Yaptığın daha çok şey var, ama bütün gün burada oluruz, bu yüzden her şey için teşekkürler.

Dan, Hailey ve Emily'e teşekkür ederim: Sizi bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Son olarak, teşekkürler J. Çocuklarımız masanın altında oynarken oturup çörek yeme sırası bizde olmalı. Sırrımı bilen tek kişi sendin, onu mezara götürdüğün için teşekkür ederim. Seni çok özledim.

OceanofPDF.com